

Ἡ Ἀξία τῆς Μεγάλης «Θυσίας»

Κάποιος ἄπιστος συναντήθηκε μὲ ἕναν πάμπωχο ἐρημίτη καλόγερο καὶ τοῦ λέει ὁ ἄπιστος:

- Θαυμάζω γέροντα τὴν μεγάλη ἄσκηση καὶ θυσία ποὺ κάνεις! Θυσιάζεις ὅλη σου τὴν ζωὴ στὸν Θεό, ποὺ εἶναι ἀμφίβολο ἂν ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει...

Ὁ ἄσκητὴς μειδίασε καὶ τοῦ εἶπε:

- Καὶ ἐγὼ παιδάκι μου θαυμάζω τὴν δική σου ἄσκηση καὶ θυσία, ποὺ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν δική μου!...

- Εἶναι δυνατόν; εἶπε μὲ ἀπορία ὁ ἄπιστος.

Ποιὰ θυσία κάνω ἐγώ, ποὺ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν δική σου;

- Ἐγὼ παιδάκι μου θυσιάζω τὴν πρόσκαιρη ζωή, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια. Ἐνῶ ἐσύ θυσιάζεις τὴν αἰώνια ζωή, γιὰ νὰ χαρεῖς τὴν πρόσκαιρη. Ποιός, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς δύο μας κάνει μεγαλύτερη θυσία;

Ὁ ἄπιστος προβληματίστηκε.

Σκέφτηκε: Καὶ ἂν πράγματι μία τοῖς χιλίοις ὑπάρχει ἄλλη ζωή, τί θὰ ἀπογίνω;

Αὐτὸ ἐγένε αἰτία νὰ ἔρθει «εἰς ἑαυτόν» καὶ σιγά-σιγά μὲ τὴν διακριτικὴ καθοδήγηση τοῦ ἀσκητοῦ, ἄλλαξε τρόπο ζωῆς καὶ μετανόησε...

Κι ὅλοι ἐμεῖς ὅμως ποὺ πιστεύουμε καὶ δὲν εἴμαστε ἄπιστοι καὶ ἀρνητές, δυστυχῶς στὶς περισσότερες στιγμὲς τῆς καθημερινότητος καὶ γενικῶς τῆς ζωῆς μας δὲν δείχνουμε νὰ ἔχουμε καλύτερες σχέσεις μὲ τὸν Θεό μας. Γι' αὐτό:

- Δὲν αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας μαζί Του γι' αὐτὸ καὶ ἀπέχουμε ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιασμὸ τῆς Κυριακῆς καὶ τὴν τακτικὴ-καθημερινὴ προσευχὴ κατ' οἶκον.

- Δυσκολεύομαστε να δείξουμε ότι είμαστε πιστοί Χριστιανοί κάνοντας τὸν σταυρό μας, ὅταν περνᾶμε ἔξω ἀπὸ ἐκκλησία.

- Ντρεπόμαστε να κάνουμε προσευχή, ὅταν εἴμαστε καλεσμένοι σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι γιὰ φαγητό, ἢ τρῶμε σὲ κάποιο ἑσπιατόριο.

- Ἀποφεύγουμε να πάρουμε θέση καὶ να διαμαρτυρηθοῦμε, ὅταν βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας ἢ τῆς Παναγίας μας ἢ ἐμπέζεται ὁ κληρὸς καὶ γενικῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας.

- Ἀδυνατοῦμε να δηλώσουμε ὅτι νηστεύουμε καὶ προτιμοῦμε να ἄρτυθοῦμε σὲ ἡμέρες νηστείας δῆθεν γιὰ να μὴν «προσβάλλουμε τὸν οἰκοδεσπότη ἢ τὴν οἰκοδέσποινα» καὶ ἀδιαφοροῦμε ἂν ἔτσι προσβάλλουμε **Αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας** καὶ ζημιώνουμε τὴν ψυχὴ μας καὶ δίνουμε κακὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους. Καὶ τὸ κάνουμε αὐτὸ καθαρὰ ἀπὸ ντροπὴ καὶ ὀλιγοπιστία μήπως σχολιαστοῦμε ὅτι θρησκεύουμε.

- Αὐθαίρετα ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ Μυστήριό τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, ποὺ εἶναι ὑποχρεωτικὸ καὶ ἀπαραίτητο καὶ φθάνουμε ἀπ' εὐθείας στὸ Μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θ. Κοινωνίας), χωρὶς καμμία προετοιμασία καὶ πολλὰς φορὲς ἀπλὰ μόνον γιὰ «τὸ καλὸ».

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα παρόμοια γεγονότα ἀποδεικνύουν τὴν χλιαρὴ πίστιν μας, τὶς μεγάλες ἀδυναμίες μας καὶ τὸ ὅτι εἴμαστε ἀμελεῖς καὶ ἀδιάφοροι ἀρκετὰ στὸ σοβαρὸ θέμα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας.

Κάνουμε δυστυχῶς κι ἐμεῖς τὴν μεγάλη «θυσία» τοῦ ἀπίστου, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή.

Ἐμεῖς ὅμως ποὺ εὐτυχίσαμε να γνωρίσουμε καὶ να ἀκολουθήσουμε τὸν Κύριό μας, ἔχουμε μεγάλη εὐθύνη τόσο γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας ὅσο καὶ γιὰ τὴν σωτηρίαν καὶ βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν μας, ποὺ ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό.

Μόνον μὲ τυπικὲς συμβουλὲς καὶ εὐχολόγια δὲν πείθεται κανένας σήμερα καὶ γι' αὐτὸ ἡ κοινωνία μας πνευματικὰ νοσεῖ βαρέως. Χρειάζεται να δείξουμε καλὸ παράδειγμα γιὰ να πείσουμε καὶ να ὠφελήσουμε **καὶ** τοὺς ἄλλους.

Εἶδατε τι ἐπέτυχε ὁ πάμπωχος καὶ ἄσημος ἐρημίτης Μοναχός; Μὲ τὸν ἀγῶνα του, τὸ καλὸ του παράδειγμα καὶ τὴν ἀγία του ζωὴ προβλημάτισε τὸν ἄπιστο καὶ τὸν ὀδήγησε τελικὰ σὲ μετάνοια καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὸν Χριστό.

Αὐτὸ χρειάζεται ὁ κόσμος σήμερα. Αὐτὸ ἔχει ἀνάγκη ἡ κοινωνία μας, ποὺ πνέει πλέον τὰ λοίσθια καὶ ἀργοπεθαίνει.

Ἀδελφοί μου συναμαρτωλοὶ καταστρεφόμεστε πλέον καὶ διαλυόμεστε ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Ὁρθόδοξος λαὸς, ποὺ ἤμασταν μέχρι πρότινος, ἀφοῦ σήμερα ζοῦμε σχεδὸν ὡς ἄθεοι...

Ὁ κόσμος περιμένει πολλὰ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς.

Ἡ εὐθύνη μας εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ καὶ τὸ πνευματικὸ ὄφελος ποὺ μπορούμε νὰ εξασφαλίσουμε γιὰ τὴν ψυχὴ μας, τεράστιο καὶ ἀνυπολόγιστο.

Μᾶς τὸ ὑπενθυμίζει καὶ ἡ Γραφὴ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου Κεφ. ε' στίχ. 19-20:

«Ἀδελφοί, ἐὰν κάποιος μεταξύ σας παραστρατήσῃ ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ κάποιος ἄλλος τὸν ἐπιστρέψῃ, νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτὸς ποὺ ἐπέστρεψε ἓναν ἁμαρτωλὸ ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ δρόμου του (δηλ. τὴν προηγούμενη ἁμαρτωλὴ ζωὴ του), θὰ σώσῃ μία ψυχὴ ἀπὸ τὸν πνευματικὸ θάνατο καὶ θὰ καλύψῃ πλῆθος ἰδικῶν του ἁμαρτιῶν».

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, μᾶς βεβαιώνει γιὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν ἀγώνων μας μὲ τὸ ἀδιάψευστο θεῖο λόγο Του:

«Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐφαρμόσῃ ὅλες ἀνεξαρτήτως τὶς ἐντολές μου καὶ θὰ διδάξῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὶς τηροῦν, αὐτὸς θὰ ἀνακηρυχθεῖ μέγας στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Μετ' εὐχῶν
† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος

Ἡ μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου

Ἀγίου Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ

Ὅταν μελετᾷς τὸ Εὐαγγέλιο, μὴ ζητᾷς ἀπόλαυση, μὴ ζητᾷς ἔξαρση, μὴ ζητᾷς περίλαμπρες σκέψεις. Ζήτη νὰ δεῖς τὴν ἀλάθητη ἀγία Ἀλήθεια.

Μὴν ἀρκεῖσαι στὴν ἄκαρπη μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου. Μελέτα το ἔμπρακτα. Ἀγωνίσου νὰ ἐκπληρώνεις τὶς ἐντολές του. Σὰν βιβλίο τῆς ζωῆς, μελέτα το μὲ τὴ ζωή σου.

Μὴ νομίζεις ὅτι χωρὶς λόγο τὸ πιὸ ἱερὸ βιβλίο, τὸ Τετραεὐάγγελο, ἀρχίζει μὲ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο καὶ τελειώνει μὲ τὸ κατὰ Ἰωάννην. Ὁ Ματθαῖος μᾶς διδάσκει περισσότερο τὸ πῶς νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ θεῖο θέλημα, καὶ οἱ διδασκὲς του ταιριάζουν σ' ἐκείνους πού ἀρχίζουν νὰ βαδίζουν στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ἀνοίγοντας τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο, νὰ θυμᾶσαι ὅτι αὐτὸ θὰ καθορίσει τὴν αἰώνια κατάστασή σου. Ὅλοι θὰ κριθοῦμε σύμφωνα μ' αὐτὸ καὶ εἴτε θὰ σωθοῦμε εἴτε θὰ κολαστοῦμε αἰώνια. «Αὐτὸς μὲ ἀπορρίπτει», λέει ὁ Κύριος, «καὶ δὲν δέχεται τὰ λόγια μου, σ' αὐτὰ θὰ βρεῖ Ἐκεῖνον πού θὰ τὸν δικάσει· ὁ λόγος πού κήρυξα, αὐτὸς θὰ τὸν κρίνει τὴν ἔσχατη ἡμέρα».

Ὁ Θεὸς ἀποκάλυψε τὸ θέλημά Του σ' ἐτοῦτον τὸν τιποτένιο κόκκο σκόνης πού λέγεται ἄνθρωπος! Τὸ βιβλίο, ὅπου εἶναι καταγραμμένο τὸ πανάγιο καὶ σωτήριο θέλημά Του, βρίσκεται στὰ χέρια σου. Μπορεῖς εἴτε νὰ δεχθεῖς εἴτε νὰ ἀπορρίψεις τὸ θέλημα τοῦ Πλάστη καὶ Σωτῆρα σου. Ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο ἐξαρτᾶται εἴτε ἡ αἰώνια ζωή σου εἴτε ὁ αἰώνιος θάνατός σου. Ἀναλογίσου, λοιπόν, πόση προσοχὴ καὶ πόση σύνεση πρέπει νὰ δεῖξεις. Μὴν παίζεις μὲ τὴν αἰωνιότητα!

Μὲ συντριμμένο πνεῦμα νὰ προσεύχεσαι στὸν Κύριο, γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξει τὰ μάτια, νὰ δεῖς τὰ θαύματα πού κρύβονται στὸν νόμο Του, στὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ ἐπιτελεῖ θαυμασὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Οἱ θεραπεῖες τῶν σωμάτων, πού ἐπιτελοῦσε ὁ Κύριος, ἦταν ἀπλῶς εἰκονισμοὶ καὶ ἀποδείξεις τῶν θεραπειῶν τῶν ψυχῶν, ἀποδείξεις

ἀναγκαῖες γιὰ τοὺς σαρκικοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸν τυφλωμένο ἀπὸ τὴν φιληδονία νοῦ.

Διάβαζε τὸ Εὐαγγέλιο μὲ μεγάλη εὐλάβεια καὶ προσοχή. Κανένα χωρίο του μὴ θεωρήσεις ἀσήμαντο, κανένα χωρίο του μὴν παρατρέξεις ἀνεξέταστα. Κάθε γιώτα τοῦ Εὐαγγελίου ἀκτινοβολεῖ ζωή. Ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὴ ζωὴ εἶναι θάνατος.

Διαβάζοντας γιὰ τοὺς λεπρούς, τοὺς παραλύτους, τοὺς τυφλοὺς, τοὺς χωλοὺς καὶ τοὺς δαιμονισμένους, ποὺ θεράπευε ὁ Κύριος, νὰ συλλογίζεσαι πῶς ἡ ψυχὴ σου, καταπληγωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ αἰχμαλωτισμένη ἀπὸ τοὺς δαίμονες, μοιάζει σ' αὐτοὺς τοὺς ἀρρώστους. Νὰ διδαχθεῖς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τὴν πίστη τους. Ὁ Κύριος θὰ κάνει καλὰ κι ἐσένα, ἂν μὲ πίστη, ὅπως ἐκεῖνοι, Τὸν ἱκετεύεις ἀκατάπαυστα γιὰ τὴ θεραπεία σου.

Γιὰ ν' ἀξιωθεῖς νὰ λάβεις τὴν ἴαση, πρέπει ν' ἀποκτήσεις κατάλληλη ψυχικὴ διάθεση. Τὴν ἴαση λαβαίνουν ὅσοι ἔχουν ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτωλότητάς τους καὶ παίρνουν ἀπόφαση νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν. **Ὁ Σωτὴρας εἶναι ἄχρηστος στοὺς ὑπερήφανους δικαίους, στὴν πραγματικότητα ἁμαρτωλοὺς, ποὺ δὲν βλέπουν τὴν ἁμαρτωλότητά τους.**

Τὸ νὰ δεῖ κανεὶς τὴν ἁμαρτωλότητα, τὴν πτώση ὅλου τοῦ ἀνθρώπινου γένους, εἶναι ἰδιαίτερο χάρισμα τοῦ Θεοῦ. Ζήτησέ Του αὐτὸ τὸ χάρισμα, καί, ὅταν τὸ λάβεις, θὰ σοῦ γίνει πολὺ περισσότερο κατανοητὸ τὸ βιβλίον τοῦ οὐράνιου Πατροῦ, τὸ Εὐαγγέλιο.

Προσπάθησε νὰ κάνεις οἰκεῖο στὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά σου τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐὰς πλέει ὁ νοῦς σου μέσα του, ἄς ζεῖ μέσα του. Ἐτσι πιὸ εὐκόλα ὅλη σου ἡ δραστηριότητα θὰ γίνῃ εὐαγγελικὴ. Αὐτὸ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τὸ πετύχει μὲ τὴν ἀκατάπαυστη ἐντρύφηση στὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν εὐλαβικὴ μελέτη του.

Ὁ ὁσιος Παχώμιος ὁ Μέγας (15Μαΐου), ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὄνομα στοὺς ἀρχαίους πατέρες, γνώριζε ἀπ' ἔξω τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐπειτα ἀπὸ θεία ἀποκάλυψη, μάλιστα, παρακινοῦσε καὶ τοὺς μαθητὲς του νὰ τὸ μαθαίνουν. Ἐτσι τὸ Εὐαγγέλιο τοὺς συντρέφευε καὶ τοὺς χειραγωγοῦσε παντοῦ καὶ πάντα.

Πατί, ἄραγε, οἱ σύγχρονοι χριστιανοὶ παιδαγωγοὶ δὲν στολίζουν τὸν νοῦ τῶν ἀθώων μικρῶν παιδιῶν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀντὶ νὰ τὸν γεμίζουν μὲ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ ἄλλες μάταιες γνώσεις;

Τὶ εὐτυχία, τὶ πλοῦτος ἡ ἀπομνημόνευση τοῦ Εὐαγγελίου! Δὲν

ἔχουμε, βλέπετε, τὴ δυνατότητα νὰ προβλέπουμε τὶς μεταλλαγές τῶν βιοτικῶν μας συνθηκῶν καὶ τὶς συμφορὲς ποὺ θὰ μᾶς βροῦν στὴ διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας. Ἔτσι τὸ Εὐαγγέλιο ποὺ ἔχει ἀποθηκευθεῖ στὴ μνήμη, μελετᾶται ἀπὸ τὸν τυφλό, ἀκολουθεῖ τὸν κατάδικο στὴ φυλακὴ, συνομιλεῖ μὲ τὸν ἀγρότη στὸ χωράφι, νοθετεῖ τὸν δικαστὴ στὸ δικαστήριον, χειραγωγεῖ τὸν ἔμπορο στὴν ἀγορά, παρηγορεῖ τὸν ἄρρωστο στὸν καιρὸ τῆς κουραστικῆς ἀυπνίας καὶ τῆς βαριάς μοναξιᾶς του.

Μὴν ἀποτολμήσεις, πάντως, νὰ ἐξηγήσεις μόνος σου τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ποὺ γράφτηκαν ἀπὸ τοὺς προφῆτες καὶ τοὺς ἀποστόλους ὅχι αὐθαίρετα ἀλλὰ μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄν, λοιπόν, δὲν γράφτηκαν αὐθαίρετα, δὲν εἶναι ἀλόγιστο νὰ ἐρμηνεύονται αὐθαίρετα;

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔγραψε μέσω τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐρμήνευσε μέσω τῶν ἁγίων πατέρων. Τόσο ἡ δυνατότητα καταγραφῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ὅσο καὶ ἡ δυνατότητα ἐρμηνείας του ἀποτελοῦν δῶρα, χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ καὶ μόνον δέχεται ἡ ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Αὐτὸ καὶ μόνον δέχονται τὰ γνήσια παιδιὰ της.

Ὅποιος ἐρμηνεύει τὴ Γραφὴ αὐθαίρετα, ἀπορρίπτει τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἐρμηνεία της ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρες. Καὶ ὅποιος ἀπορρίπτει τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἐρμηνεία τῆς Γραφῆς, ἀναμφίβολα ἀπορρίπτει καὶ τὴν ἴδια τὴν Γραφή. Καὶ καταντᾷ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι λόγος σωτηρίας, νὰ γίνεται γιὰ τοὺς αὐθαίρετους ἐρμηνευτὲς του θανάσιμο δίστομον ξίφος, μὲ τὸ ὁποῖο θανατώνουν οἱ ἴδιοι τὶς ψυχές τους, ὀδηγώντας τες στὴν αἰώνια καταστροφή. Ἔτσι αὐτοκτόνησαν πνευματικὰ ὁ Ἄρειος, ὁ Νεστόριος, ὁ Εὐτυχὴς καὶ οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, πού, μὲ τὶς τολμηρὲς τους ἐρμηνείες τῆς Γραφῆς, βλασφήμησαν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

«Σὲ ποιὸν θὰ ρίξω τὸ βλέμμα μου, παρὰ στὸν ἄνθρωπο τὸν ταπεινόν, τὸν ἥσυχον, ποὺ τρέμει τὰ λόγια μου;» λέει ὁ Κύριος. Τέτοιος νὰ εἶσαι μπροστὰ στὸν Κύριο καὶ στὸ Εὐαγγέλιο, ὅπου Ἐκεῖνος βρίσκεται.

Ἄφησε τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ σου, ἄφησε τὴ γήινη ἐμπάθεια καὶ φιληδονία. Ἀπαρνήσου τὴ ζωὴ σου, δηλαδὴ τὸν ἐγωϊσμό σου, καὶ τότε θὰ μπορέσεις νὰ προσεγγίσεις καὶ νὰ κατανοήσεις τὸ Εὐαγγέλιο. «Αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ τὴ ζωὴ του, θὰ τὴ χάσει», λέει ὁ Κύριος. «Αὐτός, ὅμως, ποὺ τὴ ζωὴ του δὲν τὴ λογαριάζει ὅσο

κρατάει αὐτὸς ὁ κόσμος, θὰ τὴ φυλάξει γιὰ τὴν αἰώνια ζωή». Γι' αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀπαρνηθεῖ, τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι κλειστό. Τὸ διαβάσει, ἀλλὰ ὁ λόγος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παραμένει γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἑνα ἀδιαπέραστο παραπέτασμα.

Ὅταν ὁ Κύριος ἦταν στὴ γῆ μὲ τὸ πανάγιο ἀνθρώπινο σῶμα Του, πολλοὶ Τὸν ἔβλεπαν καὶ συνάμα δὲν Τὸν ἔβλεπαν. Τὶ ὠφελεῖται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν βλέπει μὲ τὰ σωματικὰ μάτια, ὅπως ὅλα τὰ ζῶα, δὲν βλέπει ὅμως μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, μὲ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά; Ὑπάρχουν καὶ σήμερα πολλοὶ ποὺ διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ τὸ ἀγνοοῦν ἐντελῶς, σὰν νὰ μὴν τὸ διάβασαν ποτέ.

Τὸ Εὐαγγέλιο διαβάζεται σωστὰ μόνο ἀπὸ τὸν καθαρὸ νοῦ καί, ὅπως εἶπε κάποιος ὅσιος, κατανοεῖται ἀνάλογα μὲ τὴν προθυμία καὶ τὴν ἐργασία τῶν ἐντολῶν. Ὡστόσο, ἡ ἀκριβὴς καὶ τέλεια γνώση τοῦ Εὐαγγελίου δὲν μπορεῖ ν' ἀποκτηθεῖ μὲ τὴ δική μας προσπάθεια· εἶναι χάρισμα τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀφοῦ κατοικήσει μέσα στὸν ἀληθινὸ καὶ πιστὸ διάκονό Του, τὸν κάνει τέλειο μελετητὴ καὶ ἀκριβὴ τηρητὴ τοῦ Εὐαγγελίου.

Στὸ Εὐαγγέλιο ἀπεικονίζονται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου Ἀνθρώπου, τοῦ Κυρίου, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ποὺ εἶναι Θεὸς «κατὰ φύσιν». Τὸ ἅγιο γένος Του, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν σ' Αὐτὸν καὶ ὁμοιώνονται μ' Αὐτόν, τοὺς κάνει θεοὺς «κατὰ χάριν».

Ἐσεῖς ποὺ κυλιέστε στὰ βρωμερὰ βαλτονέρια τῶν ἁμαρτιῶν καὶ βρίσκετε ἐκεῖ εὐχαρίστηση, σηκώστε τὰ κεφάλια σας καὶ κοιτάξτε τὸν καθαρὸ οὐρανό· ἐκεῖ εἶναι ἡ θέση σας! Ὁ Θεὸς σᾶς δίνει τόση ἀξία, σᾶς κάνει θεοὺς. Κι ἐσεῖς, ἀπορρίπτοντας αὐτὴ τὴν ἀξία, καταβάετε τὸν ἑαυτό σας στὴν τάξη τῶν ζώων, καὶ μάλιστα τῶν πιὸ ἀκάθαρτων ζώων. Συνέλθετε! Βγεῖτε ἀπὸ τὸν βρωμερὸ βάλτο. Λουσεῖτε μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας. Καθαριστεῖτε μὲ τὴν Ἐξομολόγηση. Στολιστεῖτε μὲ τὴν κατάνυξη. Σηκωθεῖτε ἀπὸ τὴ γῆ. Ἀνεβεῖτε στὸν οὐρανό. Ἐκεῖ θὰ σᾶς ὁδηγήσει τὸ Εὐαγγέλιο. «Ὅσο ἔχετε τὸ φῶς», δηλαδὴ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπου εἶναι κρυμμένος ὁ Χριστός, «πιστεύετε στὸ φῶς, γιὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ φωτός».

Βλ. "Ἀσκητικὲς ἐμπεριείες" τομ. Α' Ἁγίου Ἰγναντίου Μπριαντσανίνωφ.

Μπροστά στο δικαστήριο του Θεού

Διαβάζουμε στο Γεροντικό πώς κάποιοι γέροντας βρισκόταν στην ἐπιθανάτια κλίνη του. Ήταν στα τελευταία του και μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ μοναχοὶ κι ἀπὸ τὸ μοναστήρι κι ἀπὸ ὅλη τὴν περιοχὴ, γιὰ νὰ τὸν ξεπροβοδίσουν. Καὶ τοῦ ἔλεξαν τὰ τελευταῖα λόγια καὶ ἔψελναν στὸν Θεὸ καὶ τοῦ ἔδιναν παρηγορία καὶ τοῦ ἔδιναν δύναμη πρὶν φύγει. Τότε ἦρθε καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ δίπλα στὸν ἀδελφὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀδελφέ μου, φεύγεις». Τόσο οἰκεῖα περίμεναν τὸν θάνατο οἱ ἄγιοι καὶ τὸν ἔβλεπαν σὰν πύλη πού ἔβγαζε στὸν οὐρανό.

-«Φεύγεις ἀδελφέ. Κάμε προσευχή, γιὰ νὰ βρεῖς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ στὸν οὐρανό. Ἔστω καὶ μὲ τὰ τελευταῖα δάκρυσά σου, μὲ τὴν μετάνοιά σου καὶ τὴς προσευχῆς τὴς δικῆς σου καὶ τὴς δικῆς μας, τώρα στὸ τέλος τῆς ζωῆς σου, νὰ σὲ ἐλεήσει ὁ Κύριος καὶ νὰ σὲ πάρει στὸν οὐρανό.»

Καὶ τότε, αὐτὸς ὁ γέροντας ὁ Παμβώ, πού τὸν ἤξεραν πὼς ποτέ του δὲ μιλοῦσε, πού καθόταν πάντα σιωπηλός, πού ποτέ του δὲν ἐξέφραζε γνώμη ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ ἦταν πάντα προσευχόμενος καὶ εἰρηνικός, γυρίζει καὶ λέγει:

-«Ἀδελφοί μου, δὲν ἔχω κάμει τίποτα στὴ ζωὴ μου, εἶμαι ἓνας ἀχρεῖος δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Τὴν ὥρα αὐτὴ βλέπω νὰ ἀνοίγει ὁ οὐρανὸς καὶ νά, φεύγω, φεύγω, φεύγω. Φεύγει ἡ ψυχὴ μου. Σὰς ἀφήνω. Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ζητῶ. Ἐνα μόνο μπορῶ νὰ πῶ τὴν ὥρα αὐτὴ στὸν Θεό, ὅτι στὴ ζωὴ μου δὲν ἔκρινα κανέναν ἄνθρωπο. Προσπαθοῦσα πάντοτε νὰ μὴ μιλῶ καὶ ἐφήρμοζα τὸν λόγο τοῦ Κυρίου πού ἔλεγε «αὐτὸς πού δὲν θὰ κρίνει, δὲν θὰ κριθεῖ στὸν οὐρανό, δὲν θὰ δικαστεῖ». Μόνο σ' αὐτὸ τὸ λόγο ἐλπίζω. Πιστεύω πὼς ὁ Θεὸς τώρα πού ἀφήνω αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμο, δὲν θὰ μὲ καταδικάσει, ἀλλὰ θὰ μὲ πάρει μαζί Του στὸν οὐρανό, γιατί κι ἐγὼ δὲν ἔχω δικάσει τὸν ἀδελφὸ μου».

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, καὶ μέσα στα δάκρυσά του καὶ στὴν προσευχή του παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στα χέρια τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ θάνατος εἶναι ἓνα γεγονός, μιὰ πραγματικότητα ἀπ' ὅπου ὅλοι θὰ περάσουμε. Ἔρχεται σ' ἄλλους νωρίς, σ' ἄλλους ἀργότερα, σ' ἄλλους μὲ γεροντάματα, σ' ἄλλους μ' ἀρρώστιες, σ' ἄλλους μὲ ἔκτακτα περιστατικά καὶ ἀτυχήματα. Εἶναι ἡ κοινὴ μοίρα ὅλων, ἡ πύλη τῆς αἰωνιότητος ἀπ' ὅπου ὅλοι περνοῦν. Γιὰ νὰ βρεῖ ἡ ψυχὴ μας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Παράδεισο δὲν ἀρκεῖ μοναχὰ ἡ μετάνοια καὶ ὁ ἀγώνας ὁ πνευματικός. Χρειάζεται καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸν διπλανό μας. Ἡ ἀγάπη μας αὐτὴ, σὰν μία μόνιμη ἔκφραση τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, ἐστιάζεται κυρίως στὸ νὰ μὴν ἔχουμε κακοὺς λογισμοὺς καὶ κατάκριση γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἡ κατάκριση εἶναι τὸ χειρότερο ἁμάρτημα στὸν ἄνθρωπο. Εἶναι τὸ πριόνι ποὺ πριονίζει καὶ καταστρέφει τὴν καρδιὰ καὶ τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου. Εἶναι ἡ παχιάβδέλλα ποὺ πίνει τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς καὶ διώχνει τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Βγαίνει ἀπὸ μία καρδιὰ ποὺ δὲν ἔχει ἀγάπη καὶ κάθεται στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ δικάζει ἀντιποιούμενη τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἓνας σκληρὸς φαρισαϊσμός ποὺ περιφρονεῖ τὸν ἁμαρτωλὸ ἀδελφὸ καὶ ἔμμεσα δοξάζει τὸν δικό του ἑαυτό. **Στὴν οὐσία ἡ κατάκριση ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ χάνει τὴν χάρη Του. Συνήθως μετὰ ἀπὸ τὴν κατάκριση σὰν καρπὸ τῆς σπορᾶς τῶν λόγων τῆς κρίσεως δέχεται πειρασμοὺς σαρκικοὺς καὶ πτώσεις στὴν ἠθικὴ ζωὴ. Εἶναι ποὺ ἀνοίγει κανεὶς τὸ στόμα του καὶ μιλά γιὰ τὸν ἄλλο μὲ πικρὰ λόγια καὶ γεμίζει ἡ ψυχὴ του μὲ παγωνιὰ καὶ ἀθλία φτώχεια.**

Μπορεῖ νὰ εἶσαι δίκαιος, νὰ εἶσαι καθαρὸς, νὰ εἶσαι σώφρων, νὰ μὴ μοιχεύεις, νὰ μὴν πορνεύεις, νὰ εἶσαι φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα σου νὰ τρώει τὸ διπλανό σου. Δὲν κάνεις τίποτα ὅσο καὶ νὰ ὑποδύεσαι τὸν καλὸ. Χόρτασε ἡ κόλαση ἀπὸ καλοὺς ἀνθρώπους, ἐκεῖ ὅπου ἔστησε ὁ διάβολος τὸ μεγάλο καλοκομεῖο. Εἶναι φοβερὸ ἁμάρτημα νὰ κατατρῶς τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξιοσύνη τοῦ διπλανοῦ σου. Κι ἂν εἶναι ἁμαρτωλός, κι ἂν εἶναι κακός, κι ἂν ἔπese σὲ ἁμαρτήματα, δὲν ἔχει βάλει ἐσένα κι ἐμένα ὁ Θεὸς νὰ τὸν κρίνουμε. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς δὲν κρίνει ἐδῶ στὴν γῆ κανέναν, μοναχὰ περιμένει τὴν μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τὴν ἐπιστροφή του γιὰ νὰ ζήσει κοντὰ Του. Ὁ Κύριος καὶ τὸν ἁμαρτωλὸ ἀγαπᾷ καὶ τὸν κυνηγᾷ δίνοντάς του εὐκαιρίες καὶ λογισμοὺς μετανοίας, καθὼς εἶναι ὁ μανιακὸς ἐραστὴς τῶν μετανοούντων. Καὶ πῶς ἐμεῖς αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς ἔχουμε τὰ μούτρα καὶ τὴν ἀναίδεια νὰ κρίνουμε καὶ νὰ τὸν διαπομπεύσουμε;

Ἀσφαλῶς καὶ δὲν μᾶς ἀνήκει ὁ παράδεισος καὶ ἡ ἀγκάλη τοῦ Θεοῦ. Ἕνας χριστιανὸς εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμοιάζει τοῦ πατέρα του, εἶναι οἰκτίρμων, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ τοῦ οἰκτίρμων ἐστίν.

Τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι αὐτὸς ποὺ κρίνει τὸν διπλανό του στὴν οὐσία ζεῖ τὸν φόβο τῶν δικῶν του ἐνοχῶν καὶ μὲ τὴν κατάκριση παίζει ὁμορφα τὸ κρυφτούλι μὲ τὸν ἑαυτό του, φοβούμενος νὰ σκύψει καὶ νὰ δεῖ τὰ λάθη καὶ τὰ πάθη του. Εἶναι ἓνας τρόπος σκληρῆς φυγῆς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ μία βρώμικη προβολή τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ στοὺς ἄλλους. Συμφέρει οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι ἁμαρτωλοὶ καὶ αὐτὸς νὰ τοὺς δικάζει καὶ ἔμμεσα νὰ ἀμνηστεύει τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ τὸν προκρίνει ὡς καλύτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι, ποτὲ δὲν θὰ ἀσχοληθεῖ ὁ κατακρίνων μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν μετάνοιά του, ἀντιθέτως θὰ πλάθει μόνιμα μέσα του μία ὠραιопάθεια καὶ ἓναν φαρισαϊκὸ ἐξωραϊσμό «δὲν εἶμαι ἐγὼ σὰν τοὺς ἄλλους». Κι αὐτὸ τὸ πάθος τῆς κατακρίσεως εἶναι τόσο ὕπουλο σὰν γλώσσα φιδίου, ποὺ χύνει δηλητήριο γεμάτο ἀπὸ θάνατο. Εἶναι αὐτὸ ποὺ κλείνει τὴν πόρτα γιὰ τὸν Παράδεισο καὶ σὰν ὀγκόλιθος τὸν δένει στὸ χῶμα καὶ στὸν θάνατο τὸν πνευματικόν.

Καὶ τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὴν ἱεροκατηγορίαν ποὺ μόνιμα στὴ γλώσσα μας καὶ στὰ λόγια μας βάζουμε. Τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς κρίνουμε καὶ τοὺς διαπομπεύουμε καὶ μὲ τὸ στόμα καὶ μὲ τὴν τηλεόραση. Μὲ τὸ πές-πές ὅλο καὶ κάτι μένει καὶ τὸ κακὸ χτίζεται καὶ ἡ Ἐκκλησία βλάπτεται. Κι ἂν πατάξεις τὸ πρόσωπο τοῦ ἱερέως, τότε ὅλα τὰ πρόβατα θὰ διασκορπιστοῦν. Ἀντὶ νὰ βουλώνουμε τὸ στόμα μας καὶ νὰ λέμε μία προσευχή στὸν Θεὸ γιὰ τοὺς ἱερεῖς μας καὶ γιὰ τὸν πεσμένο ἀδελφό μας, ἐμεῖς μόνιμα τοὺς κρίνουμε καὶ τοὺς συκοφαντοῦμε ὡς καλοὶ χριστιανοὶ καὶ τιμητὲς τῶν πάντων. Καὶ ὁ Θεὸς βλέπει πόσο φθινοὶ εἴμαστε. Καὶ ἄραγε τί ψυχὴ θὰ παραδώσουμε; Μαζεύετε πρῶτὴ ὅλη ἡ γειτονιά στὸ σπίτι τῆς μιᾶς νοικοκυρᾶς γιὰ τὸν καφέ καὶ ἐκεῖ διαπομπεύει τὸν ἱερέα σας καὶ τοῦ χαλᾶς τὴν ὑπόληψη στοὺς ἄλλους. Τὸ κάνει αὐτὸ ὅχι ἀπὸ ζῆλο πνευματικὸ γιὰ τὴν κάθαρση τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ γιατί ἔτσι καλύπτει τὰ δικά σου λάθη. Ἄν ὁ ἱερέας καὶ ὁ Ἐπίσκοπος, λὲς μέσα σου, κάνουν τέτοια λάθη, τότε ἐγὼ εἶμαι καλύτερος καὶ δὲν μοῦ χρειάζεται οὔτε ἡ μετάνοια ἀλλ' οὔτε οἱ παπᾶδες καὶ ἡ Ἐκκλησία. Τὸν ἑαυτό του ξεκόβει ἀπὸ τὸν Θεὸ αὐτὸς ποὺ κατακρίνει καὶ ἀποστρέφεται τοὺς ἱερεῖς

μὲ σκληρὸ τὸ λόγο τῆς ἀπόρριψης. Εἶναι κέρδος τοῦ διαβόλου. Ὁ Παράδεισος θὰ ἦταν κλειστὸς γιὰ ὅλους, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἱερwsύνη τοῦ Χριστοῦ σὲ ἀνθρώπινα σκεύη, τοὺς ἱερεῖς. Αὐτοὶ συγχωροῦν καὶ αὐτοὶ τρέφουν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν Οὐράνιο Ἄρτο καὶ τὶς Ἁγίες Γραφές. Καὶ πῶς νὰ γνωρίσεις τὸν Θεό, ἂν δὲν ἀγαπήσεις τὸν ἱερέα πού ὁδηγεῖ πνευματικὰ τὴν ζωὴ σου; **Καὶ ἐκεῖνος πού ἔμαθε τὸν ἱερέα νὰ κατακρίνει καὶ τὸν Θεὸ μίαν μέρα θὰ ἀπορρίψει.**

Οἱ ἱεροκατήγοροι, ὅμως, κάνουν πιὸ μεγάλο κακὸ στοὺς ἄλλους ἀπ’ ὅ,τι σπὸν ἑαυτοὺς. Ὁ χριστιανὸς πού ἀκούει τὸν διασυρμὸ τοῦ ἱερέα τῆς Ἐκκλησίας του δὲν μπορεῖ ν’ ἀκούσει λόγο πὰ ἀπ’ αὐτόν, δὲν θὰ θέλει νὰ κοινωνήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, οὔτε καὶ νὰ πάει στὴν Ἐκκλησία. Κι ἂν κάποια στιγμή βρεθεῖ στὴν Θεία Λειτουργία, μέσα του θὰ ἔχει λογισμοὺς ἐναντίον τοῦ ἱερέως καὶ δὲν θὰ μπορεῖ νὰ προσευχηθεῖ. Βλάπτεται ὁ ἄνθρωπος, βλάπτεται ὁ Θεός, βλάπτεται ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία.

Κι ἂν κρίνεις ἕναν ἁμαρτωλό, τότε πῶς μπορεῖς νὰ πεῖς ὅτι ἔχεις ἀγάπη; Οἱ καρδιές μας, ὅταν ἀγαποῦν, σιωποῦν καὶ προσεύχονται γιὰ τὸν πλησίον, σ’ ὅποιο κατάντημα καὶ ἂν τὸν βροῦμε. Κι ἂν τὸν πατέρα μας δὲν τὸν διαπομπεύουμε στὰ λάθη του, μὲ πόση ἀγάπη πρέπει νὰ σκεπάσουμε τὶς ἀδυναμίες τῶν πνευματικῶν μας πατέρων; Αὐτὸ εἶναι ἀγιοσύνη, κι αὐτὴν τὴν ἀγιοσύνη θέλει ὁ Χριστὸς ἀπ’ ὅλους μας, «μὴν κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε», μὴν κρίνετε ἐδῶ κάτω στὴ γῆ, γιὰ νὰ μὴ κριθεῖτε σπὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸν Θεό. Δουλὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ διπλανός σου καὶ τὸν ὀρίζει ὁ Κύριος καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὅπως εἶναι, καὶ σὺ μὲ ποιὸ δικαίωμα τὸν κρίνεις, «σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;».

Καὶ ἔσκυβα καὶ ἔπεφτα σὲ ἕναν ἔλεγκο σκληρὸ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Πόσο πολὺ-πολὺ πρέπει νὰ μετανοήσω γιὰ τὴν κατάκριση πού μέσα μου νοσεῖ εἴτε μὲ λόγια, εἴτε μὲ τὴν σκέψη μου; Καὶ ἔλεγα πῶς δὲν θὰ μιλήσω ξανά γιὰ κανέναν. Θὰ ἐκδιώξω ἐκεῖνον πού στέκεται ἀπέναντί μου καὶ μοῦ κρίνει τοὺς ἀδελφούς. Ὁ Κύριος ξέρει γιὰ ὅλους καὶ ὅλους τοὺς ἀγαπᾷ. Καὶ σιωποῦσα καὶ προσευχόμουν.

Τὶ πιὸ μεγάλη ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἐπιείκεια καὶ ἀπὸ τὴν προσευχή;

Βλ. “Τὸ σαρανταλείτουργο τοῦ Λόγου” Ἀρχιμ/τη Σεβαστιανοῦ Τοπάλη

ΘΕΟΤΟΚΟΦΙΛΙΚΑ

Παναγία ἡ Γλυκοφιλοῦσα.

Στὰ χρόνια τοῦ Αὐτοκράτορα Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, κάποιος Πατρίκιος μὲ τὸ ὄνομα Συμεών, ὁ ὁποῖος ἦταν μέλος

τῆς Συγκλήτου, εἶχε γυναῖκα εὐλαβέστατη καὶ ἐνάρετη, μὲ τὸ ὄνομα Βικτωρία, ποὺ προσκυνοῦσε κρυφὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες. Αὐτὴ ἡ αἰοίδημος γυναῖκα φύλαγε στὸ σπίτι της μιὰ θαυμαστὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσας· οἱ δὲ ἀσεβεῖς εἰκονομάχοι ἔκαναν τότε ἔρευνες παντοῦ, γιὰ νὰ βροῦν ἅγιες εἰκόνες καὶ νὰ τὶς παραδώσουν στὴ φωτιά. Τότε ἡ χριστιανὴ Βικτωρία, πιεζόμενη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της - ὁ ὁποῖος ἦταν εἰκονομάχος - νὰ παραδώσει τὴν ἁγία αὐτὴ εἰκόνα τῆς Γλυκοφιλοῦσας στοὺς

εἰκονομάχους, γιὰ νὰ τὴν καταστρέψουν, ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἀφοῦ φωτίσθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πῆρε καὶ κατέβηκε στὴ θάλασσα, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ σπίτι της, καὶ ἀφοῦ τὴν καταφίλησε μὲ πόνο καρδιάς καὶ πολλὰ δάκρυα καὶ ζήτησε τὴ βοήθεια τῆς Παναγίας, νὰ τὴ διαφυλάξει μὲ τοὺς τρόπους ποὺ Ἐκείνη γνωρίζει, τὴν ἔβαλε στὴ θάλασσα, μὲ τὴν ἐλπίδα πάλι νὰ τὴν ἀπολαύσει μετὰ τὴ μανία τῆς εἰκονομαχίας (726-840).

Ἡ ἁγία αὐτὴ εἰκόνα, ἀφοῦ στάθηκε ὄρθια, ἔπλεε μὲ θαυμαστὸ τρόπο πάνω στὴ θάλασσα. Ἀφοῦ ἡ Γλυκοφιλοῦσα διέπλευσε τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ, τὸν Ἑλλήσποντο καὶ τὸ Αἰγαῖο, προσωρμίσθηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὸ λιμανάκι τῆς μονῆς Φιλοθέου, ἐκεῖ ὅπου μέχρι σήμερα εἶναι τὸ Ἅγίασμα, καὶ ἀποκαλύφθηκε στὸν Ἡγούμενο τῆς μονῆς, γιὰ νὰ κατεβεῖ καὶ νὰ τὴν ὑποδεχθεῖ. Ὁ δὲ Ἡγούμενος, ἀφοῦ γέμισε ἀπὸ ἀπειρη χαρὰ γιὰ τὴν ἀπόλαυση τέτοιου πολýτιμου θησαυροῦ, κατέβηκε μὲ τοὺς Πατέρες στὴν παραλία. Ὅταν εἶδαν τὴ θαυμαστὴ εἰκόνα νὰ ἀστράφτει ἀπὸ θεῖο φῶς, ὁ Ἡγούμενος τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ

ἀφοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν θάλασσα, ἀνεβλυσε τὸ ἅγίασμα σὸν τόπο, ποὺ τοποθέτησε τὴν εἰκόνα στὴν παραλία.

Μὲ ψαλμούς, ὕμνους, φῶτα καὶ θυμιάματα, ἀνέβασαν τὴν εἰκόνα στὴ μονὴ τους καὶ τὴν τοποθέτησαν σὲ ἐκεῖνο τὸν τόπο, ὅπου στέκεται μέχρι σήμερα. Ἀπὸ τότε, κάθε χρόνο, σὸ Ἄγίασμα τελοῦν οἱ μοναχοὶ λιτανεῖα καὶ ἁγιασμό τὴ Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου.

«**Ἄδεται δὲ λόγος**», ὅτι αὐτὴ ἡ εἰκόνα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἐβδομήντα τρεῖς εἰκόνες, ποὺ ἱστορήσε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἔχει δὲ τέτοια χάρη, ὥστε, ὅταν τὴν κοιτάζουμε σὸ πρόσωπο, φόβος καὶ τρόμος μᾶς κυριεύει. Τὰ θαύματα, ποὺ πραγματοποιοῖνε καὶ τελεῖ, εἶναι τόσα πολλὰ, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ περιγράψει κάποιος.

Ἡ θαυμαστὴ εἰκόνα εἶναι ἀμφιπρόσωπη, μὲ τὴ Σταύρωση σὸ πίσω μέρος, καὶ βρίσκεται ἀναρτημένη σὸν κίονα τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ τοῦ καθολικοῦ ἔμπρὸς σὸ Τέμπλο. Ἔχει μῆκος 1,26 μ. καὶ πλάτος 0,87 μ.

Ὁ υἱὸς τῆς χάρης τῆς Γλυκοφιλούσας.

Ἕνας χριστιανὸς ἀπὸ τὸ χωριὸ Παράωρα τῆς πόλης Αἴνου τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, γιὰ πολλὰ χρόνια ἔμενε ἄτεκνος. Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν μεγάλη νὰ ἀποκτήσει παιδὶ καὶ ὁ πόνος τῆς καρδιάς του ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερος.

Πολλὲς φορὲς εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴ θαυμαστὴ δύναμη τῆς ἁγίας εἰκόνας τῆς Παναγίας Γλυκοφιλούσας τῆς ἱερῆς μονῆς Φιλοθέου. Κάποια μέρα ἤλθε προσκυνητὴς ταπεινὸς στὴν Παναγία, νὰ τῆς ζητήσῃ τὴ συναντίληψή Της σὸ μεγάλο πρόβλημά του. Ὅταν προσκύνῃ τὴν πολυθαύμαστη ἱερὴ εἰκόνα τῆς Γλυκοφιλούσας, πῆρε μαζί του λίγο λάδι ἀπὸ τὴν ἀκοίμητη κανδήλα τῆς Παναγίας καὶ γύρισε σὸ σπίτι του. Ἐκεῖ χρίσθηκε αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του μὲ τὸ ἅγιον ἔλαιο μὲ εὐλάβεια καὶ πίστη, καί, ὦ τοῦ θαύματος! Τὸν ἴδιο χρόνο συνέλαβε ἡ γυναῖκα του καὶ σὲ λίγους μῆνες γέννησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὴ Γλυκοφιλοῦσα γιὰ τὴ χάρη Της, πρόσφερε δῶρο στὴ Μονὴ ἕνα μουλάρι. Τότε εἶπε τοὺς μοναχοὺς, ὅτι τὸ παιδάκι του ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς θαυματουργίας τῆς Θεοτόκου. Οἱ ἀδελφοὶ θαύμασαν, γιὰτὶ δὲν γνώριζαν τίποτα γιὰ τὸ λάδι, ποὺ πῆρε ὁ χριστιανὸς μὲ εὐλάβεια καὶ πίστη.

Ἡ οὐράνια Κουροτρόφος τῶν παρθένων.

Στὰ χρόνια τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς (1941) εἶχε τελειώσει σχεδὸν ἡ ποσότητα τοῦ σιταριοῦ στὴν ἱερὰ μονὴ Φιλοθέου καὶ οἱ πατέρες ἀποφάσισαν νὰ σταματήσουν τὴ φιλοξενία τῶν πολλῶν λαϊκῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἄφηναν τὰ χωριά τους καὶ ζητοῦσαν λίγο ψωμί στὴ μονή. Ἕνας εὐλαβέστατος γέροντας καὶ πιστὸς τῆς Κουροτρόφου τῶν παρθένων, ὁ Γέρον Σάββας, ὅταν τὸ ἔμαθε, πολὺ λυπήθηκε καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὴ Γεροντία νὰ μὴν τὸ κάνουν αὐτό, γιατί θὰ λυπήσουν τὸν Κύριο καὶ τὴ μητέρα Αὐτοῦ Παναγία, καὶ θὰ φύγει ἡ εὐλογία ἀπὸ τὴ μονή. Τοὺς ἔφερε δὲ καὶ πολλὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, ὅπως τῆς Σωμανίτιδας κήρας μὲ τὸν Προφήτη Ἡλία καὶ ἄλλα. Τελικὰ τὸν ἄκουσαν. Κάθε λίγο ὅμως ἐνοχλοῦσαν τὸν Γέροντα Σάββα καὶ τοῦ ἔλεγαν:

- Τὸ ἀλεύρι, Γερο-Σάββα, τελειώνει. Τὶ θὰ γίνει;

Ἐκεῖνος πιστεύοντας ἀκράδαντα στὴν πρόνοια τῆς Παναγίας τοὺς ἔλεγε:

- Δὲν τελείωσε ἀκόμη τὸ ἀλεύρι, πατέρες μου. Αὐτὸ τὸ λίγο ποὺ ὑπάρχει, ζυμῶστε το καὶ ἄς τὸ φᾶμε μαζὶ μὲ τὰ ἀδέλφια μας τοὺς χριστιανούς. Ἡ Παναγία δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει. Μᾶς τὸ ὑποσχέθηκε.

Εἶχε ἀπομείνει πὰ ἡ τελευταία ποσότητα, εἴκοσι περίπου ὀκάδες σιτάρι στὴν ἀποθήκη τῆς μονῆς, καὶ τίποτα ἄλλο, καὶ ἄρχισαν οἱ Πατέρες πάλι νὰ διαμαρτύρονται στὸ Γερο-Σάββα κάπως τσουχτερά:

- Ἔ, Γερο-Σάββα, τέλειωσε τὸ σιτάρι. Τὶ γίνεται τώρα;

- Μὴ κάνετε, εὐλογημένοι, τὴν ἐλπίδα σας στὴν Γλυκοφιλοῦσα μας. Ἀλέστε καὶ αὐτὲς τὶς εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι, κάντε το ψωμί καὶ μοιράστε το στοὺς πατέρες καὶ στοὺς χριστιανούς καὶ ὁ Θεὸς θὰ φροντίσει γιὰ ὅλους μας, σὰν καλὸς Πατέρας. Ἀκόμα δὲν τὸ φάγαμε καὶ δὲν πεινάσαμε, γιὰ νὰ ἀπιστοῦμε στὴν ἀγάπη τῆς Παναγίας, ποὺ ἔχει σ' ὅλους τοὺς ἀγωνιζομένους στὸ Περιβόλι Της.

Μόλις λοιπὸν τελείωσε τὸ ψωμί τους καὶ πρὶν ἀκόμη πεινάσουν, πρόφθασε **«ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν»** Θεοτόκος. Ἦρθε στὴ μονὴ Φιλοθέου ἕνας καπετάνιος ἀπὸ τὴν Καβάλα, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε ξυλεῖα νὰ ἀνταλλάξει μὲ σιτάρι. Βλέποντες οἱ πατέρες τόσο ζωντανὴ τὴν πρόνοια τῆς Παναγίας, ποὺ φρόντισε σὰν καλὴ

Μάννα τὰ παιδιὰ Της, δόξαζαν ὅλοι τὸ Θεό. Περισσότερο φυσικὰ ἀπ' ὅλους ἦταν χαρούμενος καὶ δόξαζε τὸν Θεὸ καὶ εὐχαρίστησε τὴν Παναγία ὁ Γερο-Σάββας, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε συνέχεια μὲ τὴν ἀγία του ζωή.

Ἔλεγε δὲ μετὰ τοὺς πατέρες ὁ Γέροντας:

- Δὲν σᾶς ἔλεγα, εὐλογημένοι, ὅτι ἡ Παναγία δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει; Νὰ τὸ θαῦμα Της. Ἔχομε τώρα σιτᾶρι καὶ δὲν ἀφήσαμε νησικὰ τὰ ἀδελφία μας τοὺς χριστιανούς. Τώρα εἶναι εὐχαριστημένος ὁ Θεὸς καὶ ἡ Μητέρα Του Παναγία. Καὶ μεῖς, κάνοντας τὸ καθήκον μας ἀπέναντι στὴ φιλοξενία, τὴν ἀρετὴ τῶν μοναστηριῶν, εἴμαστε ἀγαπητοὶ σ' Αὐτούς.

Ἡ Γλυκοφιλοῦσα ἀκίνητοποιεῖ πλοῖο μὲ κλέφτη.

Κατὰ τὸ ἔτος 1801 ἦλθε στὴ μονὴ Φιλοθέου κάποιος προσκυνητὴς καί, ἀφοῦ μπῆκε στὸ ναό, προσκύνησε καὶ τὴ σεπτὴ εἰκόνα τῆς Γλυκοφιλοῦσας. Ὅταν εἶδε τὰ χρυσὰ νομίσματα, ποὺ ἦσαν ἀναρτημένα ἐμπρὸς στὴ θαυματουργὴ εἰκόνα, σκέφθηκε νὰ τὰ κλέψει. Ἔτσι, μετὰ τὸν Ὅρθρο, κρύφθηκε σ' ἓνα στασίδι, ὁ δὲ ἐκκλησιάρχης, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ ναοῦ, ἀναχώρησε γιὰ τὸ κελλί του, γιὰ νὰ συνεχίσει ἐκεῖ τὸν «**κανόνα του**». Τότε ὁ κλέφτης βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ ἄρπαξε τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ ἀπογύμνωσε τὴ Γλυκοφιλοῦσα ἀπὸ τὸν ὡραῖο στολισμό Της, ποὺ ἡ εὐσέβεια τῶν χριστιανῶν εἶχε προσφέρει.

Μετὰ τὴν ἱερόσυλη πράξη του, ὁ κλέφτης ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ κατευθύνθηκε στὸ λιμάνι τῆς μονῆς Ἰβήρων. Ἐκεῖ βρῆκε πλοῖο ἔτοιμο νὰ ἀναχωρήσει καὶ ἀνέβηκε σ' αὐτό, ὁ δὲ ἄνεμος ἦταν κατάλληλος καὶ ἀναχώρησε ἀμέσως. Ὅταν ἐπλευσαν περίπου ἓνα μίλι, τὸ πλοῖο σταμάτησε στὴ μέση τοῦ πελάγους. Ὁ πλοίαρχος ἔβλεπε αὐτὸ τὸ παράδοξο καὶ ἀποροῦσε, διότι ἀγνοοῦσε τὴν αἰτία τοῦ φαινομένου. Τότε καταληφθηκε ὁ ἱερόσυλος ἀπὸ φρίκη.

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ σημάνει ὁ ἐκκλησιάρχης, γιὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς ἀκολουθίας τῆς «**τριθέκης**», μπῆκε στὸ ναὸ καὶ διαπίστωσε τὴν ἀφαίρεση τῶν χρυσῶν νομισμάτων ἀπὸ τὴ Γλυκοφιλοῦσα. Ἀμέσως ἀντιλήφθηκε ὅτι ἦταν ἔργο κλοπῆς, τὴν ὁποία κοινοποίησε τοὺς Προεστώτες τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως ἔστειλαν δυὸ μοναχοὺς στὴν παραλία, γιὰ νὰ προφθάσουν τὸν ἱερόσυλο. Αὐτοί, ὅταν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τὸ πλοῖο νὰ εἶναι

ἀκίνητο κοντὰ στὸ λιμανάκι τῆς μονῆς Ἰβήρων, μπῆκαν σὲ βάρκα καὶ ἔφθασαν στὸ πλοῖο.

Ὁ ἱερόσυλος πρὶν νὰ ἀναγγεῖλουν οἱ μοναχοὶ στὸν πλοίαρχο τὴν κλοπὴ, πρόσπεσε στὰ πόδια τῶν μοναχῶν καὶ ζητοῦσε τὴ συγχώρησή τους· οἱ δὲ ἀδελφοί, ἀφοῦ πῆραν τὰ νομίσματα, συγχώρησαν τὴν ἁμαρτία του.

Οἱ μοναχοὶ γύρισαν στὴ Μονή τους καὶ ἐκεῖ διηγήθηκαν στοὺς ἄλλους μοναχοὺς τὸ παράδοξο θαῦμα τῆς ἀκινήσιος τοῦ πλοίου στὸ πέλαγος.

«Ὁθεν ἔψαλλον εὐχαριστηρίους ὕμνους, δοξάζοντες καὶ μεγαλύνοντες τὴν Πανύμνητον Θεοτόκον, τὴν διὰ τῆς θαυματουργοῦ Γληκοφιλοῦσης εἰκόνας Αὐτῆς, τοιαῦτα ἐνεργοῦσαν θαυμάσια».

Ἡ ἀγωνιώδης σωτήρια κραυγὴ.

Πρὶν λίγα χρόνια ἡ μετακίνηση τῶν προσκυνητῶν καὶ μοναχῶν μέσα στὸ Ἅγιον Ὅρος γινόταν μὲ πεζοπορία, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ μεταφορὰ τροφίμων, οἰκοδομικῶν ὑλικῶν καὶ παντὸς ἄλλου ἀντικειμένου γινόταν μὲ τὴν προσωπικὴ προσφορὰ καὶ τὸν προσωπικὸ κόπο τῶν μοναχῶν. Σήμερα, πλὴν τῶν τριῶν λεωφορείων ποὺ μεταφέρουν τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς προσκυνητὲς ἀπὸ τὴς Καρυὲς πρὸς τὴ **«Δάφνη»** καὶ τανάπαλι, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ αὐτοκίνητα Unimuk, μὲ ξύλινα καθίσματα-πάγκους καὶ ὑποτυπῶδες σκέπασμα (τέντα) τῆς καρότσας, ποὺ κάνουν τὴς μετακινήσεις τῶν διαφόρων μοναχῶν καὶ προσκυνητῶν στὴς μονὲς ἐξαρτηματικοὶ μοναχοί. Τέτοια αὐτοκίνητα χρησιμοποιοῦν καὶ μονές, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν ἀναγκῶν τους. Οἱ χωματόδρομοι βρίσκονται σὲ κατάστασι ἀπελπιστικὴ μὲ τὴς πολλὰς νεροφαγιές καὶ σὲ κάποιες ἐποχὲς τοῦ ἔτους εἶναι σχεδὸν ἄβατοι.

Ἐνα τέτοιο μεταφορικὸ μέσο (Unimuk) ξεκίνησε ἀπὸ τὴ μονὴ Φιλοθέου τὸ 1986, παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τῶν ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ (7 Νοεμβρίου), μὲ ὁδηγὸ τὸν πατέρα Θεόκτιστο, γιὰ διάφορες ἀνάγκες τῆς Μονῆς. Σὲ κάποια στροφὴ, στὰ σύνορα τῶν μονῶν Φιλοθέου καὶ Ἰβήρων, παραξέκλινε ἀπὸ τὴν κανονικὴ του πορεία καὶ ἄρχισε νὰ κατρακυλᾷ τὸν ἀπύθμενο γκρεμό. Δὲν ὑπῆρχε περίπτωσι νὰ σωθεῖ οὔτε ὁ πατὴρ Θεόκτιστος οὔτε τὸ αὐτοκίνητο. Μόνο θαῦμα θὰ τοὺς ἔσωζε.

Σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη στιγμή ὁ πατὴρ Θεόκτιστος τὸ μόνο ποὺ πρόλαβε νὰ κάνει ἦταν νὰ βγάλει κραυγὴ ἀγωνίας καὶ παράκλησης στὴν Παναγία Γλυκοφιλοῦσα τῆς μονῆς τῆς μετάνοιάς του:

«Παναγία μου, σῶσε με».

Ὁ θάνατος ἦταν ἀναποφευκτος. Τότε παρουσιάστηκε στὸ κατρακύλισμά του ἓνα δέντρο, στὸ ὁποῖο σταμάτησε. Εἶχε ἐπέμβει ἡ πασθενουργὸς χάρις καὶ **«ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων»** Παναγία καὶ **«ἐρρύσατο αὐτὸν ἐκ θανάτου»**. Μόνο κάτι μικρὲς ἀμυχὲς δέχθηκε, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ αὐτοκίνητο παρουσίασε λίγες μικροζημιές.

Ἀπὸ τὸ γνωστὸ Γέροντα Εὐφραῖμ καθιερώθηκε νὰ τελεῖται ἕκτοτε κάθε χρόνο στὴ μονὴ Φιλοθέου, στὶς 8 Νοεμβρίου, ἀγρυπνία, σὲ ἔκφραση εὐχαριστιῶν στὴν Παναγία καὶ σὲ ἀνάμνηση τοῦ θαύματος.

Ἀπολυτίκιον Παναγίας Γλυκοφιλοῦσας.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε

Εἰκὼν ἡλιόμορφε Γλυκοφιλοῦσα σεπτή, ἀγκάλαις Σου φέρουσα τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, τὴν ποιμνὴν Σου φύλαττε, πόθῳ τὴν Σὲ τιμῶσαν, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, πέμπουσα τὰς ἀκτῖνας, τῶν λαμπρῶν Σου θαυμάτων, μονὴν Φιλοθέου φρουροῦσα λιταῖς ἀκοιμήτοις Σου.

Βλ. "Θαυματοργεῖς εἰκόνες τῆς Παναγίας στὸ "Ἅγιον Ὄρος" Ἀρχιμ. Θεοφύλακτου Μαρινάκη

Τὸ συγκλονιστικὸ θαῦμα τοῦ πιλότου Γεωργίου Ζαχαριᾶ

*Ὁ πιλότος τῆς Πολεμικῆς
Ἀεροπορίας ταξίαρχος ἐν
ἀποστρατεία Γεώργιος Ζαχαριάς,
διηγεῖται τὸ συγκλονιστικὸ θαῦμα,
ποὺ συνέβει στὸν ἴδιο τὸ 2014,
ἐνῶ ἦταν τελείως παράλυτος στὸ*

*κρεβάτι μετὰ ἀπὸ φοβερὸ ἀτύχημα ποὺ εἶχε στὸν Ταῦγετο ἀπὸ
πώση μὲ ἀλεξίπτωτο. Θεραπεύτηκε σὲ μία σπινθηρὰ θαυματουργικὰ
ἀπὸ τὴν Παναγία μας καὶ τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας, ποὺ τοῦ εἶπε
μάλιστα χαρακτηριστικὰ: «Θὰ σὲ ἐπαναφέρω πάλι σ' αὐτὸν
τὸν κόσμον τῆς γῆς γιὰ νὰ μάθῃς ἡ ἀγαπᾶς χωρὶς ὀρους».*

«**Ἦ**ταν τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014, στὶς 30 τοῦ μήνα καὶ
βρισκόμουν στὴν Καλαμάτα. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τοῦ
ἀτυχήματος εἶχα ἔντονη τὴ νέπιθυμίανὰ πάω νὰ πετάξω μὲ τὸ
ἀλεξίπτωτό μου ἀπὸ τὸ βουνὸ τοῦ Ταῦγέτου, ποὺ συνήθιζα νὰ
πηγαίνω ἐξασκώντας τὴν ἐλεύθερη πώση μὲ ἀλεξίπτωτο πλαιγιάς.

Εἰδοποίησα ἓναν φίλον καὶ συνάδελφον ἀπὸ τὴν πολεμικὴν
Ἀεροπορίαν Πάννην, ποὺ ἦταν τεχνικός, γιὰ νὰ πᾶμε μαζὶ, ὥστε
νὰ μοῦ ἐπιστρέψει πίσω τὸ ἀγροτικὸ μου αὐτοκίνητο. Ξεκινήσαμε
ὥστόσο κάποιοι φίλοι μου εἶχαν ἤδη ἀπογειωθεί, ὅταν φθάσαμε.

Ἔστρωσα τὸ ἀλεξίπτωτό μου στὴν πλαιγιά τῆς Ἄνω Βέργας,
ἀπογειώθηκα καλὰ, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀέρας δὲν ἦταν καὶ τόσο
κατάλληλος (ὑπῆρχε διαφορὰ καὶ στὴν ἔνταση καὶ τὴ διεύθυνση
τοῦ ἀνέμου....).

Τὸ βουνὸ τοῦ Ταῦγέτου εἶναι περιοχὴ γιὰ προχωρημένους.
Κάποτε εἶχα ἀνέβει στὰ 10.000 πόδια στὴν κορυφὴ του σχεδὸν
καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ρεκόρ. Φανταστεῖτε ὅτι σὲ τέτοιο ὕψος πετοῦν
ἀεροπλάνα.

Γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ ἐγχεῖρημα, σὰς λέω ὅτι ἤμουν στὸν ἀέρα
μετὸ ἀλεξίπτωτο ἐπὶ δύομισι ὥρες. Στὸ βουνὸ αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν

θερμικά ρεύματα, τὸ θερμικὸ ρεῦμα σὲ ἀνεβάζει, κατὰ συνέπεια μόνο κατεβαίνεις ἀπὸ τὸν Ταῦγετο.

Μόλις ἀπογειώθηκα καὶ πρὶν βγῶ ἔξω ἀπὸ τὰ βράχια, εἶδα τὰ σχοινιά τοῦ ἀλεξιπτώτου λίγο μπερδεμένα δεξιά, μπῆκα σὲ περιδίνηση (SPIN) καὶ τὸ ἀλεξίπτωτό μου ἄρχισε τὶς ἔντονες περιστροφές καὶ τὴν ἔντονη κάθοδο πρὸς τὰ κάτω.

Ἔχανα συνεχῶς ὕψος, δὲν μπορούσα νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάσταση, οὔτε νὰ τραβήξω τὸ ἐφεδρικό, γιατί ἤμουν σὲ μιὰ χαράδρα καὶ δὲν εἶχα βγεῖ πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα ἀκόμα.

Ἀπέφυγα κάπως κάτι βράχια, ὅμως τελικὰ συνέχισα τὴν ἀνεξέλεγκτη πώση καὶ ἔπεσα πάνω σὲ ἓνα βράχο, ἀφού ἤρθε καὶ καθοδικὸ ρεῦμα τὴν τελευταία στιγμή.

Πρόλαβα ἀπὸ ψηλὰ καὶ φώναξα τὸν φίλο μου ποὺ ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ ἔδαφος, πρὶν χτυπήσω, νὰ μὲ παρακολουθεῖ, νὰ δεῖ ποῦ θὰ πέσω. Ὅντως ὁ Γιάννης ἔτρεξε κοντά μου στὴ δύσβατη περιοχὴ μέσα σὲ μιὰ χαράδρα ποὺ βρισκόμουν. Ἦμουν σχεδὸν πεθαμένος, μόλις ποὺ ἀνέπνεα.

Ἀμέσως πῆρε τηλέφωνο τὸ ἐλικόπτερο τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι δὲν μπορούσε νὰ προσγειωθεῖ ἐκεῖ καὶ στὴ συνέχεια εἰδοποίησε τὴν ΕΜΑΚ, οἱ ὁποῖοι ἤρθαν τὸ συντομότερο δυνατὸν καὶ μὲ κατέβασαν μὲ φορεῖο, ἐνῶ στὴ συνέχεια μὲ πῆγαν στὸ Νοσοκομεῖο στὴν Ἑντατική. Ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς πώσης κι ἔπειτα δὲν θυμάμαι, γιατί ἤμουν σὰν νεκρός, τὰ περαιτέρω τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὶς διηγήσεις τῶν δικῶν μου.

Εἰδοποιήθηκε ἡ γυναίκα μου, ὁ ἀδελφός της ποὺ εἶναι γιατρός, ἡ ἀδελφή μου, ἡ ἀδελφὴ τῆς γυναίκας μου, μὲ τὸν σύζυγό της ποὺ εἶναι ἐπίσης γιατροὶ στὴν Ἀθήνα.

Τελικὰ μὲ τὴ βοήθεια ὅλων μὲ πῆγαν στὴν Ἑντατικὴ τοῦ Γ.Ν.Α. στὴν Ἀθήνα. Εἶχα βαρεῖα ἐγκεφαλικὴ κάκωση, ὅλα μου τὰ ὁστὰ σπασμένα, ἐσωτερικὴ αἱμορραγία καὶ παραλυσία. Ἀποροῦν ὅσοι γνωρίζουν ἀπὸ αὐτά, πῶς ἐπέζησα, ἦταν σὰν ἀξέφευκτα ἀπὸ τριάντα μέτρα μὲ ταχύτητα ὀγδόντα χιλιομέτρων.

Ἔμεινα στὴν Ἑντατικὴ γιὰ καιρό, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τίποτα, ἀπλὰ ἀνέπνεα. Ἦρθε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀεροπορίας νὰ μὲ δεῖ καὶ συγκινήθηκε ἀπ' ὅ,τι μοῦ εἶπαν.

Οἱ γιατροὶ ἔκαναν καὶ προσέφεραν ὅ,τι καλύτερο μπορούσαν καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, τὸ ἤθελε ὁ Θεὸς καὶ εἶχα συνέλθει κάπως, ὅμως ἤμουν παράλυτος, δὲν ἐνιωθα κἄν τὸ σῶμα μου. Τότε ἔδωσαν ἐντολή, νὰ πάω πιά στὸ σπίτι μου. Ἄλλωστε ὅ,τι μπορούσαν νὰ προσφέρουν, τὸ πρόσφεραν».

Ἡ γυναίκα μου, μὲ ἔφερε στὸ σπίτι μας ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ἦμουν δὲν παράλυτος καὶ ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ἀνημπορία μου.

Τότε συνέβη τὸ γεγονός, πὺ χάραξε τὴν μετέπειτα πορεία μου: Εἶδα ζωντανά, μπροστὰ στὰ μάτια μου στὴν πραγματικότητα καὶ ὄχι σὲ ὄραμα, μιὰ Γυναίκα μὲ καστανὰ μαλλιά, πολὺ δυνατὸ σῶμα, ψηλή. Μὲ κοίταξε μὲ μπητρικὴ ἀγάπη καὶ μὲ σήκωσε σὰν βρέφος μὲ τὰ δύο Της χέρια.

Ἐγὼ ἔκλαιγα καὶ τῆς λέω: “Θέλω τὴν μπετέρα μου...”.

Ἡ φυσικὴ μου μπετέρα Εἰρήνη, ἔχει πεθάνει ἀπὸ καρκίνο. Τελευταία φορά πὺ τὴν “ συνάντησα” μετὰ τὸ ἀτύχημα, ὅταν ἤμουν σὲ κῶμα, θυμᾶμαι μοῦ ἔλεγε: «παιδί μου γύρνα πίσω, δὲν εἶναι ἡ ὥρα σου νὰ ἔρθεις ἐδῶ ἀκόμα...» **καὶ**

Προσευχόταν στὸν Κύριο Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, νὰ μὲ γυρίσει πίσω. Ἐπίσης κατὰ τὴν παραμονή μου στὸ Νοσοκομεῖο συναντοῦσα καὶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἔχει πεθάνει καὶ τοῦ ἔλεγα: «Πατέρα δὲν σὲ ἀγάπαγα, γιατί δὲν μιλοῦσες καλὰ στὴ μαμά, συγχώρα με...». Ἐκεῖνος μοῦ **ἔλεγε**: «Δὲν πειράζει παιδί μου, τώρα νὰ κοιτάξεις τὴν οἰκογένειά σου...» κ’ ἔφυγε.

Ἡ δυνατὴ καὶ ὡραία Κυρία πὺ μὲ πῆρε ἀγκαλιὰ σὰν βρέφος, μοῦ λέει: «**Ἡ Μπετέρα σου εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι ἡ Μπετέρα σὲ ὅλη τὴ γῆ...**». Αἰσθάνθηκα μιὰ ὑπέροχη ἀγαλλίαση μὲ ἀγάπη καὶ πληρότητα ταυτόχρονα.

Πίσω Της, ἦταν ὁ Χριστὸς 33 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ δεξί Του χέρι μοῦ ἔστειλε Φῶς σὲ ὅλα τὰ ἐγκεφαλοσπονδυλικά μέρη τοῦ σώματός μου. Μόλις γέμισα μὲ αὐτὸ τὸ Φῶς, σπκώθηκα ὀρθιος! Δὲν ἤμουν πιά παράλυτος... **θεραπεύτηκα!** Τότε ἄρχισα νὰ ζῶ, ἦρθε ἡ συνειδηση στὸ σῶμα μου, ὅτι εἶμαι ζωντανός!

Ὁ Χριστὸς μοῦ λέει: «Θὰ σὲ ξαναφέρω στὴ χονδροκομμένη ζωὴ τῆς γῆς, γιὰ νὰ μάθεις νὰ ἀγαπᾷς χωρὶς ὀρους...».

Ὅταν ἡ Θεία Μπετέρα (Παναγία) μὲ σήκωσε σὰν βρέφος,

παρουσιάστηκε κάποιος με σηκωμένα μανίκια και τὸ σπῆθος ἔξω γεροδεμένος, παριστάνοντας τὸν δυνατὸ ἄντρα, καὶ λέει στὴν Παναγία: «Μὴν τὸν καλεῖς, τελειώσαμε μὲ αὐτόν...».

Τότε ἡ Παναγία μὲ τὸ δεξί Της χέρι κάνει μία κίνηση ὀριζόντια καὶ ἡρεμῇ, τοῦ κάνει νόημα νὰ φύγει καὶ τοῦ λέει: «Αὐτός πλέον δὲν ἀνήκει σὲ σένα, ἀνήκει σὲ Μένα».

Αὐτός, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη μου ἦταν ὁ διάβολος, ἔγινε σκόνη, καθὼς ἡ Παναγία κινούσε ὀριζόντια τὸ χέρι Της πρὸς τὰ δεξιά. Ὅπως, λοιπόν, τὴν σκόνη τὴν παίρνει ὁ ἄνεμος, ἔτσι κ' αὐτὸς ἐξαφανίστηκε... κάθηκε μὲ τὸν ἄνεμο, ποὺ δημιούργησε ἡ Παναγία μετὸ δεξί Της χέρι.

Στὸν Χριστὸ λέγω: «Κύριε, σὰς βλέπω 33 χρονῶν καὶ τὴν Κυρία σὰν νὰ εἶναι 30 χρονῶν...».

Ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντᾷ: «Δὲν ἔχουμε ἡλικία, ἀπλῶς ἐσὺ βλέπεις τὴν Παναγία 30 χρονῶν κι Ἑμένα 33 χρονῶν...

Ἐγώ, παιδί μου, εἶμαι πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγίους, νὰ τὸ ξέρεις. Ἐπίσης σοῦ παρουσιάζομαι 33 χρονῶν, γιὰ νὰ Μὲ καταλάβεις. Δὲν ἔχουμε ἡλικία. Εἴμαστε πέρα ἀπὸ τὸ χρόρο καὶ τὸν χρόνο».

Μετά ἀκούστηκε πάλι τὸ ἑξῆς:

«Θὰ σὲ ἐπαναφέρω πάλι σ' αὐτόν τὸν κόσμο τῆς γῆς, γιὰ νὰ μάθεις νὰ ἀγαπᾷς χωρὶς ὅρους». Ὁ Κύριος Χριστὸς μας, μοῦ τὸ ξανατόνισε, νὰ τὸ καταλάβω: «Γι' αὐτὸ ἐρχόσαστε στὴ γῆ, γιὰ νὰ μάθετε νὰ ἀγαπᾶτε ἄνευ ὅρων».

Ἀπὸ τότε εἶμαι ἀπόλυτα ὑγιής, ὀρθιος, δυνατός, εὐγνώμων γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ δῶρο καὶ προσπαθῶ νὰ ἀκολουθήσω τὴν ἐντολὴ ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Χριστός».

Ἡ Δύναμις τῆς προσευχῆς

Κάποτε, πρὶν ἀρκετὰ χρόνια ἦταν μιὰ οἰκογένεια μεροκαματιάρηδων ἀνθρώπων, ἀπέκτησαν καὶ ἓνα ἀγοράκι, ποὺ τὸ ὑπεραγαποῦσαν. Δυστυχῶς ὅμως ἡ μάνα ἀρρώστησε βαριὰ καὶ πέθανε.

Ὁ πατέρας ἔγινε καὶ μάνα καὶ πατέρας, **καὶ** κόπιασε πολὺ νὰ τὸ μεγαλώσει, ἦταν βλέπετε καὶ ἀρκετὰ ζωηρό, ἔλπιζε δὲ ὅτι μεγαλώνοντας θὰ “στρώση”.

Ὅμως ἀντιθέτως γίνονταν χειρότερος! Τὸν νουθετοῦσε, τὸν παρακαλοῦσε, τοῦ ἔλεγε νὰ ἀλλάξει τρόπο ζωῆς, νὰ μὴν ξενυχτᾷ, νὰ μὴν μεθάει καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ ποὺ κάνει, δὲν ὀδηγεῖ στὴν εὐτυχία... Πολλὲς φορὲς ἔκλαιγε μπροστὰ τοῦ σὰν μικρὸ παιδί!

Μιὰ κρύα χειμωνιάτικη νύχτα, ποὺ καὶ πάλι ἦρθε ξημερώματα καὶ τοῦ ἔκανε παρατήρηση... ὁ γιὸς τὸν ἔσπρωξε βίαια, ὁ πατέρας ἔπεσε πάνω σὲ κάτι παλιοέπιπλα καὶ κατέληξε στὸ πάτωμα. Ὁ γιὸς ἔκλεισε μὲ βία τὴν πόρτα πίσω τοῦ καὶ ποτὲ δὲν ξαναγύρισε!...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια... Τὸ παλληκάρι ἔγινε μεγάλος ἄνδρας καὶ βρέθηκε στὴ Γερμανία, ὅμως δὲν ἄλλαξε τρόπο σκέψης καὶ ζωῆς, δὲν ἔκανε οἰκογένεια καὶ ἡ κούραση ἀπὸ τὴν ἄσωτη ζωὴ ἦταν ἀποτυπωμένη στὸ πρόσωπό του.

Ἐνα βράδυ βλέπει στὸν ὕπνο τοῦ θάλασσα, ἓνα κακοτράχαλο καὶ πανύψηλο βουνὸ καὶ ἓνα στενὸ μονοπάτι, ποὺ ἐκεῖ ψηλὰ ὀδηγοῦσε σὲ μιὰ καλύβα πέτρινη... παράξενη καλύβα... **Στὴν** ἄκρη διέκρινε **κάτι**, σὰν νὰ εἶχε καὶ μικρὸ τροῦλλο, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ βλέπει νὰ τὸν κοιτάει ἓνας γέροντας μοναχὸς μονόφθαλμος κρατώντας ἓνα κομποσχοίνι στὸ ἀριστερὸ χερί!!!

Τρόμαξε, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καταϊδρωμένος! “Ὀνειρο ἦταν;;;!!!

Ἐμοιαζε ἀληθινό! Ἀπὸ ποῦ ὡς ποῦ καλύβα μὲ ἐκκλησιάκι καὶ μοναχό;;;!!!

Τὶ εἶναι αὐτά;;;!!! “Ἐγὼ ἔχω νὰ πάω σὲ ἐκκλησία ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουν μικρὸ παιδάκι καὶ μὲ πῆγαινε ὁ πατέρας!” σκέφτηκε καὶ ἓνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό του.

Βγῆκε τὸ βράδυ ἔξω, μὰ δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ τίποτα! Κάτι εἶχε συμβεῖ μέσα του. Τὸ μυαλό του στριφογύριζε σὲ ὄνειρο! Ξάπλωσε,

ἀποκοιμήθηκε καὶ νὰ πάλι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ὄνειρο! Καὶ τὴν ἐπόμενην μέρα πάλι τὸ ἴδιο! “Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο” σκέφτηκε, “ποῦ νὰ ’ναι αὐτὸ τὸ μέρος ἄραγε”...

Τὸ συζήτησε μὲ κάποιους γνωστούς φίλους Ἕλληνες καὶ κάποιος τοῦ εἶπε ὅτι ἡ περιγραφή μοιάζει μὲ ἓνα μέρος ποῦ λέγεται Ἅγιον Ὅρος.

Χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφετῇ, ἐτοιμάζει κάποια πράγματα καὶ τὴν ἐπόμενην μέρα φεύγει γιὰ Ἑλλάδα!

Στὴ Θεσσαλονίκη ρώτησε “πῶς θὰ πάω στὸ Ὅρος τὸ Ἅγιο” καὶ τοῦ εἶπαν ἀπὸ Οὐρανούπολη.

Ἀπὸ ἐκεῖ μπαίνει στὸ πρωῒνὸ καραβάκι καὶ ξεκινᾷ, χωρὶς νὰ ξέρει τὸν ἀκριβῆ προορισμό του. Ὅταν τὸν ρώτησαν, ποῦ θὰ κατέβει, πλήρωσε εἰσιτήριο μέχρι τὸ τέλος καὶ δὲν μίλησε. Τὰ μάτια του ἦταν καρφωμένα στὶς πλαγιὲς τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Ἀθῶνα, μήπως καὶ τοῦ θυμίσει κάτι ἀπ’ τὸ ὄνειρο...

Πέρασαν ὥρες πολλές, τίποτε... Οἱ λιγοστοὶ ἐπιβάτες σχεδὸν ὅλοι κατέβηκαν.

Πέρασαν τὴν “Ἁγία Ἄννα” καὶ κατευθύνθηκαν γιὰ τὰ “φρικτὰ καρούλια”, ὅπως τὰ λένε. Ὅταν πλησίαζαν, ἓνα ρῖγος διαπέρασε ὅλο του τὸ κορμί!

“Ναί, αὐτὸ εἶναι” ἀναπήδησε, “μοιάζει πολὺ”!!! Καὶ πρὶν καλὰ καλὰ προλάβει νὰ δέσει τὸ καραβάκι, πήδηξε κάτω, ἦταν πιὰ οἰgyρος!!!

Ξεκίνησε τὴν κατακόρυφην ἀνάβαση. Ὅσο προχωροῦσε καὶ ἄφηνε πίσω του τὰ κελάκια καὶ τὶς καλύβες, τόσο κάτι τὸν διαβεβαίωνε ὅτι θὰ βρεῖ καὶ τὴν καλύβα μὲ τὸν παράξενον Γέροντα!

Πέρασαν ὥρες κουραστικῆς πεζοπορείας, ὅταν σὲ κάποια στιγμή ἀπὸ μακριὰ ἀντίκρυσσε τὴν καλύβα! Τοῦ ἔφυγε ὅλη ἡ κούραση! Ἔτρεξε γιὰ νὰ φτάσει ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα!

Ἦταν ἥδη ἀπόγευμα, ἓνα ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα... περίοδος Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς...!

Ὅταν ἔφτασε στὴν πόρτα, μιὰ γαλάζια πόρτα μὲ ἓναν σταυρὸ πάνω της, τὰ συναισθήματά του ἦταν ἀνάμικτα... Ἐκανε τὸν σταυρὸ του γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια... ἦταν ἥδη σαράντα πέντε...

Ἀσπάστηκε τὸν Τίμιον Σταυρὸ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα! Μιὰ ἤρεμη καὶ ἀπαλὴ φωνὴ ἀπὸ μέσα τοῦ εἶπε:

- Ἔρχομαι Νικόλαε παιδί μου!!!

Ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ ἀντίκρυσε τὸ γεροντάκι τοῦ ὄνειρου μὲ τὸ ἓνα μάτι τυφλὸ καὶ τὸ κομποσκοῖνι στὸ ἀριστερὸ χέρι!!!

- Ποιὸς εἶσαι Γέροντα; Καὶ ποῦ ξέρεις τὸ ὄνομά μου; Καὶ πῶς μπήκες στὰ ὄνειρά μου καὶ στὴ ζωὴ μου;;;

Δάκρυα ξεπήδησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Γέροντα καὶ χάθηκαν στὴν ἄσπρη μακριὰ γενειάδα του!

- Δὲν μὲ γνώρισες, παιδί μου, Νίκο μου; Ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σου!!!

Ὁ Νίκος ἔπese πρῶτα στὰ πόδια τοῦ πατέρα του, μὲ λυγμοὺς καὶ κλάματα καὶ ἔπειτα σηκώθηκε καὶ σφικτὰ ἀγκάλιασε τὸν γερο πατέρα του.

- Πές μου, πατέρα μου, πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα;

Τὸ μάτι σου τὶ ἔπαθε, πατέρα; ...

- Ἄκου, παιδί μου, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ μὲ ἔσπρωξες καὶ ἔπese, χτύπησα στὴ γωνία τοῦ τραπεζιοῦ τὸ μάτι μου καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου. Σὲ περίμενα νὰ γυρίσεις, ἀλλὰ δὲν φαίνόσουν πουθενά! Μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνο ἀποφάσισα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ μονάσω. Πῆγα πρῶτα σὲ κάποιο μοναστήρι καὶ ἔπειτα ἦρθα νὰ ἀσκητεύσω ἐδῶ. Πάντα σὲ εἶχα στὴν προσευχή μου, εἶχα βάλει κανόνα στὸν ἑαυτό μου νὰ κάνω κάθε μέρα πολλὰ κομποσκοῖνια μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας! Καὶ δὲν ἀμέλησα οὔτε μία μέρα σ' αὐτό! Αὐτὴ σὲ ἔφερε ἐδῶ, παιδί μου:

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον τὸν δοῦλο σου Νικόλαο»,

«Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον τὸν δοῦλο Σου Νικόλαο».

Ἀφοῦ πέρασαν κάποιες ἡμέρες, ὁ Νικόλαος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία του νὰ μείνει ἐκεῖ, νὰ ἐξομολογηθεῖ, νὰ γίνεῖ καὶ αὐτὸς μοναχὸς καὶ νὰ γεροκομήσῃ τὸν γέροντα καὶ πνευματικὸ ἐπίπλεον πατέρα του! Ὅπως καὶ ἔγινε!!!

Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς, ἀδελφοί μου, ποῦ διὰ τῆς πίστεως... μετακινεῖ καὶ ὅρη!!!

Ἄμην!!!

Τὴν ἔσωσε ἓνα ἀντίδωρο!

Ἡ ἱστορία, ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ, εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινή, ὅσα ἀπίστευτα στοιχεῖα καὶ ἂν ἔχει. Συνέβη στὶς ἀρχές Δεκέμβρη 2007.

Οἱ ἔννοιες καὶ οἱ φροντίδες τῆς καθημερινότητας μὲ εἶχαν καταβάλει ἐκεῖνο τὸν καιρὸ καὶ ἰδιαίτερα κάποιες οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις μοῦ εἶχαν προκαλέσει μεγάλη στεναχώρια.

Τέλος πάντων, σκεπτόμουν, τὰ ἔχει αὐτὰ ἡ ζωὴ. Αὐτό, ὅμως, ποὺ ἔνοιωσα ἐκεῖνο τὸ πρωί, ἦταν γιὰ μένα -ἔτσι σκεπτόμουν τότε- τελειωτικό.

Ἀπὸ τὴν προηγούμενη εἶχα κάποιες ἐκκρεμότητες νὰ φέρω σὲ πέρας καὶ μάλιστα οἰκονομικές, ποὺ μὲ εἶχαν στενοχωρήσει καὶ μὲ εἶχαν ἀγκώσει πολὺ. Εἶχα πάει στὸ ταμεῖο τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὑπηρεσίας ποὺ ἐργάζομαι καὶ εἶχα εἰσπράξει τὸ ποσὸ ἐνὸς δανείου 20.000 εὐρώ, προκειμένου νὰ ἐξοφλήσω τὴν τράπεζα, ἡ ὁποία μᾶς ἔβγαλε τὸ ἐξοχικὸ σπίτι σὲ πλειστηριασμὸ καὶ προχώρησε σὲ κατάσχεση. Ἦμουν πολὺ στεναχωρημένη, γιατί αὐτὸ τὸ σπίτι εἶχε φτιαχτεῖ μὲ πολὺ μόχθο καὶ κάθε καλοκαίρι πηγαίναμε μὲ τὰ παιδιὰ ἐκεῖ γιὰ διακοπές.

Δὲν ἤθελα μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ χάσω, ἂν καὶ οἰκονομικὰ ἤμουν σὲ πολὺ δύσκολη κατάσταση, ἀφοῦ βασίζομουν μόνο στὸ μισθό μου. Τέλος πάντων ζήτησα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίᾳ δάνειο, γιὰ τὸ ὁποῖο μοῦ κρατᾶνε κάθε μῆνα 250 εὐρώ ἀπὸ τὸν μισθό.

Μόλις τὸ εἰσέπραξα σὲ μετρητά, πῆγα στὴν τράπεζα καὶ ἔστειλα 6.000 εὐρώ σὲ ἓναν θεῖο, ποὺ εἶχε καταβάλει ἐγγύηση γιὰ νὰ μὴ γίνει ἡ κατάσχεση καὶ τὰ ὑπόλοιπα 14.000 θὰ τὰ ἔβαζα σὲ λογαριασμὸ τῆς τράπεζας, τὸν ὁποῖο ὅμως δὲν εἶχα καὶ ἔπρεπε νὰ τηλεφωνήσω, νὰ μοῦ τὸν ποῦν. Καὶ ὥσπου νὰ τελειώσω μὲ ὅλα αὐτὰ ἡ τράπεζα ἔκλεισε.

Ἔτσι σκέφθηκα νὰ ἀφήσω τὰ χρήματα, μαζί μὲ ὅλα τὰ χαρτιά, ὅπως ἦταν, μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου, στὸ τσεπάκι τῆς πόρτας τοῦ οδηγοῦ. Ἐκεῖ ποιὸς νὰ τὰ πειράξει. Ἀλλῶστε πρωί-πρωί θὰ πῆγαινα νὰ τὰ καταθέσω. Ποτὲ δὲν εἶχα χάσει κάτι ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Μάλιστα τὰ ἔβαλα σὲ ἓναν φάκελο ἀπὸ αὐτοὺς τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, καθὼς τοὺς φύλαγα, ὅταν ἡ ταμίας μᾶς πλήρωνε καὶ μᾶς ἔβαζε τὰ χρήματα στὸν φάκελο. Ἐγὼ πάντα τῆς γκρίνιαζα γι' αὐτό ὅτι ὁ τρόπος αὐτός εἶναι ἀπαρχαιωμένος, ἀλλὰ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε τὸ σύστημά της. Ἔτσι κρατοῦσα τοὺς φακέλους κι ὅλο καὶ κάπου μοῦ χρησίμευαν. Ἴσως σᾶς κουράζω μὲ λεπτομέρειες, ἀλλὰ θὰ δεῖτε παρακάτω, γιατί σᾶς τὶς ἀναφέρω.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, λοιπόν, ξεκίνησα νὰ πάω στὴν τράπεζα γιὰ τὴν κατάθεση τῶν χρημάτων. Τὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ συνήθως τὸ παρκάρω στὴν πυλωτὴ τῆς πολυκατοικίας, ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ εἶχα παρκάρει λίγο παραπέρα ἀπὸ τὸ σπίτι, γιατί κάποιος μοῦ εἶχε πιάσει τὸ πάρκιν. Πηγαίνω ἐκεῖ πού τὸ εἶχα παρκάρει, πολὺ κοντὰ στὸ σπίτι καὶ σὲσίγουρο μέρος, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο πουθενά.

Κοπήκανε τὰ πόδια μου. Δὲν ἦταν δυνατόν. Στὴ γειτονιά. Λίγα μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ποτὲ κανεὶς δὲν εἶχε παραπονεθεῖ γιὰ κλοπές. Εἴμαστε ἥσυχη γειτονιά. Κόντευα νὰ τρελαθῶ. Δὲν ἦταν μόνο τὸ αὐτοκίνητο πού ἔχασα, κι ἂν τὸ εὔρισκα καὶ πῶς θὰ τὸ εὔρισκα, καὶ πῶς θὰ πηγαίνω στὴ δουλειὰ καὶ πῶς θὰ πηγαίνει ὁ γιός μου στὸ σχολεῖο πού τὸν πῆγαίνα ἐγὼ κάθε πρωί, δὲν ἦταν πού δὲν εἶχα καθόλου χρήματα νὰ ἀγοράσω ἄλλο, ἦταν ὅτι εἶχα μέσα καὶ τὶς 14.000 εὐρώ. Πῆγα νὰ τρελαθῶ πραγματικά.

Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τὸ σπίτι θὰ ἔχανα, ἀφοῦ δὲν πρόλαβα νὰ στείλω τὰ χρήματα στὴν τράπεζα. Καὶ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ θὰ μοῦ κρατοῦσαν κι ἀπὸ τὸν μισθό μου 250 εὐρὼ τὸ μήνα γι' αὐτό τὸ δάνειο. Τρελάθηκα. Ἔνοιωσα δύσπνοια, κιτρίνισα. Γύρισα στὸ σπίτι καὶ κάθισα μουδιασμένη.

- Τώρα τὶ νὰ κάνω;...

Παίρνω ἀμέσως τὸ 100 καὶ καταγγέλλω τὴν κλοπὴ:

-Τὶ νὰ σᾶς πῶ, κυρία μου, μοῦ λέει στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γραμμῆς ὁ ἀστυνομικός, στὴν Ἀθήνα κάθε μέρα κλέβονται 100 αὐτοκίνητα. Θὰ δώσουμε τὰ στοιχεῖα στὰ περιπολικά κι ἂν τύχει καὶ πέσουμε ἐπάνω.. Ἄν εἴστε τυχερή... πηγαίνετε καὶ στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα νὰ κάνετε καὶ μήνυση κατὰ ἀγνώστων.

Ὅλα μαῦρα... Πηγαίνω στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα τῆς περιοχῆς μου, κι ἐκεῖ τὰ ἴδια. Ἐκεῖ ἓνα παιδί, νέος ἀστυνομικός, μοῦ φέρνει ἓνα μπουκαλάκι νερό –πῶς θὰ μὲ εἶδε τὸ παιδί- καὶ μοῦ λέει:

- Ἡρεμῆστε, μπορεῖ καὶ νὰ τὸ βρεῖτε...

Γυρίζω σπίτι και περιμένω...Στη στιγμή ἄρχισα νὰ σκέφτομαι τὰ γεγονότα. Πῶς συνέβη αὐτό, γιατί συνέβη αὐτό, γιατί ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσει αὐτὴ τὴ δοκιμασία...Ἐκεῖ μοῦ ἦρθε τότε στὸ νοῦ μιὰ κουβέντα, ποῦ μοῦ εἶχε πεί ἕνας σεβάσμιος γέροντας κάποτε, ποῦ πῆγα κοντά του νὰ ἐξομολογηθῶ. Ἦμουν τότε πολὺ στενοχωρημένη καὶ ἀνήσυχη γιὰ τὰ παιδιὰ μου, γιὰ τὴ ζωὴ μου... ἔκλαιγα, μιλοῦσα κι ἔκλαιγα...Τότε μοῦ λέει:

– «**Μὴν κλαῖς. Ὁ Θεὸς μᾶς δίνει τὶς δοκιμασίες γιὰ κάποιο λόγο. Εἶναι, ὅμως, Πατέρας μας καὶ ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ Του. Τὸ καλὸ μας θέλει. Πρέπει νὰ Τοῦ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη. Γιὰ κάποιο λόγο μᾶς τὰ στέλνει ὅλα τοῦτα. Μὴν κλαῖς. Εἶναι ἁμαρτία, γιατί δείχνεις ὅτι δὲν Τὸν ἐμπιστεύεσαι...Νὰ κάνεις τὴν προσευχὴ σου καὶ νὰ ἀφήνεις μὲ ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημά Του.**

Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος κοσμικός. Ψάχνω βέβαια τὰ πνευματικὰ μονοπάτια, ἀλλὰ πολὺ μικρὴ εἶναι ἡ πίστη μου. Θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦτα τοῦ γέροντα καὶ σκέφτηκα ξανὰ τὰ γεγονότα κάτω ἀπὸ ἄλλη ματιά. Γιὰ ποῖο λόγο γίνονται ὅλα, γιὰ κάποιο λόγο μᾶς στέλνει ὁ Θεὸς τὶς δοκιμασίες. Γιὰ λίγο ὅμως, γιατί ξανὰ μὲ κυρίευσε ἡ ἀπελπισία, ἀλλὰ πάλι ξανασκέφτηκα τὰ λόγια τοῦ γέροντα.. Καὶ τότε ξαφνικὰ θυμήθηκα ὅτι μοῦ εἶχε δώσει μιὰ προσευχή, νὰ διαβάζω στὰ δύσκολα ἀλλὰ... καὶ στὰ εὐκολα, μοῦ εἶχε πεί. Ἐψαξα, ποῦ τὴν εἶχα καταχωριάσει ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια – θὰ εἶχαν περάσει 8-9 χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν βρῆκα ὅμως, δὲν τὴν εἶχα πετάξει. Τὴν διάβασα πολλὲς φορές. Ἦταν ἡ προσευχὴ τῶν Πατέρων τῆς Ὀππινά.

Σὲ λίγο ξαναπῆρα τηλέφωνο τὸ 100. Τίποτα. Τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, τίποτα. Ἦρθε μεσημέρι. Γύρισαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ σχολεῖα τους, τοὺς εἶπα τὰ καθέκαστα καὶ στεναχωρέθηκαν πολὺ.

Ἐγώ ἤμουν **μουδιασμένη, ἀλλὰ κάπου ἄρχισα νὰ σκέφτομαι ὅτι πρέπει νὰ ἀποδέχομαι αὐτὰ ποῦ μοῦ τυχαίνουν στὴν ζωὴ. Νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό.**

Μᾶλλον, ὅμως, τὸ 'κανα καὶ ἀναγκαστικά, ἀφοῦ δὲν μπορούσα νὰ κάνω καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅμως αὐτὴ ἡ κουβέντα τοῦ γέροντα ὅλο καὶ μεγάλωνε στὸ μυαλό μου..." Ὅλα γίνονται γιὰ κάποιο σκοπὸ... Ὅλα γίνονται γιὰ κάποιο σκοπὸ".

Ἄρα πρέπει νὰ σκεφτῶ, ποῖος εἶναι ὁ σκοπός, εἶπα ἐγώ στὸν ἑαυτό μου, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ πάγια τακτικὴ μου, ὅλα νὰ τὰ ἐξηγῶ.

Ἔλα, ὅμως, πού ὀρισμένα εἶναι πάνω ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ νοῦ μου... Ἔτσι πέρασε ἡ μέρα. Κάνοντας τηλεφωνήματα, ἀγωνιώντας, ξανακάνοντας προσευχή.

Κατὰ τὴς 11:30 ἡ ὥρα τὸ βράδυ ξαφνικὰ χτυπάει τὸ τηλέφωνο.

- Κυρία μου εἴμαστε ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα Κάτω Πατησίων.

Ἔχετε ἓνα αὐτοκίνητο ἄσπρο, τάδε μάρκα μὲ τάδε νούμερα;

Ἡ καρδιά μου κόντευε νὰ σπάσει.

- Ναί, τὶ ἔγινε;

- Ἔχουμε ἐδῶ δύο ἄτομα, πού εἶχαν τὸ αὐτοκίνητό σας. Τοὺς σταματήσαμε γιὰ ἔλεγχο καὶ βρήκαμε τὸ δίπλωμα καὶ τὰ χαρτιά σας. Ἐλᾶτε ἀμέσως. Ἔτρεξα κατευθεῖαν ἐκεῖ. Ἦταν δύο νεαροὶ -ὄχι κακὰ παιδιὰ- μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

- Κυρία μου, μοῦ λέει ὁ διοικητής, τὶ εἶχατε στὸ αὐτοκίνητό σας ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χαρτιά σας;

- Χρήματα κύριε διοικητά.

- Πόσα;

- 14.000 εὐρώ.

- Καλὰ, κυρία μου, ἀφήνουμε τόσα λεφτὰ στὸ αὐτοκίνητο;

Τὶ νὰ τοῦ πῶ, δίκιο εἶχε. Βγάζει τότε ἀπὸ τὸ συρτάρι του ἓνα φάκελο, τὸν φάκελο τῆς ὑπηρεσίας μου, πού εἶχα βάλει μέσα τὰ χρήματα καὶ μοῦ λέει:

- Μετρήστε τα.

Κοπήκανε τὰ πόδια μου. Μὰ ἦταν δυνατόν; Ἀρχίζω καὶ μετράω.

Τὰ χρήματα ἦταν ὅλα ἐκεῖ, δὲν ἔλειπε οὔτε ἓνα εὐρώ.

- Δὲν εἶναι δυνατόν, λέω.

- Πῶς ἔγινε αὐτό; Ρωτᾶει τότε ὁ διοικητής τοὺς νεαροὺς.

Τὶ ἔγινε παιδιὰ; Πῶς καὶ δὲν πειράξατε τὰ χρήματα; Δὲν τὰ βρήκατε;

- Ὅχι ἀπαντᾶει ὁ ἓνας. Δηλαδή, βρήκαμε τὸν φάκελο, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀνοίξαμε.

- Πατί; τοὺς ρωτᾷ ὁ ἀστυνομικός.

- Νά, καθὼς ψάχναμε τὸ αὐτοκίνητο, στὸ ντουλαπάκι μπροστὰ τοῦ συνοδηγοῦ βρήκαμε τὰ διπλώματα τῆς κυρίας καὶ τῶν παιδιῶν τῆς, τὴν ἄδεια τοῦ αὐτοκινήτου καὶ βρήκαμε κι ἓναν φάκελο ἴδιο, πού εἶχε μέσα ἓνα κομμάτι ψωμί ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ξερό.

- Ἀντίδωρο τὸ λένε, τοῦ λέει ὁ ἄλλος.

– Ναί, αντίδωρο. Ή, καὶ καθὼς ψάχναμε βρήκαμε στὸ τσεπάκι στὸ πλάι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ αὐτὸ τὸν φάκελο καὶ εἶπαμε ὅτι ἀντίδωρο θὰ ἔχει πάλι μέσα αὐτή, ὅπως εἶχε στὸ ἄλλο. Φαίνεται ὅτι θὰ ἔναι καμιὰ θρήσκα... Καὶ ἔτσι δὲν ἀνοίξαμε τὸν φάκελο.

Μείναμε ὅλοι ἄφωνοι. Μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ γύρω-γύρω καὶ κοιτοῦσαν παραξενεμένοι. Κανεὶς δὲ μιλοῦσε.

Δὲν θὰ σᾶς κουράσω μὲ ἄλλες λεπτομέρειες. Σὲ λίγο ἤρθαν οἱ γονεῖς τους –καλοὶ ἄνθρωποι- ἀπέσυρα τὴ μήνυση καὶ γύρισα σπῆτι.

Ἐκεῖ ἔγινε πάλι ἄλλο σκηνικό. Τὰ παιδιὰ μου δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο βρέθηκε ἄθικτο, μόνο ἡ βενζίνη εἶχε τελειώσει, καὶ τὰ χρήματα ὅλα. Ἦταν συγκλονιστικό. Διπλαδὴ ἓνα μικρὸ κομματάκι ἀντίδωρο μπόρεσε νὰ ἀνατρέψει μιὰ σειρά γεγονότων! Γιατί, ἂν εἶχαν βρεῖ τὰ χρήματα, σίγουρα τὰ πράγματα θὰ ἔβαιναν ἀλλιῶς.

Καὶ πότε τὸ εἶχα βάλει ἐκεῖ τὸ ἀντίδωρο, οὔτε ποὺ θυμόμουν...

Ἐκεῖνο τὸ ντουλαπάκι σπάνια τὸ ἀνοίγω. Καὶ τὸ ἀντίδωρο θὰ τὸ εἶχα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι ἴσως, ποὺ πηγαίνω καμιὰ φορὰ σὲ κάποιο προσκύνημα. Ἀλλὰ πάλι πῶς τὸ ἔβαλα μέσα στὸ φάκελο;... Οὔτε ποὺ μπορῶ νὰ θυμηθῶ.

Σημασία βέβαια ἔχει, πῶς τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ βλέπω τὴ ζωὴ ἀλλιῶς. Νὰ βλέπω μὲ σεβασμὸ τὸ καθεὶ καὶ νὰ ἀποδέχομαι μὲ σεβασμὸ, σχεδὸν μὲ εὐγνωμοσύνη ἀκόμα καὶ τὰ ἄσχημα, ποὺ μοῦ συμβαίνουν στὴ ζωή.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ ἐπηρεαστοῦν ἀρκετοὶ ἄνθρωποι. Πρῶτη ἐγώ. Μετὰ τὰ παιδιὰ μου, ποὺ συνήθως μὲ κοντράρουν πάνω σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, τώρα ὅλο καὶ συζητοῦν θέματα πνευματικά καὶ ὁ μικρὸς -τελειόφοιτος λυκείου- ἐφέτος γιὰ πρῶτη φορὰ νῆστεψε.

Αὐτὸν τὸν καιρὸ συμμετέχω σὲ κάποιο μεταπτυχιακὸ πρόγραμμα καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν πῆγα στὸ μάθημα, ἐξήγησα στὸν καθηγητὴ μου, τὶ εἶχε συμβεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τοῦ εἶπα τὴν συνέχεια, κούνησε σκεπτικὸς τὸ κεφάλι καὶ μὲ παρότρυνε νὰ πάω νὰ κοινωνήσω, πράγμα ποὺ ἔκανα, καθὼς πλησιάζε ἡ γιορτὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου. Περιπτὸ νὰ πῶ ὅτι ἀνέφερα τὸ γεγονὸς σὲ ὅλο τὸ τμήμα καὶ ἔμειναν νὰ μὲ κοιτάζουν ὅλοι κατάπληκτοι.

Ἦ μπεῖρα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν πάρει τὸ αὐτοκίνητό

μου, τηλεφώνησε λίγο μετά τὰ Χριστούγεννα καὶ μοῦ εἶπε, πὼς ὁ γιὸς τῆς τῆς ζήτησε νὰ νηστεύει καὶ νὰ πάει νὰ κοινωνήσει, γιατί “τοῦ ἔκανε” λέει “μεγάλῃ ἐντύπωση, τὸ γεγονὸς μὲ τὸ ἀντίδωρο” καὶ τὸ “ὅτι δὲν εἶχε συνέπειες ἡ κακὴ του αὐτὴ πράξη”, γιὰ τὴν ὁποία καὶ εἶχε μετανιώσει πικρά...

Οἱ συνάδελφοι στὴ δουλειὰ ποὺ ἄκουσαν τὸ γεγονὸς, ὀρισμένοι μπορεῖ νὰ τὸ ξέχασαν, ὀρισμένοι, ὅμως, ποὺ καὶ ποὺ μοῦ τὸ θυμίζουν καὶ συχνὰ κουβεντιάζουμε γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχουν δυνάμεις πάνω ἀπὸ μᾶς, ποὺ ρυθμίζουν τὶς ζωές μας.

Καὶ ἀκόμα ἡ διήγηση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ μὲ ἔκανε νὰ ἔρθω κοντὰ μὲ μιὰ φίλη, ποὺ μὲ βοηθᾷ νὰ βαδίσω στὸν δρόμο τὸν πνευματικὸ μὲ ὅλο καὶ πιὸ σίγουρα βήματα. Τὴν λένε Ἀγγελικὴ.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέροντα, τὰ λόγια τῆς προσευχῆς, τὰ θυμᾶμαι πάντα στὰ δύσκολα, ἀλλὰ καὶ στὰ εὐκόλα.

Αὐτὴ ἡ προσευχὴ τυπώθηκε στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά μου καὶ τὴν ψιθυρίζω ἀπὸ τότε συχνά, σχεδὸν κάθε μέρα: «Κύριε...Στὶς ἀπρόοπτες καταστάσεις μὴ μ’ ἀφήσεις νὰ ξεχάσω ὅτι ὅλα παραχωροῦνται ἀπὸ Σένα... Δίδαξέ με, νὰ δέχομαι μὲ ἀκλόνητη πεποίθηση ὅτι τίποτε δὲν συμβαίνει, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτρέψεις Ἐσύ... Κύριε, δός μου τὴ δύναμη, νὰ ὑποφέρω τὸν κόπο τῆς ἡμέρας αὐτῆς σὲ ὅλη τὴν διάρκειά της. Καθοδήγησε τὴθέλησή μου καὶ δίδαξέ με, νὰ προσεύχομαι, νὰ πιστεύω, νὰ ὑπομένω, νὰ συγχωρῶ καὶ ν’ ἀγαπῶ. ΑΜΗΝ».

Καὶ μέσα στὸ τρέξιμο τῆς καθημερινότητος δὲν βάζει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, τὶ μπορεῖ νὰ τοῦ ξημερώσει καὶ τὶ πράγματα μπορεῖ νὰ τοῦ συμβοῦν.

Βλ. «ΕΝΟΠΙΑΚΑ ΝΕΑ» Αγίου Γεωργίου Διονύσου Αττικής

”Οχι... ”Οχι... Ποτέ έκτρωση

Ήταν Σεπτέμβριος του 1982, όταν η Φανή έφυγε από το χωριό της, κοντά στα Σέρβια της Κοζάνης, για να έλθει στη συμπρωτεύουσα, να δουλέψει σε ένα μεγάλο κατάστημα με έποχιακά είδη στην Έγνατία οδό.

Στην αρχή ήταν φοβισμένη και διστακτική. Σύντομα όμως κατάφερε να κυκλοφορεί με άνεση παντού. Νοίκιασε ένα δωάρι στην οδό Όλυμπου, κοντά στην πλατεία Δικαστηρίων, για να πηγαίνει στη δουλειά με τα πόδια. Τρία χρόνια αργότερα γνώρισε τον Μιχάλη, ένα παλληκάρι οκτώ χρόνια μεγαλύτερό της, όμορφο κι ευγενικό. Άρραβωνιάστηκαν και ετοιμάζονταν να παντρευτούν, όταν η Υπηρεσία του Μιχάλη τον έστειλε ξαφνικά στη Μάνη, με σκοπό να αντικαταστήσει κάποιον για δύο χρόνια. Τι να κάνει η καμμένη ή Φωτεινή; Μόνο υπομονή μπορούσε να κάνει.

Μετρούσε τις μέρες, τις εβδομάδες και περίμενε.

Τόν είδε μετά από έννέα μήνες, όταν κατάφερε εκείνος να πάρει άδεια και να έλθει στη Θεσσαλονίκη. Η επόμενη φορά που τον ξανάδε, ήταν ύστερα από ένα χρόνο, λίγο πριν την οριστική επιστροφή του.

Τότε της φάνηκε πολύ αλλαγμένος. Σαν απόμακρος, σάν...

«Είναι πολύ κουρασμένος» σκέφτηκε. Δεν ήθελε να βάλει κακό με το νοῦ της, αλλά εκείνος μετά από δύο μέρες κομπιάζοντας, της ξεστόμισε την αλήθεια:

- Στη Μάνη γνώρισα μιὰ κοπέλα... Μὴ φανταστείς τίποτα σπουδαίο...

Νά, κάτι επιπόλαιο... Ἀλλὰ αὐτὴ ἔμεινε ἔγκυος... Καὶ με βρῆκαν τὰ ἀδελφία της. Τρόμαξα πολὺ. Μὲ πίεσαν νὰ τὴν πάρω... Ἀλλὰ ἐγὼ ἐσένα ἀγαπᾶω... Μόλις βάλουμε στεφάνι, θὰ τὴ χωρίσω καὶ θὰ πάρω ἐσένα.

Σκίστηκε ἡ καρδιά της στὰ δύο. Δὲν μπορούσε νὰ βγάλει ἄχνα. Μόνο ὅταν συνῆλθε, μάζεψε τὰ κομμάτια της καὶ τοῦ εἶπε ἥσυχα:

- Μείνε μαζί της καὶ με τὸ παιδί σας.

Δὲν τὸν ξανάδε, δὲν μίλησαν ξανά, δὲν ἔμαθε νέα του.

Κάποιο ἀνοιξιὰτικο βράδυ τοῦ 1986, φεύγοντας ἀπὸ τὸ μαγαζί, τὸν εἶδε ἄξαφνα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

Ταράχτηκε, αλλά προχώρησε θαρρετά, χωρίς να τον κοιτάξει και έστριψε στο πρώτο στενό. Έκείνος την πήρε από πίσω. Έφτασε σίπι σχεδόν τρέχοντας.

Το ίδιο έγινε και το επόμενο βράδυ και το μεθεπόμενο. Έκείνος την περίμενε πάντα στο απέναντι πεζοδρόμιο και την ακολουθούσε μέχρι να μπει στην είσοδο της πολυκατοικίας. Πάντα αμίλητος. Πέρασε πάνω από μήνας έτσι.

Ένα βράδυ σχόλασε λίγο νωρίτερα.

«Ευτυχώς» είπε από μέσα της. «Δέν θα έχω παρέα απόψε».

Περπάτησε βιαστικά και σε πέντε λεπτά βρέθηκε στην πολυκατοικία, όπου έμενε. Έβαλε το κλειδί στην πόρτα, μπήκε, πήρε το ασανσέρ για 2^ο όροφο κι όταν βγήκε, τον είδε να την περιμένει μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματός της. Δέν του μίλησε. Έβαλε το κλειδί στην πόρτα, άνοιξε γρήγορα, μπήκε μέσα και πριν προλάβει να κλείσει την πόρτα, εκείνος κράτησε με δύναμη την πόρτα και βρέθηκε μαζί της στο έσωτερικό του διαμερίσματος.

- Έπιτέλους, τι θέλεις; τον ρώτησε.

- Έσένα! Της είπε με νόημα και με μια γρήγορη κίνηση της άρπαξε τα κλειδιά από τα χέρια.

Κλείδωσε την πόρτα και την κοίταξε, όπως κοιτάει το λιοντάρι ένα ανυπεράσπιστο έλαφάκι.

Δέν τόλμησε να πει σε κανέναν για το φοβερό συμβάν. Έξάλλου δέν είχε φίλες. Πρωί απόγευμα στη δουλειά, δέν είχε καιρό ούτε για βόλτες, ούτε για έξοδα.

Σε λίγες μέρες έφτασε και η Μεγαλοβδομάδα. Πήγε στο χωριό της το Μ. Σάββατο το απόγευμα,. Η μάνα την υποδέχθηκε όπως πάντα, με χαρές και γέλια. Εκείνη με κόπο κατάφερε να χαμογελάσει. Φοβόταν πολύ να το πει στους δικούς της. Ντρεπόταν τα αδέρφια της. Δέν έβλεπε την ώρα για να γυρίσει τη Δευτέρα του Πάσχα στη Θεσσαλονίκη.

Πέρασε παραπάνω από μήνας, όταν φάνηκαν τα πρώτα ανησυχητικά σημάδια: Πρωϊνές zalάδες και ναυτία. Αγόρασε έντρομη ένα τέστι έγκυμοσύνης και περίμενε με αγωνία να γυρίσει στο σίπι. Όταν είδε το αποτέλεσμα, κρατήθηκε από το χερούλι της πόρτας για να μὴν λιποθυμίσει.

Τὴν ἄλλη μέρα έκανε μικροβιολογική εξέταση με την έλπίδα να μὴν είναι τίποτα. Διαψεύσθηκε. Το κεφάλι της ήταν άδειο.

Δὲν μπορούσε νὰ σκεφτεῖ τίποτα. Βρισκόταν σ' ἓνα τοῦνελ χωρὶς διέξοδο.

Περπατοῦσε σὰν ὑπνωτισμένη γιὰ νὰ πάει στὴ δουλειά, ὅταν ἄκουσε δυνατὲς φωνές : «Νὰ μὲ κλείσεις φυλακὴ θές;»

Ἦταν ἓνας ἀγριεμένος ταξιτζῆς, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴ χτυπήσει. Τότε συνειδητοποίησε ὅτι περπατοῦσε μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀνάμεσα στὰ αὐτοκίνητα.

Μακάρι νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει... Θὰ εἶχαν τελειώσει τὰ βάσανά της. Ἦθελε πολὺ, μὰ πάρα πολὺ νὰ τελειώσει ἡ ζωὴ της.

«Καὶ γιατί νὰ μὴν τελειώσει τώρα;» σκέφτηκε. Ἦ πιὸ ἀπλὴ λύση. Κανεὶς δὲν θὰ μάθαινε τίποτα. Θὰ γλύτωνε μιὰ γιὰ πάντα...

Δὲν κατάλαβε πότε βρέθηκε στὸ κατάστημα.

Ἡ Ναταλία, ἡ ὑπάλληλος τοῦ διπλανοῦ καταστήματος τὴν κοίταξε γλυκά.

- Καλημέρα κοριτσάκι!, τῆς εἶπε γελώντας.

Μὲ τὴ Ναταλία δὲν μιλοῦσαν πολὺ. Τὰ ἀφεντικά της ἦταν ἀνταγωνιστές, ποὺ θὰ πεῖ ἐχθροί, γιατί πουλοῦσαν καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιο ἐμπόρευμα. Δὲν φτάνει ποὺ δὲν μιλοῦσαν ἐκεῖνοι, δὲν ἐπέτρεπαν οὔτε σὺς ὑπαλλήλους τους νὰ μιλᾶνε μεταξύ τους. Ἐκεῖνες ὅμως, δὲν τοὺς ἄκουγαν. Τὸ πρῶτ', ὅταν ἦταν μόνες τους ἀντάλλασαν στὰ πεταχτὰ μιὰ κουβέντα. Ὅχι πολλὰ πράγματα. Μιὰ καλημέρα καὶ δυὸ λογάκια.

- Τὶ ἔχει τὸ κοριτσάκι μου καὶ εἶναι λυπημένο; Ποιὸς τὸ στενοχώρησε; Συνέχισε ἡ Ναταλία.

Τὴν κοίταξε στὰ μάτια ἡ Φανή.

- Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ ὄχι τώρα. Μπορεῖς τὸ βράδυ; Ὅταν σχολάσεις, περίμενέ με στὴ γωνία.

Τὸ βράδυ κατὰ τὶς ἐννιάμιση συναντήθηκαν οἱ δύο κοπέλες στὴ γωνία, κάτω ἀπὸ τὴν τέντα ἐνὸς καταστήματος.

Ἔπεσε ἡ Φανὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ναταλίας καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀσταμάτητα.

- Δὲν μοῦ φταίει σὲ τίποτα νὰ τὸ σκοτώσω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ τὸ κρατήσω. Ἀποφάσισα νὰ βάλω τέρμα στὴν ζωὴ μου, τῆς εἶπε, ὅταν σταμάτησε τὸ κλάμα.

- Θέλω τουλάχιστον κάποιος νὰ ξέρει, γιατί ἔφυγα. Διάλεξα ἐσένα, χωρὶς νὰ σὲ ξέρω καλὰ-καλά. ...Μοῦ φαίνεται ἐντάξει κοπέλα.

Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνω ἦταν κατάμαυρος σὰν τὴν ψυχὴ της.

Ἡ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε, ἔκανε τόσο θόρυβο, ποὺ σκέπαζε τὰ λόγια της. Μόνο οἱ ἀστραπὲς ποὺ φώτιζαν, φανέρωναν τὴν ἀγωνία, τὴν θλίψη καὶ τὴν ἀπογοήτευση στὸ προσώπάκι της.

Ταράχτηκε ἡ Ναταλία σὰν ἄκουσε ὅλα τοῦτα. Ἔμεινε ἀμίλητη γιὰ κάμποσα λεπτά ἀγκαλιάζοντας σφιχτὰ τὴ Φανή.

- Ἄκουσέ με, τῆς εἶπε σοβαρά. Θεὸς νὰ πᾶμε μαζὶ σὲ ἓναν παππούλη; Τὸν ξέρω καλά, χρόνια τώρα τὸν ἔχω πνευματικό. Θεὸς νὰ τὸν δεῖς κι ἐσύ; Μὴ φοβᾶσαι, δὲν θὰ σὲ μαλώσει.

- Θέλω, εἶπε χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφετῇ ἡ Φανή.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ἦταν Σάββατο κι ἦταν κλειστὰ τὰ καταστήματα τὸ ἀπόγευμα, ἡ Ναταλία κρατώντας τὴ Φανὴ ἀπὸ τὸ χέρι, πῆγε στὸ ὑπόγειο τοῦ Ναοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἦταν Ἐξομολογητήριο καὶ περίμεναν ὑπομονετικὰ νὰ ἔλθει ἡ σειρὰ της, γιὰ νὰ δεῖ τὸν π. Ἰωακείμ. Στὶς πεντέμισο μπῆκε ἡ Φανή. Ἀπέξω ἡ Ναταλία περίμενε μὲ ἀγωνία.

Πέρασε μισὴ ὥρα, κόντευε μία ὥρα κι οἱ κυρίες ποὺ περίμεναν μαζὶ της, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται. Στὴν ἀρχὴ μὲ ἀναστεναγμούς καὶ νοήματα κι ὕστερα μὲ πιὸ ἔντονα:

«Ἀμὰν βρὲ παιδί μου» εἶπε κάποια ἐμφανῶς ἀγανακτισμένη.

«Ἄν θέλουν νὰ συζητήσουν, ἄς ἔρχονται ἄλλη ὥρα».

Ποῦ νὰ ἔξερε ἡ καημένη, πὼς πίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα γινόταν μάχη, γιὰ νὰ σωθοῦν δυὸ ζωές. Ἡ Ναταλία ἔκανε πὼς δὲν τίς ἄκουγε. Εἶχε ἀνοίξει τὸ βιβλιαράκι μὲ τὴν Παράκληση καὶ ψιθύριζε «Διάσωσον ἀπὸ κινδύνους τοὺς δούλους Σου Θεοτόκε...».

Ὅταν ἐπιτέλους ἀνοίξε ἡ πόρτα, εἶχαν περάσει μία ὥρα καὶ τριάντα πέντε λεπτά.

Ἡ Φανὴ ἦταν κατακόκκινη καὶ κλαυμένη. Οἱ κυρίες δὲν συγκινήθηκαν μὲ τὸ θέαμα. Τὴν ἀγριοκοίταξαν, ἀλλὰ ἐκείνη οὔτε ποὺ κατάλαβε τίποτα. Πῆρε τὴ Ναταλία ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγῆκαν ἔξω βιαστικά.

- Θὰ μοῦ τὸ βαφτίσεις, ὅταν μὲ τὸ καλὸ γεννηθεῖ; Ἦταν ἡ πρώτη της κουβέντα καὶ χάθηκε ἡ μία στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης.

Τώρα ἄρχιζαν τὰ δύσκολα. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸ μάθαινε τὸ ἀφεντικό, οἱ γονεῖς της, ὅλοι...

- «Αὐτὸς εἶναι ὁ Σταυρὸς σου», τῆς εἶπε ὁ π. Ἰωακείμ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἐπόμενες φορὲς ποὺ πῆγε νὰ τὸν βρεῖ. «Μὴ δειλιάσεις, ὅλα θὰ τὰ φροντίσει ὁ Θεός. Καὶ τὸ παιδί θὰ σοῦ φέρει εὐλογία» τῆς τόνιζε.

Όταν τὸ ἔμαθε τὸ ἀφεντικό, τὴν κοίταξε μὲ τέτοια περιφρόνηση, ποὺ δὲν ἄντεξε καὶ κατέβασε τὰ μάτια της.

«Καλὴ σιγανοπαπαδιὰ ἦταν» σκεφτόταν ἐκεῖνος. Ἦθελε πολὺ νὰ τὴν ἀπολύσει, ἀλλὰ δὲν μπορούσε. Τὴν προστάτευε ὁ νόμος.

Τὰ πιὸ δύσκολα ἦρθαν, ὅταν τὸ ἔμαθαν οἱ δικοὶ της.

«Δὲν εἶσαι πιά κόρη μας. Μὴν τολμήσεις καὶ ἐμφανιστεῖς στὸ χωριό» τῆς μὴνυσε ὁ πατέρας μὲ μιὰ ξαφέληψη της. Μόνο ἡ ἀδελφή της ἡ μεγάλη ἦρθε κρυφὰ στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ τὴ βρεῖ καὶ νὰ τῆς πεῖ ὅτι ξέρεي ἓναν γιατρό, ποὺ μπορεῖ νὰ διακόψει τὴν κύηση ἀκόμα κι ἂν εἶναι πέντε μηνῶν τὸ παιδί.

- Εἶσαι τρελλή, τῆς εἶπε ἔντονα ἡ ἀδελφή της καὶ συνέχισε. Σκέψου, ὅπi ὅταν ἔμεινες ἐγκυος, ἔγινε τὸ ἀτύχημα μὲ τὸ Τσερνομπίλ. Ἐμεῖς στὸ χωριὸ ἀργήσαμε νὰ τὸ μάθουμε. Θυμᾶσαι, πόσα χόρτα μαζέψαμε καὶ φάγαμε; Θυμᾶσαι, πόσο γάλα ἤπαμε ἀπὸ τὶς κασίκες τοῦ πατέρα; Ποὺ πῆγε ὅλο αὐτὸ τὸ δηλητήριο; Στὸ μωρό σου! Δὲ φτάνει ποὺ θὰ εἶναι μπάσταρδο, θὰ εἶναι καὶ ζαβό!

Ἀναστέναξε βαθιὰ καὶ κοίταξε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας πάνω στὸ κομοδινάκι της: «Παναγιά μου, καὶ Μάνα, δὲν θ' ἀντέξω δύο κακὰ... Φύλαξέ το τὸ ἀγγελοῦδι μου!»

Ἀπέμεινε τώρα ὀλομόναχη ἀπὸ συγγενεῖς καὶ γνωστούς. Βρῆκε, ὅμως, μιὰ ὁμορφὴ συντροφιά ἐκεῖ στὴν ἐνορία τοῦ π. Ἰωακείμ. Δὲν τὴν ἄφησαν μόνη της. Οὔτε πρὶν, οὔτε μετὰ τὸν τοκετό. Τὰ λόγια τοῦ π. Ἰωακείμ βγῆκαν ἀληθινά.

Κάποιος ἰδιοκτῆτης ἰδιωτικοῦ σχολείου ἔμαθε τὴν ἱστορία της καὶ εἰσηγήθηκε στὸ Συμβούλιο, νὰ τὴν προσλάβουν ὡς γραμματέα καὶ ὅταν ἡ μικρὴ Ἀγγελικὴ γινόταν 4 ἐτῶν, νὰ φοιτήσῃ δωρεὰν στὸ Νηπιαγωγεῖο καὶ ἀργότερα στὸ Δημοτικόν.

Δὲν ἦταν ὥστόσο, εὐκόλο νὰ τὴ δεχθεῖ ἡ κοινωνία ἔτσι ὅπως ἦταν, μιὰ ἀνύπαντρη μπετέρα. Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, ποὺ προσπαθοῦν νὰ κουκουλώσουν ἓνα παραστράτημα μὲ ἓναν φόνο, οἱ ἴδιοι σπίνουν στὸ ἀπόσπασμα μιὰ δύστυχη κοπέλα, ποὺ ἀποφάσισε νὰ κρατήσῃ τὸ μωρό. Ἡ περίπτωσή της μάλιστα, εἶχε ἐπὶ πλέον τὴν ἰδιαίτερότητα τοῦ βιασμοῦ. Ἀλλὰ ποιὸς νοιάζεται γιὰ τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί...

Οἱ υπάλληλοι τοῦ Δημοτολογίου, τοῦ ΙΚΑ, τῆς Ἐφορίας ὅταν ἔβλεπαν τὴν ἐνδειξη «ἄγαμη» στὰ χαρτιά της, τὴν κοίταζαν πάντα μὲ ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, τὸ γεμάτο περιφρόνηση ...

- Δὲν ξέρουμε γιατί τὸ ἐπέτρεψε ὁ Θεός, τῆς ἔλεγε συχνὰ ὁ

π. Ἰωακείμ. Ὑχε ἐμπιστοσύνη καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσει.

Ἡ μικρὴ Ἀγγελικὴ μεγάλωνε καὶ γινόταν σωστὸ ἀγγελοῦδι. Μαζὶ μεγάλωναν καὶ οἱ ἀπορίες της: «Ποῦ εἶναι ὁ δικός μου ὁ μπαμπάς; Γιατὶ δὲν ἔχω κανέναν παπποῦ καὶ καμμία γιαγιά; Γιατὶ δὲν ἔχω θεῖους, θεῖες, ξαδέλφια;»...

Δύσκολες ἐρωτήσεις...

Ἡ Φανὴ ἐνοιωθε ὥρες-ὥρες, πὼς περπατᾷ σὲ τετωμένο σκοινί, προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσει στὴν ἀθώα ψυχούλα τὰ ἀνεξήγητα. Πάντα μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ψυχολόγου καὶ πάντα μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ π. Ἰωακείμ.

Κάποιες κυρίες ἀπὸ τὴν ἐνορία βλέποντας τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἀγωνία της θέλησαν νὰ τῆς γνωρίσουν κάποιον γιὰ νὰ συμπορευτεῖ μαζί του καὶ νὰ ἔχει ἓνα στήριγμα. Δὲν περίμενε ὅμως, νὰ ἔχει τέτοια ἀντιμετώπιση ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους γαμπρούς. Ὅλοι, μὰ ὅλοι τὴν ἀντιμετώπιζαν σὰν γυναῖκα ἐλευθέρων ἡθῶν. Αὐτὸ τὴν πλήγωσε βαθιὰ καὶ πιά οὔτε ἤθελε νὰ ἀκούσει γιὰ γνωριμίες καὶ προξενιά.

Μέχρι ποῦ ἡ νοικοκυρά της, μιὰ γυναῖκα μὲ πολλὴ ἀγάπη, μεγάλην κατανόηση καὶ ἀκόμα μεγαλύτερη διάκριση, τῆς ἔκανε λόγο γιὰ τὸν Δημοσθένη.

Ἡ Φανὴ ἦταν ἀνένδοτος! Μετὰ ἀπὸ πολλὰς πιέσεις, ἀναγκάστηκε νὰ δεχθεῖ νὰ τὸν συναντήσει, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἐλπίζει σὲ τίποτα.

Τὸν βρῆκε μιὰ μέρα μετὰ τὸ σκόλασμα, ἀπεριποίητη, ἄκεφη καὶ ὅταν τὸν εἶδε σκέφτηκε: «Ἄς τοῦ τὰ πῶ ὅλα χύμα ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ φύγει μιὰ ὥρα γρηγορότερα»

Καὶ ξεκίνησε ψυχρά.

- Θέλω νὰ ξέρεις ὅτι ἔχω ἓνα ἐξώγαμο παιδί 12 ἐτῶν.

Πάγωσε, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἀλλάζει ὄψη. Τὴν κοίταξε στὴν ἀρχὴ θλιμμένα ἀπορημένα κι ὕστερα ἄρχισε ... νὰ κλαίει.

Ἡ Φανὴ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει. Μπροστὰ της ἦταν ἓνας ἄντρας δύο μέτρα, ποῦ ἔκλαιγε ἀσταμάτητα.

«Εἶμαι κι ἐγὼ ἐξώγαμο παιδί» τῆς εἶπε ὅταν ἡρέμησε. «Πέρασε ἡ ζωὴ μου ἀνάμεσα στὸ Ὁρφανοτροφεῖο καὶ στὴν οἰκογένεια ποῦ μὲ ἀναδέχθηκε. Δὲν θέλω ἄλλο παιδί νὰ περάσει τέτοιο πόνο».

Ὁ γάμος ἐγίνε σὲ ἓνα μῆνα στὴν ἐνορία τοῦ π. Ἰωακείμ.

Δὲν χρειάστηκε νὰ γνωριστοῦνε. Ὁ μεγάλος Προξενιτῆς ἀπὸ ψηλά εἶχε φροντίσει νὰ ἔλθουν κοντὰ οἱ ψυχὲς τους καὶ νὰ ἀγαπηθοῦν. Τὸ πιὸ ἀπίστευτο ὅμως, ἐγίνε ἀμέσως μετὰ, ὅταν

ο Δημοσθένης με επίσημη πράξη αναγνώρισε ως νόμιμο παιδί του την Ἀγγελική. Καὶ ὅταν τὸν ρώτησαν παραξενεμένοι οἱ θεοὶ γονεῖς του, τοὺς εἶπε πὼς ἔκανε μιὰ ἐπιπαιλαιότητα νεανικὴ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἀδικία στὴν κοπέλα (!)

Τὴν εὐτυχία ἤρθε νὰ συμπληρώσει ὁ ἐρχομὸς τοῦ Γεράσιμου, ἐνὸς κατάξανθου μπέμπη, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ στὴν Ἀγγελική.

Ἀργότερα οἱ ἡλικιωμένοι γονεῖς τῆς Φανῆς μετακόμισαν στὴν Θεσσαλονίκη, κοντὰ στὴν κορούλα τους καὶ τὴν οἰκογένειά της .

Ποτὲ δὲν ἔμαθαν ποιὸς εἶναι ὁ βιολογικὸς πατέρας τῆς Ἀγγελικῆς. Δὲν εἶχε νόημα.

Σήμερα τὸ κατάξανθο ἀγοράκι της ὁ Γεράσιμος εἶναι φοιτητὴς στὴ Φιλοσοφικὴ Θεσσαλονίκης.

Ἡ Ἀγγελικὴ τὸ πρῶτο της παιδί, εἶναι μαῖα.

Καί...

Πρὶν ἓνα χρόνο γνώρισε τὸν Ἄγγελο, ἓναν πραγματικὸ ἀγγελο, εἰδικευόμενο γιατρὸ γυναικολόγο καὶ ἐτομάζονται νὰ παντρευτοῦν.

Τὸν ἐλεύθερο χρόνο τους φροντίζουν ἐθελοντικὰ κοπέλες, ποὺ ἀντιμετωπίζουν ἀνεπιθύμητη ἐγκυμοσύνη.

Κάποιο ἀπόγευμα ἓνας δημοσιογράφος ποὺ ἔκανε ρεπορτάζ γιὰ τὶς ἐκτρώσεις, τοὺς ρώτησε μεταξὺ ἄλλων «Ἄν τὸ μωρό τους εἶναι καρπὸς βιασμοῦ; Οὔτε τότε θὰ κάνουν ἐκτρώση;».

Ἐκείνη ἀπάντησε ἥρεμα:

- Ἐγὼ ξέρω ἓνα τέτοιο μωρό, ποὺ τὸ ἄφησε ἡ μανούλα του νὰ γεννηθεῖ κι ἂς εἶχε κόντρα ὅλη τὴν κοινωνία κι ἂς εἶχε ρουφήξει ὅλη τὴ ραδιενέργεια, ποὺ μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὴν τότε Σοβιετικὴ Ἑνωση.

- Κι ἐγὼ, κι ἐγὼ ξέρω ἓνα τέτοιο μωρό! συμπλήρωσε ὁ Ἄγγελος.

Καὶ συνέχισαν οἱ δύο τους ἀθόρυβα καὶ οὐσιαστικὰ τὴν ἐθελοντικὴ προσφορὰ τους σὲ ὅλα τὰ πλάσματα, ποὺ ὁ Θεὸς στέλνει στὸ δρόμο τους.

Κρ. Π.

Παντρεύομαι τὸν ἄλλον... καὶ ὄχι τὴν οἰκογένειά του.

(“Όταν παντρευόμαστε κάποιον, δὲν ἐπιλέγουμε καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Γιὰ πολλὰ ζευγάρια αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα. Γιὰ κάποιους ἄλλους, ὅμως ἡ ἐπίτευξη καλῆς ἐπικοινωνίας εἶναι πρόκληση ζωῆς.)

Ὁ δρόμος τῆς συζυγικῆς ζωῆς δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ ἀνθρώπινη καὶ γήινη διαδικασία. Σύμπασα ἡ Ἐκκλησία πλαισιώνει τὸ ζευγάρι καὶ παρακολουθεῖ στοργικὰ τὴν πορεία του. Κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κλείσει τὸν δρόμο αὐτὸ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ στεφάνωμα ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τελειώνει στὸν θρόνο τῆς μεγαλοσύνης τοῦ Θεοῦ.

Αἰτία γιὰ πολλὰ προβλήματα εἶναι οἱ διαφορὲς ποὺ παρουσιάζουν οἱ οἰκογένειες τῶν συζύγων μεταξύ τους, ὅσον ἀφορᾷ στὶς ἀξίες, στὸν τρόπο ἀνατροφῆς καὶ στὶς καθημερινές τους πρακτικές. Κάθε οἰκογένεια ἔχει τὸν δικό της ἐσωτερικὸ κώδικα, ξεκινώντας ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ γίνονται οἱ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καὶ φτάνοντας μέχρι τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκαλοῦνται διενέξεις, ὅταν αὐτοὶ οἱ κώδικες δὲν συμπίπτουν. “Όταν παντρευόμαστε κάποιον, δὲν ἐπιλέγουμε καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Γιὰ πολλὰ ζευγάρια αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα, καθὼς καταφέρνουν νὰ διατηρήσουν μιὰ ἀρμονικὴ σχέση μαζί τους, συμβάλλοντας ἔτσι στὴν προσωπικὴ τους εὐτυχία. Γιὰ κάποιους ἄλλους, ὅμως, ἡ ἐπίτευξη καλῆς ἐπικοινωνίας εἶναι πρόκληση ζωῆς, ἰδιαίτερα σὲ κάποιες περιόδους, ὅπως εἶναι ἡ γέννηση ἐνὸς μωροῦ, ὁπότε προκύπτουν ἐπιπλέον δυσκολίες.

“Όταν διαλέγουμε κάποιον, γιὰ νὰ πορευτοῦμε μαζί του στὸ μονοπάτι τοῦ ἔγγαμου βίου, δὲν μετῶμε πάντα:

- σὲ ποῖον βαθμὸ εἶναι ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του ἢ εἴμαστε ἐμεῖς ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὴ δική μας οἰκογένεια καὶ
- ἐὰν ἐπιθυμεῖ ἢ ὄχι νὰ διατηρήσει ἐκεῖνος/ἐκείνη αὐτὴ τὴν ἐξάρτηση ἢ ἐὰν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐπιθυμοῦμε ἢ ὄχι νὰ διατηρήσουμε τὴν ἐξάρτηση αὐτή.

Στὴν ἀρχὴ εἶναι εὐκόλο νὰ ποῦμε ὅτι δὲν παντρευόμαστε τὴν οἰκογένεια τοῦ συζύγου μας. “Όσο, ὅμως, ὁ καιρὸς περνάει, γίνεται ἀντιληπτὸ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο ἀπλό...

Ἀκολουθοῦν μερικὲς πρακτικὲς συμβουλὲς γιὰ τὸ «*χτίσιμο*» καὶ τὴ διατήρηση ἁρμονικῶν σχέσεων μὲ τοὺς γονεῖς / τὰ πεθερικά μας:

- Γνωρίζουμε – κατανοοῦμε τὸν σύζυγό μας: Λέγοντας «*παντρεύομαι τὸν ἄλλον...*», συμπεριλαμβάνουμε καὶ ἓνα κομμάτι τῆς οἰκογένειάς του, ἀφοῦ ὁ καθένας ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ αὐτὴ τὴν οἰκογένεια, μία στάση, μία φιλοσοφία ζωῆς.

- Κατορθώνουμε νὰ ἰσορροποῦμε τὴ στάση καὶ τὴ συμπεριφορὰ μας, χωρὶς νὰ μεταφέρουμε ἐχθρότητες καὶ ἀντιπαλότητες τοῦ παρελθόντος, ποὺ ὑψώνουν ἓναν τοῖχο, μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ συζύγου μας. Γιὰ παράδειγμα, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνταγωνισμοῦ μὲ τὴ μητέρα τοῦ ἀνδρα μας. Ὅσο νωρίτερα γίνει κατανοητὸ ὅτι οἱ ρόλοι τῆς καθεμιᾶς μας εἶναι διαφορετικοί, τόσο πιὸ εὐκόλα ἡ σχέση μας θὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τρυφερότητα καὶ ἀμοιβαῖο σεβασμό.

- Δὲν κατηγοροῦμε ἓναν ἐξαγχιστεῖας συγγενῇ γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ ἔχουμε μὲ τὸν ἀνδρα μας. Συνήθως, ἡ πεθερὰ εἶναι ἓνας εὐκόλος στόχος γιὰ τὴν ὀργὴ τῆς νύφης. Ἀλλὰ δὲν φταίει πάντα ἐκείνη.

- Δὲν χρειάζεται νὰ δείχνουμε ἀρνητικότητα πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν πεθερικῶν μας, ἀκόμα κι ἂν οἱ γονεῖς τοῦ συζύγου ἔχουν δείξει τέτοια συμπεριφορὰ πρὸς τὸ πρόσωπό μας. Διατηροῦμε οὐδέτερη στάση καὶ ἀνωτερότητα. Μελλοντικὰ θὰ τὸ ἔχουμε κέρδος, ἀφοῦ ὁ σύζυγος θὰ τὸ ἐκτιμήσει θετικά. Ὡς τοὺς ἀντιμετωπίζουμε ὡς «*εἰκόνες Θεοῦ*», ξέχωρα ἀπὸ τοὺς ρόλους ποὺ διαδραματίζουν στὴ ζωὴ μας καὶ ἃς διακρίνουμε σ' αὐτοὺς τὰ προτερήματά τους.

- Πάντα νὰ τοὺς ἀποδίδουμε σεβασμό.

- Κάπου-κάπου νὰ ζητοῦμε τὴ συμβουλὴ καὶ τὴ γνώμη τους. Ὡς τοὺς δίνουμε ἀξία, ἀναγνωρίζοντας τὴς ἀπόψεις καὶ τὴν ἐμπειρία τους. Ἐξάλλου, ὅλοι μας θέλουμε κάποια στιγμή νὰ νιώθουμε ὅτι οἱ ἄλλοι μᾶς ἔχουν ἀνάγκη.

- Πάντα μπροστὰ στὰ πεθερικά, νὰ συμπεριφερόμαστε μὲ τὸν καλὺτερο τρόπο στὸν σύζυγο. Ὡς τοὺς κάνουμε νὰ αἰσθάνονται καλά, διότι βλέπουν τὸ παιδί τους νὰ εἶναι εὐτυχισμένο.

Μπροστὰ τους νὰ φαίνομαστε πάντα ἐνωμένοι, ἐνιαῖο μέτωπο! Ποτὲ νὰ μὴ διαπληκτιζόμαστε μπροστὰ στὰ πεθερικά καὶ ποτὲ νὰ μὴ δείχνουμε ὅτι δὲν λειτουργοῦμε ὡς ὁμάδα.

Ἀπὸ κοινοῦ θὰ πρέπει νὰ ἀποφασίσουμε μὲ τὸν σύζυγό μας

ποιὰ θέματα θὰ συζητοῦνται ἐνώπιον τῶν γονέων καὶ ποιὰ θὰ ἀφοροῦν ἀποκλειστικά ἐμᾶς τοὺς δύο, ποὺ θὰ τὰ συζητοῦμε καὶ θὰ τὰ συναποφασίζουμε οἱ δύο μας.

Ἀποφεύγουμε τὶς κατὰ μέτωπο συγκρούσεις καὶ δὲν μᾶς ἐπηρεάζουν ἡ κριτική ἢ τὰ σχόλια ποὺ κάνουν. Ποτὲ νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι εἶναι ἄνθρωποι μιᾶς ἄλλης ἡλικίας μὲ διαφορετικὰ βιώματα ἀπὸ μᾶς.

Ποτὲ δὲν τοὺς δίνουμε τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν τὸν ἔλεγχο τῆς ζωῆς καὶ τῆς οἰκογένειάς μας, εἰδικὰ ἂν ἔχουμε παιδιά. Ὁ λόγος τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα προηγοῦνται ἀπὸ αὐτὸν τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιάς.

Ἀποφεύγουμε νὰ ἐξαρτώμαστε οἰκονομικὰ ἀπὸ τὰ πεθερικά. Ὁ πειρασμὸς αὐτὸς ἢ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ προκαλεῖ σοβαρὲς δυσκολίες μὲ πολλὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα καὶ ἐξάρτηση ποὺ πρῶτα φέρνει σὲ δύσκολη θέση τοὺς γονεῖς καὶ κατὰ δεύτερον –καὶ χειρότερο– ἐμποδίζει τὸ ζευγάρι ν’ ἀναλάβει τὶς εὐθύνες του.

Βλ. Κύκλοι Μπτέρων «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος»

“Έρχομαι ἀπὸ Τὸν ἄλλο κόσμο...”

Ἡ ἱστορία ποὺ ἀκολουθεῖ ἀφορᾷ σὲ ἓνα ἀληθινὸ περιστατικὸ, ποὺ συνέβη στὸν γνωστὸ συγγραφέα καὶ ἀγιογράφο, Φώτη Κόντογλου, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ διηγεῖται:

«Ένα βράδυ, τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα, τοῦ ἔτους 1964, περασμένα μεσάνυχτα, λίγο πρὶν κοιμηθῶ, βγῆκα στὸ μικρὸ περιβολάκι ποὺ ἔχουμε πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καὶ στάθηκα γιὰ λίγο, κοιτάζοντας τὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα. Ένας ἀγιασμένος γέροντας, μοῦ εἶχε πεῖ μιὰ φορά, πὼς γύρω ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὥρες ἀνοίγουν τὰ οὐράνια... Θὰ σπεκόμουνα ἐκεῖ πέρα μονάχος ὡς τὸ ξημέρωμα. Σὰν νὰ μὴν εἶχα σῶμα, μήτε κανένα δεσμὸ μὲ τὴ γῆ. Ἀλλὰ συλλογίστηκα μήπως ξυπνήσει κανένας μέσα στὸ σπίτι καὶ ἀνησυχήσουνε ποὺ ἔλλειπα, καὶ γι' αὐτὸ μπῆκα μέσα καὶ ξάπλωσα.

Δὲν μὲ εἶχε θολώσει καλὰ – καλὰ ὁ ὕπνος, δὲν ξέρω ἂν ἤμουνα ξυπνητὸς ἢ κοιμισμένος, καὶ βλέπω μπροστά μου ἓναν ἄνθρωπο μὲ ἀλλόκοτη ὄψη. Ἦτανε κατακίτρινος, σὰν πεθαμένος, μὰ τὰ μάτια του ἦτανε ἀνοικτὰ καὶ μὲ ἔβλεπε τρομαγμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε σὰν μάσκα, σὰν μούμια, μὲ τὸ πετσί του σὰν γυαλιστερό, μαυροκίτρινο, καὶ κολλημένο στὸ νεκροκέφαλο μὲ ὅλα τὰ βαθουλώματα. Κοντανάσαινε σὰν λαχανιασμένος. Στὸ ἓνα χέρι του βαστοῦσε κάποιο παράξενο πράγμα, ποὺ δὲν κατάλαβα τι ἦτανε, καὶ μὲ τ' ἄλλο ἔσφιγγε τὸ σπῆθος του, λὲς καὶ πονοῦσε. Ἐκεῖνο τὸ πλᾶσμα μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. Τὸ κοίταζα, καὶ μὲ κοίταζε, δίχως νὰ μιλήσει, σὰν νὰ περίμενε νὰ τὸ γνωρίσω. Καὶ στ' ἀλήθεια, μ' ὅλο ποὺ ἦτανε τόσο ἀλλόκοτο, σὰν νὰ μοῦ εἶπε μιὰ φωνὴ στὸ μυαλό μου:

—Εἶναι ὁ τάδε ...

Μόλις ἀκουσα τὴ φωνή, τὸν γνώρισα ποιὸς ἦτανε. Τότε κι ἐκεῖνος ἀνοίξετὸ στόμα του κι ἀναστέναξε. Μὰ ἡ φωνὴ του σὰν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ πολὺ μακριά, σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ κανένα βαθὺ πηγάδι. Ἐβλεπα, πὼς βρισκότανε σὲ μιὰ μεγάλη ἀγωνία. Τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, τὰ μάτια του, ὅλα φανερώνανε πὼς βασανιζότανε. Ἀπάνω

στην ἀπελπισία μου, πῆγα κοντά του νὰ τὸν βοηθήσω, μὰ ἐκεῖνος μοῦ ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι του νὰ σταματήσω, νὰ μὴ πλησιάσω...

Θέλω νὰ πεθάνω, μὰ δὲν μπορῶ ...

Ἄρχισε νὰ βογκάει, μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ πάγωσα. Ἔπειτα μοῦ λέγει:

-« Δὲν ἤρθα, ἀλλὰ με “ στείλανε...”. Ἐδῶ, ὁλοένα τρέμω! Βρίσκομαι σὲ μεγάλη ζάλη. Παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ μὲ λυπηθεῖ.
Θέλω νὰ πεθάνω, μὰ δὲν μπορῶ.

Ἄχ! Ὅσα ἔλεγες Φώτη, βγῆκαν ἀληθινά. Θυμᾶσαι, λίγες μέρες πρὶν πεθάνω, ποὺ ἤρθες στὸ σπίτι μου καὶ μιλοῦσες γιὰ θρησκευτικά; Ἦτανε καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου, ἄπιστοι κι αὐτοὶ σὰν κι ἐμένα. Ἐκεῖ ποὺ μιλοῦσες, ἐκεῖνοι χαμογελοῦσανε... Σὰν ἔφυγες μοῦ εἶπανε:

Κρίμα, νὰ ἔχει τέτοιο μυαλὸ ὁ Φώτης, καὶ νὰ πιστεύει σὶς ἀνοησίες ποὺ πιστεύουνε οἱ γριές!

Μιὰ ἄλλη μέρα, σοῦ εἶχα πεῖ, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες φορές:

«Βρὲ Φώτη, μάζευε λεφτά, θὰ πεθάνεις στὴν ψάθα. Βλέπεις ἐγώ, πόσα λεφτά ἔχω, καὶ πάλι θέλω κι ἄλλα».

Τότε μοῦ εἶπε: « Ἐχεις κάνει συμβόλαιο μὲ τὸν Χάρο, πὼς θὰ ζήσεις τόσα χρόνια, ποὺ θέλεις, γιὰ νὰ καλοπεράσεις στὰ γηρατεία σου;»

Σοῦ λέγω ἐγώ: « Θὰ δεῖς πόσο χρονῶν θὰ πάγω! Τώρα εἶμαι ἐβδομηντα πέντε. Θὰ περάσω τὰ ἑκατό. Ἐχω ἐξασφαλίσει τὰ παιδιά μου, ὁ γιὸς μου βγάζει λεφτὰ πολλὰ, τὴν κόρη μου τὴν πάντρεψα μ' ἓναν πλούσιο ἀπὸ τὴν Ἀθηναίαν, ἐγὼ κι ἡ γυναίκα μου ἔχουμε καὶ παραέχουμε... Ὅχι σὰν κι ἐσένα, ποὺ ἀκοῦς αὐτὰ ποὺ λένε οἱ παπάδες... “Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν”. Τὶ θὰ βγάλεις ἀπὸ τὰ “Χριστιανὰ τέλη”; Λεφτά, παρά, νὰ ἔχεις στὴν τσέπη σου, καὶ μὴ σὲ μέλει. Ἐγὼ νὰ δώσω ἐλεημοσύνη; Καὶ γιὰτὶ ἔκανε φτωχοὺς ὁ πολυεὐσπλαχνος Θεὸς σας; Γιὰ νὰ τοὺς τρέφω ἐγώ; Ἄμ βάζουνε ἐσὼς καὶ ταῖζετε τοὺς τεμπέληδες, γιὰ νὰ πᾶτε στὸν Παράδεισο... Χά ! Χά ! Ἐγώ, ξέρεις, πὼς εἶμαι γιὸς παπά, καὶ τὰ γνωρίζω καλὰ αὐτὰ τὰ κόλπα. Μὰ νὰ τὰ πιστεύουνε αὐτὰ οἱ μικρόμυαλοι. Ὅχι ὅμως κι ἐσὺ Φώτη μου, ποὺ ἔχεις τέτοια σπουδή, καὶ νὰ πᾶς χαμένος. Ἐσύ, ὅπως πᾶς, θὰ πεθάνεις πρὶν ἀπὸ μένα, θὰ πάρεις στὸ λαιμό σου καὶ τὴν οἰκογένειά σου. Μὰ

ἐγώ, σοῦ λέγω καὶ σοῦ ὑπογράφω, σὰν γιατρὸς ποὺ εἶμαι, πὼς θὰ ζήσω ἑκατὸν δέκα χρόνια!...».

Λέγοντας αὐτά, στριφογύριζε ἀπὸ ὁδοῦ καὶ ἀπὸ ἑκεί, σὰν νὰ ψηφύσανε σὲ καμμιὰ σχάρα, βγάζοντας κάτι μουγκρίσματα ἀπὸ τὸ στόμα του: « Ἄχ! Ἄχ! ὦχ! ...». Ἠσύχασε γιὰ λίγο καὶ ξαναεῖπε:

- Αὐτὰ ἔλεγα, μὰ σὲ λίγες μέρες πέθανα! Πέθανα, κι ἔχασα τὸ στοίχημα! Τὶ ταραχή! Τὶ τρομάρα τράβηξα! Σασπισμένος, μιὰ βούλιαξα καὶ μιὰ ἀνέβαινα ἀπάνω καὶ φώναζα: “Ἐλεος! Ἐλεος!” Μὰ κανένας δὲ μ’ ἄκουγε. Ἐνα ρεῦμα μὲ κλωθογύριζε σὰν νὰ ἤμουν κανένα ψόφιο ποντίκι. Τὶ τράβηξα ὥς τὰ τώρα, καὶ τὶ τραβῶ... Τὶ ἀγωνία εἶναι αὕτη! Ὅλα ὅσα ἔλεγες βγῆκαν ἀληθινά. Τὸ κέρδισες τὸ στοίχημα!

Ἐγώ, τότε ποὺ βρισκόμουν σὸν κόσμον ποὺ ζεῖς, ἤμουν ὁ ἔξυπνος... Ἦμουν γιατρός, κι εἶχα μάθει νὰ μιλῶ καὶ νὰ μ’ ἀκούνε ὅλοι, νὰ κοροϊδεύω τὴν θρησκεία, νὰ συζητῶ γιὰ χειροπιαστὰ πράγματα...

Ἐκεῖ ἐστὶ, ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων... **(Ματθ. ιγ’ 42)**

Τώρα ὅμως βλέπω, πὼς χειροπιαστὰ εἶναι ἐκεῖ νὰ ποὺ τὰ ἔλεγα τότε παραμύθια καὶ χαρτοφάναρα. Χειροπιαστὴ εἶναι ἡ ἀγωνία ποὺ βρίσκομαι. Ἄχ! Τοῦτος θὰ εἶναι ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμπτos, τοῦτος θὰ εἶναι ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων...»

Ἀπάνω σ’ αὐτά, χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου, κι ἄκουγα μονάχα τὰ βογγιὰτά του, ποὺ κι ἐκεῖνα σβήσανε σιγά – σιγά. Μὲ πῆρε λίγο ὁ ὕπνος, μὰ σὲ μιὰ στιγμή, κατάλαβα νὰ μὲ σπρώχνει ἓνα παγωμένο χέρι. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου, καὶ τὸν βλέπω πάλι μπροστά μου. Τοῦτη τὴν φορὰ ἦταν ἀκόμα πιὸ φριχτὸς καὶ πιὸ μικρόσωμος. Εἶχε γίνει ἴσαμε ἓνα μικρὸ παιδάκι, μ’ ἓνα μεγάλο γέρικο κεφάλι, ποὺ τὸ κουνούσε πέρα δῶθε. Ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ μοῦ εἶπε:

- «Σὲ λίγη ὥρα θὰ ξημερώσει καὶ θὰ ῥθουνε νὰ μὲ πάρουνε, ἐκεῖνοι ποὺ μὲ στείλανε...».

Τοῦ λέγω:

- « Ποιοὶ σὲ στείλανε;»

Εἶπε κάτι μπερδεμένα λόγια, δίχως νὰ καταλάβω τίποτα. Ὑστερα μοῦ λέγει:

- «Ἐκεῖ πού βρίσκομαι, εἶναι κι ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους πού σὲ περιπαίζανε γιὰ τὴν πίστη σου, καὶ τώρα καταλάβανε πὼς οἱ ἐξυπνάδες δὲν περνοῦνε παραπέρα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο. Εἶναι καὶ κάποιοι ἄλλοι, πού τοὺς ἔκανες καλὸ, κι αὐτοὶ σὲ κακολογοῦσανε. Κι ὅσο τοὺς συγχωροῦσες, τόσο αὐτοὶ γίνονταν χειρότεροι.»

Γιατὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἀντὶ νὰ τὸν κάνει ἡ καλοσύνη νὰ χαίρεται, αὐτὸς πικραίνεται, ἐπειδὴ τὸν κάνει νὰ νιώθει τὸν ἑαυτὸν του νικημένο. Τοῦτοι ἐδῶ, βρίσκονται σὲ χειρότερη κατάσταση ἀπὸ μένα, καὶ δὲν μποροῦνε νὰ βγοῦνε ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ φυλακὴ τους, γιὰ νὰ ἔρθουνε νὰ σὲ βροῦνε, ὅπως ἔκανα ἐγώ. **Βασανίζονται πολὺ σκληρά, γιὰτὶ δέρνονται μὲ τὴν μάστιγα τῆς ἀγάπης, ὅπως ἔλεγε ἕνας ἅγιος...**

Πόσο ἀλλιώτικος εἶναι ὁ κόσμος ἀπὸ ὅ,τι τὸν βλέπαμε! Ἀνάποδος ἀπὸ τὴν ἐξυπνὴ ἀντίληψή μας. Τώρα καταλάβαμε πὼς ἡ ἐξυπνάδα μας ἦτανε βλακεία, οἱ κουβέντες μας πονηρὲς μικρολογίες, κι οἱ χαρὲς μας ψευτιὰ καὶ ἀπάτη.

Ἐσεῖς πού ἔχετε στὴν καρδιά σας τὸν Χριστό, καὶ πού γιὰ σᾶς ὁ λόγος Του εἶναι ἀλήθεια, ἡ μοναχὴ ἀλήθεια, ἐσεῖς κερδίσατε τὸ Μεγάλο Στοίχημα, πού μπαίνει ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς καὶ στοὺς ἀπίστους, αὐτότὸ στοίχημα πού τὸ ἔχασα ἐγὼ ὁ ἑλεεινός, καὶ χάθηκα, καὶ τρέμω κι ἀναστενάζω, καὶ δὲν βρίσκω ἡσυχία».

ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ ΣΩΣΧΟΝ ΗΜΑΣ

Μια τεράστια χάρη μπορείς νὰ μᾶς κάνης;
Μια εὐχή κάθε βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ τὰ πάντα ἡσυχάζουν
(ἀλλὰ καὶ οἱ λογισμοὶ καὶ τὰ πάθη φουντώνουν...)

Μια εὐχή γιὰ κάποιον πολὺ δικό μας, ποὺ σὰ νὰ ἔχασε τὸν
δρόμο γιὰ τὴν “στενὴ πύλην” καὶ τρέχει μ’ ὅλην του τὴν ὀρμὴ πρὸς
πὺρ εὐρύχωρους καὶ “διασκεδαστικούς” δρόμους...

Προσωρινά, ἄς ἐλπίσουμε καὶ ἄς εὐχνηθοῦμε...

Ἡ Παναγία ἔχει βγεῖ στὸν κόσμον καὶ “ψάχνει νὰ τὸν βρεῖ” σὰν
Μάνα ποὺ ἔχασε τὸ παλληκάρι της...

Νὰ μὴ Τῆς συμπαρασταθοῦμε;

Ἀπὸ μιὰ εὐχή!

Τὶ σοὶ ἀδέλφια καυχιόμαστε, πὼς εἴμαστε, ἂν δὲν μποροῦμε νὰ
κάνουμε μιὰ εὐχή;

Μέχρι νὰ μάθουμε νέα...

Υ.Γ. :

Δὲν χρειάζεται νὰ ξέρουμε τ’ ὄνομα.

Φτάνει ποὺ τὸ ξέρει ὁ Θεός! (καὶ ἡ Μάνα...)

Ξεκίνα!

Ρώτησαν ἕναν Γέροντα σὺν Ἁγίον Ὅρος:

«Γέροντα, ἡ ἀπόσταση τοῦ Παραδείσου ἀπὸ τὴν κόλαση εἶναι
μεγάλη;»

Ὁ Γέροντας ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι ἔμεινε ἀκίνητος.

Μετὰ ἀπὸ λίγο σήκωσε τὰ μάτια του καὶ δακρυσμένος μᾶζεῖπε:

«Ἕνας λογισμὸς δρόμο εἶναι, παιδιά μου...»

ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ ΣΩΣΧΟΝ ΗΜΑΣ.

Ἱερομ. Π. Εὐσέβιος Βίττης

Γιατὶ θυμῶνεις;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ θέλεις τὸ δικό σου;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ δὲν κατανοεῖς;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ δὲν σέβεται τὸν ἄλλον;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ σοῦ λείπει ἡ αὐτογνωσία;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ σοῦ λείπει ἡ ὑπομονή;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ ξέχασες τό: ἡτοιμάσθην καὶ οὐ κέταράχθην;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ λησμονεῖς τὶς ἁμαρτίες σου;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ σοῦ λείπει ἡ αἴτηση ἀοργησίας;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ ξεχνᾷς πὼς αὐστηρὰ θὰ κριθῇς;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ δὲν σέβεσαι τὴ θεία παρουσία;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ ἀθέτησες κάποιες ἱερὲς ὑποσχέσεις σου;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ κατέκρινες σκληρὰ κάποιους, ποὺ θυμώνουν;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ σοῦ λείπει ἡ ταπείνωση;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ δὲν ἔμαθες νὰ ἀγαπᾷς;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ ἔχεις ὑπέρμετρο ἐγωισμό;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

Γιατὶ σοῦ λείπουν καὶ πνευματικὸ πένθος καὶ συντριβὴ
καὶ δάκρυα ἀπορρυπαντικά;

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΕΙΣ;

ΓΙΑΤΙ.....

ὦ, ἂν μελετοῦσες βαθιὰ καὶ συγκλονιστικὰ τὴν ἄπειρη
μακροθυμία τοῦ Θεοῦ Πατρός, τό (ἄφες αὐτοῖς) τοῦ Υἱοῦ σπὸν
Σταυρὸ καὶ τὴν ἀκούραστη ἐναντί σου ἀνοχή τοῦ Παναγίου
Πνεύματος, δὲν θὰ χρειάζοσιν αὐτὸ τὸ ἐρωτηματολόγιο!

Ἱερομόναχος π. Εὐσέβιος Βίττης

Ἡ εὐχή τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ θεῖα ὀφέλη της

Πῶς τὸ «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ» διώχνει τοὺς δαίμονες ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ γίνεσαι εὐτυχὴς καὶ χαρούμενος

Λέγε μὲ τὰ χεῖλη, μὲ τὸ νοῦ καὶ μὲ τὴν ΚΑΡΔΙΑ σου, ὅπου καὶ ἔάν εὐρίσκεσαι, ὅτι καὶ νὰ κάνης συνεχῶς: «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ», καὶ πολὺ σύντομα θὰ ἀντιληφθῇς καὶ θὰ ὁμολογήσης μία πολὺ μεγάλη ἀλλαγὴ μέσα σου. Θὰ προσέξῃς ὅτι ἡ προσευχὴ αὐτὴ σύντομα θὰ τσακίσῃ ἐκείνες τὶς τρικυμίες καὶ ταραχὰς ποὺ σὲ συγκλονίζουν στὴν ΚΑΡΔΙΑ, θὰ σβῇσιν τὴν ὀργή, θὰ ἀφαιρέσῃ τὴ λύπη, θὰ ἐξαφανίσῃ τὴν κατάθλιψιν καὶ θὰ προσέξῃς ὅτι μιὰ χαρὰ ἐκχέται στὴν ΚΑΡΔΙΑ σου καὶ ποτέ, πλέον δὲν θὰ λέγῃς ὅτι εἶσαι δυστυχὴς. Ἡ προσευχὴ αὐτὴ θὰ φωτίσῃ τὸ νοῦ σου, θὰ ἐκλεπύνη τὴ σκέψιν σου, οἱ δὲ κακοὶ καὶ αἰσχροὶ λογισμοί, θὰ λιγοστεύσουν καὶ θὰ ἀποξηρανθοῦν, καὶ εὐρισκόμενος στὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνῃ θὰ αἰσθάνεσαι καὶ θὰ ὁμολογήῃς ὅτι εἶσαι ἓνας χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος.

Οἱ δαίμονες διεξάγουν τὸν πόλεμον ἐναντίον μας στὴν ΚΑΡΔΙΑ, ὅταν ἐξάπτουν τὰ πάθη τῶν ἐλαπτωμάτων μας, τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες μας καὶ μᾶς προωθοῦν νὰ κάνωμεν τὴν ἁμαρτία. Ἐκεῖ, στὴν ΚΑΡΔΙΑ δημιουργοῦν τὶς τρικυμίες καὶ ταραχὰς, τὴ λύπη, τὴν ὀργή, τοὺς φόβους καὶ καταντοῦν τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον δυστυχισμένο. Ὅμως, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶναι κεραυνὸς γιὰ τοὺς δαίμονες. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ φωνάζῃς τὸν Χριστό, εἶναι σὰν νὰ τοὺς κτυπᾷς μὲ κεραυνό. Ἀρχίζουν νὰ πανικοβάλλωνται, νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὴν ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ καταδιωκόμενοι καὶ μαστιζόμενοι καὶ ἐλευθερώνεται ἡ Ψυχὴ σου καὶ γαληνεύει, γιὰ τὴν προσευχὴν (ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ), ἐνῶ οἱ δαίμονες φεύγουν, ἡ χαρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκχέται στὴν ΚΑΡΔΙΑ σου. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Χριστὸς συχνὰ μᾶς προτρέπει στὸ Εὐαγγέλιό Του νὰ προσευχώμεθα συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως καὶ νὰ κρούωμεν συνεχῶς τὴν πόρτα τοῦ ἐλέους Του καὶ νὰ μὴν ἀποκάμνωμεν. Στὸ Εὐαγγέλιό Του μᾶς ἔφερε παραδείγματα καὶ παραβολὰς, ὅπως τῆς χήρας καὶ τοῦ σκληροῦ δικαστοῦ, τοῦ πατέρα καὶ τοῦ παρακαλοῦντος παιδιοῦ, σὺς ὁποῖες μὲ τόνο δυνατὸ μᾶς προτρέπει ἡ ἀδιάλειπτος καὶ ἐπίμονος προσευχὴ νὰ μὴν ἀπουσιάζει

ἀπὸ τὴν ΚΑΡΔΙΑ μας, μᾶς ἐπιβεβαιώνει δέ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν εἰσακουσθῶμεν.

Ἡ προσευχὴ αὐτὴ ἐπειδὴ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς, καρποφορεῖ, διότι εἶναι ἀπλὴ καὶ περιέχει ὅλες τὶς ἔννοιες τῶν λοιπῶν προσευχῶν καὶ ὁ νοῦς δὲν κοπιᾷ στὴν παρακολούθησίν της τόσον, ὅσον στὶς συνηθισμένες προσευχές, ὅπου οἱ λογισμοὶ μᾶς ἀρπάζουν τὴν προσοχή. Ὅταν ὁ νοῦς χορτασθῇ ἀπὸ τὴν εὐχή, τὴν στέλλει στὴν καρδιὰ καὶ ἀρχίζει νὰ καρποφορῇ.

Ἡ καρδιά, ποὺ εἶναι σὰν τὴν πέτρα, θὰ μαλακώσῃ καὶ θὰ κἀνὴ τὰ μάτια νὰ τρέχουν δάκρυα μετανοίας, ποὺ τόσον χρειάζονται γιὰ νὰ πλύνουν τὶς τόσες κηλίδες ποὺ ρύπαναν τὸ ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καθαρὴ στὸ νυμφῶνα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ αἰσχροὶ λογισμοὶ θὰ ξηρανθοῦν, τὰ πάθη θὰ λειώσουν καὶ ἡ φλόγα ποὺ ὁ Θεὸς ἔβαλε στὴν καρδιά μας κατὰ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ ἡ ὁποία μένει σκεπασμένη ἀπὸ τὰ πάθη, θὰ ἀναφανῇ καὶ θὰ κατακάψῃ. Τότε ἓνας ἄνθρωπος χωρὶς πάθη καὶ κατὰ συνέπεια χωρὶς νὰ ἁμαρτάνῃ, θὰ προσφέρῃ τὴ συνειδήσεώς του καθαρὴ θυσία στὸ Θεό. Καὶ καθὼς ὁ νοῦς του θὰ τὸν βλέπῃ καθαρὰ καὶ θὰ τὸν αἰσθάνεται δυνατὰ μέσα στὴν ΚΑΡΔΙΑ του, θὰ ἀποφεύγῃ καὶ τὴν μικρότερη ἁμαρτία, γιὰτὶ κάθε διαμαρτυρία τῆς συνειδήσεως παρεμποδίζει τὴ θέα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου.

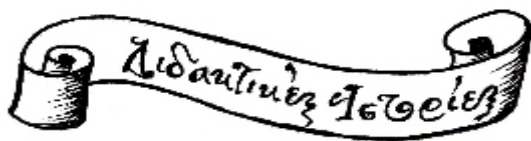
Μπορεῖς νὰ προσφέρεις καὶ ἄλλες σύντομες ἀδιάλειπτες προσευχές, ἀλλὰ ὅταν ἡ προσευχὴ δὲν ἀλλάζει, γίνεται συνήθεια καὶ μόνη της σὰν ρυάκι ἐργάζεται μέσα μας καὶ φέρνει τὸν καρπὸ.

Λέγε δὲ συχνὰ «ΘΕΟΤΟΚΕ ΠΑΡΘΕΝΕ ΣΩΣΣΟΝ ΜΕ», γιὰτὶ λόγῳ τῆς ἁμαρτωλότητός μας ὁ Χριστὸς μᾶς εἰσακούει περισσότερο διὰ τῆς μεσιτείας τῆς Μητρός Του. Ἀκόμα τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου ποὺ ἔχομε φύλακα, τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, τῶν Ἀγίων γενικῶς, ἀλλὰ ὑπὲρ ὅλων τὸ Ὑπὲρ ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀμήν!

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ἦταν ἓνας Ἀγιορείτης Γέροντας πού πῆγε στὴν Ἀθήνα... Τὸ ἔμαθαν ὅτι στὸ τάδε σπίτι εἶναι ἓνας σεβάσιμος Γέροντας ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ προσῆλθε πολὺς κόσμος νὰ ἐξομολογηθεῖ...

Πῆγε ταυτόχρονα καὶ μία, πού “βλέπει” τὴν Παναγία καὶ ἔγραφε αὐτὰ πού τῆς ἔλεγε... Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά της, τὴν ρώτησε ὁ Γέροντας:

- Ἔχεις παιδί μου κάτι νὰ πεῖς;

- Ὅχι Γέροντα, δὲν ἔχω κάτι νὰ πῶ... Ἐγὼ βλέπω τὴν Παναγία μας καὶ μοῦ ὁμιλεῖ καὶ τὰ γράφω... Ἐχω ἀνέβει σὲ ἀρκετὸ καλὸ ἐπίπεδο...

- Μπράβο παιδί μου, τῆς εἶπε ὁ Γέροντας.. Μπράβο! Σοῦ εὐχομαι μόνο νὰ προσέχεις, νὰ μὴν πέσεις... διότι ὁ ἄνθρωπος πάντοτε πρέπει νὰ προσέχει...

- Τί ἔχεις Γέροντα νὰ μὲ συμβουλέψεις, γιὰ νὰ ἀνέβω καὶ ἄλλο ἐπίπεδο;

- Νὰ δῶ λίγο καὶ τὶς ἄλλες καὶ ὅ,τι σκεφτῶ, θὰ σοῦ πῶ στὸ τέλος... Ἀλλὰ ἐφόσον ἐσὺ ἔχεις προκόψει, δὲν νομίζω νὰ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὶς συμβουλὲς τὶς δικές μου...

Ὁ Γέροντας εἶδε καὶ ἄλλες κυρίες...

Αὐτὴ ἤπιε τὸν καφέ της, πῆρε τὸ κέρασμα καὶ ὅταν ἦρθε ἡ στιγμή νὰ φύγει, ὁ Γέροντας τὴν κάλεσε διακόποντας τὴν ἐξομολόγησι καὶ τῆς εἶπε:

- Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ κάτι πού δὲν σὲ ρώτησα... Ὅταν βλέπεις τὴν Παναγία μας, τῆς λὲς τίποτα; Τῆς ψάλλεις τίποτα;

- Ὅχι, τὴν βλέπω νὰ λάμπει, τὴν βλέπω νὰ ὁμιλεῖ καὶ ἐγὼ τὰ γράφω...

- Τῆς Παναγίας, τῆς ἀρέσει κατεσοχὴν νὰ τῆς ψάλλει κάποιος το “Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία...”. Νὰ τῆς ψάλλεις

μέ αὐτὸν τὸν ψαλμό, προκειμένου νὰ Τὴν εὐχαριστήσεις, ποὺ συγκαταβαίνει σὲ σένα...

- Ναί, Γέροντα, νὰ εἶναι εὐλογημένο...!!! Σὲ εὐχαριστῶ...!!!

Ἔτσι τὴν ἐπόμενη φορὰ ποὺ τῆς παρουσιάστηκε ἡ “Παναγία”, ἄρχισε αὐτὴ νὰ τῆς ψάλλει τὸ “Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία...” καὶ καθὼς ἔψαλλε, ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν “Παναγία” νὰ λέει:

- Σκάσεεεεεεε μωρηηηηηηηή... Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντηση τῆς “Παναγίας”...!!!

Αὐτὴ, ὅπως ἦταν φυσικό, κατατρόμαξε καὶ ταπεινώθηκε σφόδρα...

Ὁ Γέροντας ἤξερε, ὅτι ἦταν πλανεμένη καὶ τὴ γελάει ὁ διάβολος, διότι αὐτοὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος, πουλιὰ πίνουν στὸν ἀέρα καὶ ἔχουν τὸν διάβολο κάθε μέρα καὶ βγάζουν τὰ μαλλιά τους μὲ αὐτόν... Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴ βοηθήσει ὁμορφα νὰ τὸ καταλάβει; Ποὺ ἂν τῆς ἔλεγε: “εἶσαι πλανεμένη καὶ ὅτι εἶναι Σατανὰς ἡ “Παναγία”, ποὺ σὲ παρουσιάζεται καὶ σὲ γελάει”, θὰ ἀντιδρουῖσε καὶ θὰ ἔλεγε: “ἐμένα θὰ πεῖς...”. Τῆς τὸ εἶπε μὲ ἔμμεσο τρόπο, προκειμένου νὰ τὸ διαπιστώσει μόνη της, μὴς καὶ συνέλθει...

Τέτοιοι “φωτισμένοι” πλανεμένοι ὑπάρχουν σήμερα πολλοί, ποὺ νομίζουν ὅτι μιλάνε μὲ τὸ ὑπερπέραν καὶ τοὺς Ἁγίους...

Γέροντας Γαβριὴλ Ἁγίου Ὁρους.

* * *

Ἕνα περιστατικὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς.

Πρέπει νὰ ἦταν τὸ ἔτος 1929, δηλαδὴ ὅταν ὁ Ἅγιος ἦταν σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν.

Ἦταν καλοκαίρι, καὶ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Βράνιε μὲ προορισμὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Προχόρου. Πήγαινε συχνὰ στὸ Μοναστήρι αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖο καὶ εἶχε ἰδιαίτερο σύνδεσμο, γιατί εἶχε μεγάλη ἀγάπη στὸν Ἅγιο Πρόχορο.

Ἦταν ἤδη Καθηγητὴς Πανεπιστημίου στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ στὸ Βελιγράδι. Ὁ δρόμος μέχρι τὸ Μοναστήρι ἦταν δύσβατος καὶ γι’ αὐτὸ ἀρκετὰ κουραστικός. Ὁ Ἅγιος, γιὰ νὰ ὑπερνικᾷ αὐτὲς τὶς δυσκολίες, χρησιμοποιοῦσε κάποιο ἀπλὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ διασχίσει τὸν βουνήσιο δρόμο, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ Μοναστήρι.

Σὲ μιὰ λοιπόν, τέτοια ἐπίσκεψή του συνάντησε στὸ δρόμο του,

μιὰ γερόντισσα, κι ἀμέσως κατάλαβε ὅτι κι αὐτὴ κατευθυνόταν μὲ τὰ πόδια πρὸς τὸ Μοναστήρι. Τότε ὁ Ἅγιος ἔκανε νόημα στὸν ὁδηγὸ νὰ σταματήσει καὶ προσκάλεσε τὴ γριούλα νὰ ἀνέβει στὸ αὐτοκίνητο, γιατί, ὅπως τῆς ἐξήγησε, κι ἐκεῖνος πῆγαινε ὅπου καὶ αὐτή.

- Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ γριούλα, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι φτωχή, δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ προσφέρω στὸν Ἅγιο, πέρα ἀπὸ τὸν κόπο μου αὐτό.

Τότε ὁ Ἅγιος χτύπησε μὲ μιᾶς τὸ μέτωπό του ὡς ἔνδειξη κατάπληκτου θαυμασμοῦ καὶ μονολόγησε:

- Ἄχ, Ἰουστίνε, ἔγινες Καθηγητὴς Θεολογίας, κι ὅμως! Τὴν εὐσέβεια αὐτῆς τῆς γερόντισσας ἀπέχεις πολὺ, γιὰ νὰ τὴ φτάσεις...

Στράφηκε τότε καὶ πάλι στὸν ὁδηγό,. Τὸν πλήρωσε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ συνέχισε πεζὸς μαζί μὲ τὴ γριούλα, τὸν ὑπόλοιπο δρόμο ἕως τὸ Μοναστήρι.

Εὐλογημένη μέρα...!

* * *

Ὁ Τοῦρκος Δικαστὴς καὶ ὁ Ἅγιος Γέροντας Ἱερώνυμος τῆς Αἰγίνας.

Κάποτε ἓνας Τοῦρκος δικαστὴς κάλεσε τὸν π. Βασίλειο (μετέπειτα γέροντας Ἱερώνυμος) στὸ ἀρχοντικό του. Ὅταν ἔφθασαν στὸ ἀρχοντικό τοῦ δικαστῆ, τοῦ εἶπε:

- Ἀφέντη παπά, ἐγὼ εἶμαι, μωαμεθανός. Ὅμως ἀπ' τὸν μισθὸ πού παίρνω, κρατῶ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν οἰκογένειά μου καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξοδεύω σὲ ἐλεημοσύνες. Βοηθᾶω κῆρες, ὀρφανὰ, φτωχοὺς, προικίζω ἄπορα κορίτσια πού παντρεύονται, βοηθᾶω ἀρρώστους. Κρατῶ μὲ ἀκρίβεια τὶς νησιεῖς, προσεύχομαι καὶ γενικὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι συνεπὴς στὴν πίστη μου. Ἐπίσης ὅταν δικάζω, προσπαθῶ νὰ εἶμαι δίκαιος, δὲν χαρίζομαι σὲ κανέναν, ὅσο μεγάλη θέση κι ἂν ἔχει.

Τὶ λές, ὅλα αὐτὰ πού κάνω, δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ κερδίσω τὸν παράδεισο, πού λέτε ἐσεῖς οἱ χριστιανοί;

Ὁ π. Βασίλειος ἐντυπωσιάστηκε ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Τοῦρκος δικαστὴς κι ὁ νοῦς του πῆγε ἀμέσως στὸν ἐκατόνταρχο Κορνήλιο (Πράξ. ι'). Διέκρινε μεταξύ τους δύο βίους παράλληλους.

Κατάλαβε πὼς πρόκειται γιὰ δίκαιο καὶ καλοπροαίρετο

ἄνθρωπο καὶ ἴσως ἡ δική του ἀποστολὴ νὰ ἦταν ἴδια μὲ ἐκείνην τοῦ ἀποστόλου Πέτρου πρὸς τὸν ἐκατόνταρχο. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ δώσει τὴν μαρτυρίαν τῆς πίστεως του.

- Δὲν μοῦ λές, ἀφέντη, ἔχεις παιδιὰ;

- Ναί, ἔχω.

- Δούλους, ἔχεις;

- Ἔχω καὶ δούλους.

- Ποιὸς ἐκτελεῖ καλύτερα τὶς ἐντολές σου, τὰ παιδιὰ ἢ οἱ δοῦλοι σου;

- Σίγουρα οἱ δοῦλοι μου, γιατί τὰ παιδιὰ, μὲ τὸ θάρρος ποὺ ἔχουν, πολλὰς φορές παρακοῦν καὶ κάνουν ὅ,τι θέλουν, ἐνῶ οἱ δοῦλοι μου κάνουν πάντα ὅ,τι τοὺς λέω ἐγώ.

- Δὲ μοῦ λές ἀφέντη, ἂν πεθάνεις ἐσύ, ποιὸς θὰ σὲ κληρονομήσει; οἱ δοῦλοι σου, ποὺ ἐκτελοῦν τὶς ἐντολές σου πιστά, ἢ τὰ παιδιὰ σου ποὺ σὲ παρακοῦν;

- Μὰ τὰ παιδιὰ μου βέβαια. Μόνο αὐτὰ ἔχουν κληρονομικὰ δικαιώματα, ὅχι οἱ δοῦλοι.

- Ἔ, λοιπόν, ὅσα κάνεις ἀφέντη εἶναι καλὰ, ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν, εἶναι νὰ σὲ κατατάξουν στὴν κατηγορία τῶν καλῶν δούλων.

Ἄν ὅμως θέλεις νὰ κληρονομήσεις τὸν παράδεισο, τὴ Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, πρέπει νὰ γίνεις υἱός.

Καὶ αὐτὸ γίνεται μόνο μὲ τὸ Βάπτισμα.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον “Γέροντας Ἱερώνυμος, ὁ ἡσυχαστὴς τῆς Αἰγίνης” τοῦ Πέτρου Μπότση.

* * *

Κήρυγμα ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ἀμβωνα μὲ ἓνα ἄδειο κλουβί.

Ὁ ἡλικιωμένος ἱερέας ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα κρατώντας στὸ χέρι του ἓνα ἄδειο κλουβί. Ὁ κόσμος ἀπὸ κάτω κοιτοῦσε ἀπορημένος, ἐνῶ κάποιοι εἶπαν, “πάει τὸ ἔχασε τὸ μυαλό του ὁ γέρος...”

- Χθὲς εἶδα ἓνα ἀγόρι ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ κλουβί στὰ χέρια του. Στὸ κλουβὶ ὑπῆρχαν δύο μικρὰ πουλιὰ ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ φόβο. Σταμάτησα τὸ ἀγόρι καὶ τὸ ρώτησα, εἶπε ὁ ἱερέας:

- Τί ἔχεις μαζί σου, γιέ μου;

- Δύο μικρὰ πουλιά, ἀπάντησε.

- Καὶ τὶ θὰ κάνεις μὲ αὐτά; Ρώτησα ξανά.

- Θὰ τὰ πάρω σπῖτι καὶ θὰ διασκεδάσω μαζί τους ἐκεῖ, ἀπάντησε τὸ ἀγόρι γελώντας. Θὰ σκίσω τὰ φτερά τους γιὰ νὰ τὰ ἀκούσω νὰ κλαῖνε, θὰ τὰ χτυπήσω, θὰ τὰ κάνω νὰ τσακωθοῦν μεταξύ τους, νομίζω ὅτι θὰ ἔχει πολλὴ πλάκα...

- Ἀλλὰ κάποια μέρα θὰ τὰ βαρεθεῖς ... Τὶ θὰ τὰ κάνεις τότε;

- Ἔχω μία γάτα στὸ σπῖτι, καὶ πραγματικὰ τῆς ἀρέσουν τὰ πουλιά... θὰ τὰ δώσω σὲ αὐτήν, εἶπε τὸ παιδί.

- Σκέφτηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ρώτησα:

- Πόσα χρήματα θέλεις γιὰ αὐτὰ τὰ πουλιά, γιέ μου;

- Τὶ θέλετε, νὰ ἀγοράσετε αὐτὰ τὰ πουλιά; Μὰ δὲν κελαδάνε οὔτε εἶναι ὁμορφα.

- Πόσα χρήματα θέλεις; ρώτησα ξανά.

Νομίζοντας ὅτι ἤμουν τρελός, φώναξε:

- 50 εὐρώ!!!

- Μιὰ στιγμὴ, τοῦ εἶπα καὶ ἔβγαλα τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τσέπη μου, καὶ τὰ ἔδωσα στὸ ἀγόρι. Παίρνοντας τὰ χρήματα, τὸ ἀγόρι ἔξαφανίστηκε.

Πῆρα τότε προσεκτικὰ τὸ κλουβί, τὸ πῆγα στὴν ἐξοχή, ὅπου ὑπῆρχαν τόσα λουλουῖδια, καὶ τὰ ἀπελευθέρωσα προσεκτικὰ.

Ὅταν ὁ ἱερέας τελείωσε τὴν ἀφήγηση, ἄρχισε νὰ λέει μιὰ διαφορετικὴ ἱστορία:

- Ὁ Σατανὰς καὶ ὁ Ἰησοῦς μιλοῦσαν καὶ ὁ διάβολος γεμάτος ὑπερηφάνεια ἔλεγε:

- Κατέκτησα ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα! Naί, χρησιμοποίησα τὴν παγίδα ποὺ εἶχα ἐφεύρει, καὶ δὲν εἶχα καμμιά ἀντίσταση ἀπὸ κανέναν τους. Αὐτοὶ καὶ τὰ παιδιά τους τώρα μοῦ ἀνήκουν.

- Καὶ τὶ θὰ κάνεις μαζί τους, ρώτησε ὁ Ἰησοῦς.

- Θὰ παίζω μαζί τους καὶ θὰ διασκεδάσω. Θὰ τοὺς διδάξω πῶς νὰ πορνεύουν καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, πῶς νὰ παντρεύονται καὶ στὴ συνέχεια νὰ παίρνουν διαζύγιο, πῶς νὰ μισοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ προδίδουν τοὺς φίλους, πῶς νὰ βλάπτουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Πῶς νὰ πίνουν, νὰ χρησιμοποιοῦν ναρκωτικὰ καὶ νὰ ὀρκίζονται ψέματα. Πῶς νὰ σκοτώνει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ σκοτώνουν τὰ παιδιά τους... Θὰ διασκεδάσω σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο!

- Καὶ μετὰ τὸ παιχνίδι, τὶ θὰ κάνεις μαζί τους; ρώτησε ὁ Ἰησοῦς.

- Θα τοὺς πάρω μαζί μου στὴ φλογερὴ κόλαση, φώναξε ὁ Σατανὰς μὲ ὑπερηφάνεια.

- Πόσο θέλεις γι' αὐτοὺς, ρώτησε ὁ Ἰησοῦς.

- Θέλεις αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Αὐτοὶ εἶναι ἄχρηστοι, θὰ σὲ μισοῦν, θὰ σὲ φτύσουν, θὰ σὲ προοδώσουν, θὰ σὲ ἀρνηθοῦν, δὲν μπορεῖ νὰ θέλεις αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους! Δὲν ἀξίζουν τὸ ἑλεός σου.

- Τὶ θέλεις γιὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Ὁ Ἰησοῦς ρώτησε ξανά.

Ὁ Σατανὰς, κοιτάζοντας τὸν Ἰησοῦ, εἶπε:

- Ὅλο τὸ αἷμα σου! Ὅλα τὰ δάκρυά σου! Τὴν ζωὴ σου!

- Σύμφωνα, ἀπάντησε ὁ Κύριος. Καὶ πλήρωσε τὸ τίμημα.

Ἐπῆρχε ἀπόλυτη σιωπὴ στὸ ναό...

Πῆρε τὸ κλουβὶ ὁ ἱερέας καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα...

* * *

Τὰ ἀμέτρητα ὠφέλη ἀπὸ τὶς προσευχὲς τῆς Παναγίας μας.

Μία ἀληθινὴ ἱστορία στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας

Ἦταν κάποτε ἓνας ἄνθρωπος εὐλαβὴς ποὺ ὠνομαζόταν Ἀγαθόνικος. Αὐτὸς εἶχε διδαχθεῖ, ἀκόμη ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία, νὰ λέγῃ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὸν ὕμνο αὐτό:

«Θεοτόκε, Παρθένε, χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου, ὅτι Σωτὴρα ἔτεκες, τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἀργότερα ἔκανε μιὰ ζωὴ μὲ πολλὰς φροντίδες καὶ ἔλεγε σπανιότερα αὐτὸν τὸν ὕμνο τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Κατόπιν σιγά-σιγὰ ἔπαυσε νὰ τὸν λέγῃ.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ὁ Ὅποιος δὲν θέλει τὸν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ. ἔστειλε στὸ σπίτι του ἓναν ἐρημίτη ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα, γιὰ νὰ τὸν ἐλέγξῃ, διότι ἐξέχασε αὐτὸν τὸν ὕμνο τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὁ Ἀγαθόνικος ἀπάντησε στὸν ἐρημίτη μοναχὸ ὅτι ἔπαυσε νὰ τὸν λέγῃ, διότι, παρότι τὸν ἔλεγε γιὰ πολλὰ χρόνια, ὅμως δὲν εὗρθε καμμία ὠφέλεια. Τότε ὁ ἐρημίτης τοῦ εἶπε:

- Φέρε στὸν νοῦ σου τυφλὲ καὶ ἀχάριστε, πόσες φορές σὲ

έβοήθησε αὐτὴ ἡ δοξολογικὴ προσευχὴ καὶ σὲ ἔσωσε ἀπὸ
διάφορους πειρασμούς!

Θυμήσου, ὅταν ἦσουν ἀκόμη παιδί, πῶς λυτρώθηκες ἀπὸ
πνιγμὸ κατὰ ἓνα θαυμαστὸ τρόπο!

Ἐνθυμήσου, ὅταν σὲ ἐκτύπησαν πολλοὶ γείτονες σὲ μία
λακκούβα ποὺ εἶχες πέσει κι ὅμως ἔμεινες ἀτραυμάτιστος!
Θυμήσου ἀκόμη, ὅταν ταξίδευες κάποτε μὲ κάποιον φίλον σου,
ἐπέσατε καὶ οἱ δύο σας ἀπὸ τὴν καρότσα! Αὐτὸς ἔσπασε τὸ πόδι
του καὶ σὺ δὲν ἔπαθες τίποτε. Δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ φίλος σου εἶναι
κάτω ἀδύνατος ἀπὸ μία ἀσθένεια, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ὑγιὴς καὶ δὲν
αἰσθάνεσαι κανένα πόνο;

Καί, ὅταν τοῦ ἔφερε στὴν μνήμη ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ ἔργα,
σὸ τέλος τοῦ εἶπε:

- Νὰ ξέρης ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ δυστυχίες καὶ ἀτυχίες ποὺ ἤλθαν
στὴ ζωὴ σου, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν θεία Σκέπη τῆς Ὑπεραγίας
Θεοτόκου, χάρις στὴν μικρὴ σου αὐτὴ δοξολογικὴ προσευχή, τὴν
ὁποίαν ἔλεγες κάθε ἡμέρα ἐνώπιόν Της.

Δῶσε, λοιπόν, προσευχὴ καὶ συνέχιζε νὰ προσεύχεσαι καὶ σὸ
μέλλον μὲ τὴν προσευχὴ αὐτὴ καὶ ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας δὲν
θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ ποτέ.

Ἔτσι κατάλαβε ὁ Ἀγαθόνικος καὶ δὲν ἄφησε πάλι αὐτὴ τὴν
προσευχή.

**Οὕτε ἐμεῖς νὰ μὴν ἀφήνουμε νὰ περνᾷ μία ἡμέρα χωρὶς
νὰ προσευχηθοῦμε μ' αὐτὴ τὴν προσευχὴ μπροστὰ στὴν Κυρία
Θεοτόκο κι ἔτσι θὰ φυλαγώμεθα ἀπὸ πολλὰ δοκιμασίες καὶ
πειρασμοὺς στὴν ζωὴ μας.**

* * *

Ἡ πεταλούδα καὶ ἡ ψυχὴ.

Μία μέρα ὁ μαθητὴς ἀποφάσισε νὰ προκαλέσῃ τὸν δάσκαλό
του.

Ἔτσι σκέφτηκε νὰ τοῦ σπῆσῃ μία παγίδα. Ἐπίασε μία πεταλούδα
καὶ τὴν κράτησε στὴ χούφτα του...

Ὅταν θὰ πῆγαινε σὸ δάσκαλο θὰ τὸν ρώταγε τι εἶχε σὸ χέρι
του. Κι ἂν ὁ δάσκαλος τὸ ἔβρισκε, τότε θὰ τὸν ρωτοῦσε ἐὰν ἡ
πεταλούδα ἦταν ζωντανὴ ἢ νεκρή. Στὴν περίπτωση ποὺ ἀπαντοῦσε
ὅτι ἡ πεταλούδα ἦταν ζωντανή, τότε θὰ ἔσφιγγε τὸ χέρι του καὶ θὰ

τὴ σκότῳνε καὶ τὸ ἀντίστροφῳ.

“Ὅταν εἶχαν μάθημα, λοιπόν, πλησίασε τὸν δάσκαλο, μπροστὰ σὲ ὅλους τοὺς ὑπόλοιπους μαθητές, ἔτεινε τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ρώτησε:

- Δάσκαλε, τὶ ἔχω στὸ χέρι μου;

- Τὴν ψυχὴ σου ἔχεις παιδί μου, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ δάσκαλος.

Ὁ μαθητὴς προβληματίστηκε γιὰ λίγο σκεπτόμενος τὴν ἀπάντησιν. Κατέληξε ὅτι ὁ δάσκαλος εἶχε δίκιο. Ἡ πεταλούδα ἦταν μία ψυχὴ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἡ δική του. Ὡστόσο, συνέχισε:

- Καὶ εἶναι ζωντανὴ ἡ ψυχὴ μου δάσκαλε ἢ ὄχι;

Ὁ δάσκαλος τὸν κοίταξε μὲ καλοσύνη στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε χαμογελαστά:

- Ἀπὸ τὸ χέρι σου ἐξαρτᾶται.

Πολλὰ μπορεῖ νὰ συμβαίνουν ἔξω, στὸν κόσμον μας. Τίποτα ἀπ’ ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσει τὴν ψυχὴ μας παρὰ μόνο ἐὰν τὸ ἐπιτρέψουμε οἱ ἴδιοι.

* * *

Πέθαναν ψάλλοντας...

Σ’ ἓνα ἀνθρακορυχεῖο στὴν Ἀγγλία ἑκατὸ ἀνθρακωρύχοι βρῆκαν τραγικὸ θάνατον ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸ φράξιμον τῆς κεντρικῆς εἰσόδου. Πέθαναν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ὀξυγόνου. “Ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες οἱ ἐκσκαφεῖς ἔφθασαν στὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ ἑκατὸ σώματα τῶν ἀτυχῶν ἀνθρακωρύχων, βρῆκαν πάνω σ’ ἓνα χαρτόνι τὰ ἑξῆς:

“Μὴ θρηνήσης ἀγαπημένη μητέρα. Πετάσαμε ἀπὸ τὴ μία ζωὴ στὴν ἄλλη ψάλλοντας ὕμνους δοξολογίας στὸ Θεό. Ὁ γιός σου Γουλιέλμος”.

Εἶναι εὐνόητον καὶ φυσικὸ πρᾶγμα νὰ προσεύχεται ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στὸν κίνδυνον καὶ στὴν τραγωδίαν του. Ἀλλὰ νὰ δοξολογῇ τὸ Θεὸ στὸ θάνατον ποὺ τὸν ἀπειλεῖ ἄμεσα, αὐτὸ εἶναι ἐνδείξεις προηγμένου πνευματικὰ ἀνθρώπου. Πιστοῦ καὶ ὁλοκληρωμένου. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐπιδράσει βαθειὰ στὴν ψυχὴ του. Ἐκεῖ ἀναγεννήσκει τὸ ἐσωτερικὸ του.

Ἔτσι ἀντιμετωπίζει τὸ θάνατον μὲ ἡρεμία καὶ γαλήνη.

Παραδίδει τὸ πνεῦμα μὲ ἐμπιστοσύνη στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ χωρὶς νὰ λιποψυχήσῃ. Στηρίζεται στὴν ἀγάπη καὶ τὴ φιланθρωπία τοῦ Κυρίου. Διαισθάνεται τὴ χαρὰ καὶ τὴ μακαριότητα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ὁ πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ δὲν τρομάζει μπροστὰ στὸ θάνατο. Τὸν ἀναμένει. Δὲν τοῦ διαφεύγει ὅτι ἐδῶ εἶναι «ξένος καὶ παρεπίδημος» καὶ ὅτι κατευθύνεται στὴν ποθεινὴ πατρίδα. Ἐκεῖ τὸν περιμένει τὸ ἅπλετο φῶς, χαρὰ ἀνέκφραστη, πατρὶς οὐρανία, τρισευδαίμων καὶ τρισποθητή.

Νὰ εἶχαμε ὅλοι αὐτὸ τὸν πόθο τῆς αἰωνιότητος!

Πόσο εὐτυχεῖς θὰ εἴμαστε! Θὰ ἐκερδίζαμε τὸ πᾶν.

* * *

Οἱ 3 Ἀγίες...

Σήμερα θὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τρεῖς Ἀγίες. **Τρεῖς Ἀγίες, πὺ ἀξίζει νὰ τις γνωρίσεις, καὶ νὰ τις πιάσεις φίλες σου καλές...**

Ἡ πρώτη εἶναι ἡ Ἀγία Ἀπόσταση.

Σημαίνει νὰ ἔχεις διάκριση. Νὰ μὴν τὸν πνίγεις τὸν ἄλλον μὲ τὴν παρουσία σου. Καμμιά φορὰ ξέρεις, τὸ νὰ πάρεις ἀπόσταση ἀπὸ κάποιον, εἶναι ἡ μόνη λύση γιὰ νὰ μὴν χαλάσει ἡ σχέση.

Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ Ἀγία Ὑπομονή.

Μεγάλῃ Ἀγία. Ἀνθρώπους νὰ δεῖς πὺ ἔχει βάλει αὐτὴ ἡ Ἀγία στὸν Παράδεισο. Ἄν τὴν κάνεις φίλῃ, νὰ τὸ ξερεις, θὰ σὲ βοηθάει νὰ ἀντιμετωπίζεις ὅλες τις δυσκολίες τῆς ζωῆς. Ὅσο μεγάλες ἢ τρομαχτικὲς καὶ ἂν μοιάζουν.

Καὶ ἡ τρίτη εἶναι ἡ Ἀγία Σιωπή.

Δύσκολα τὴν πιάσεις φίλῃ. Ἀκόμα πιὸ δύσκολα τὴν κρατᾷς. Εἶναι τέχνη νὰ ξέρεις νὰ μιλᾷς. Εἶναι ὅμως τέχνη μεγαλύτερη νὰ μπορεῖς νὰ σιωπήσεις. Νὰ μὴν πληγῶσεις. Νὰ μὴν ἀπελπίσεις. Νὰ μὴν προδώσεις. Νὰ μὴν ὑπερηφανευτεῖς. Αὐτὰ πὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα, αὐτὰ εἶναι πὺ μᾶς κάνουν ἀκάθαρτους...

Ἀπόσταση, Ὑπομονὴ καὶ Σιωπή... Τρεῖς Ἀγίες πὺ ἀξίζει νὰ τις κάνεις φίλες...

* * *

Ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης

Στὴ γῆ τῆς Παλαιστίνης ὑπάρχουν δύο λίμνες καὶ ἓνας ποταμός.

Ἡ πρώτη εἶναι μιὰ μικρὴ λίμνη, τῆς Τιβεριάδος.

Παρότι μικρὴ λίμνη εἶναι ζωντανή, ἔχει πολλὰ ψάρια κι ἐκεῖ ψάρευαν οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δευτέρη λίμνη βρίσκεται στὸ νότο, εἶναι ἡ Νεκρὰ Θάλασσα καὶ εἶναι τετραπλάσια σὲ ἔκταση ἀπὸ τὴν πρώτη. Εἶναι ὅμως νεκρή. Δὲν ἔχει ἵκνος ζωῆς.

Τὶς δύο λίμνες ἐνώνει ὁ Ἰορδάνης ποταμός. Ξεκινáει ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα καὶ καταλήγει στὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Κι ἐδῶ εἶναι τὸ παράδοξο.

Αἰῶνες τώρα ἡ μικρὴ Τιβεριάδα προσφέρει τὰ νερά της, δίνει συνεχῶς καὶ παραμένει ζωντανή. Οὔτε ἀδειάζει.

Ἡ Νεκρὰ Θάλασσα αἰῶνες τώρα δέχεται ἀχόρταγα τὰ νερά, ἀλλὰ δὲν ζωντανεύει. Παίρνει τὰ νερά καὶ παραμένει νεκρή.

Αὐτὴ εἶναι ἡ φύση τῆς ἀγάπης.

* * *

Εἶσαι φτωχὸς ἢ πλούσιος;

(Ἀπὸ τὸ γεροντικό)

Ἕνας φτωχὸς ρώτησε τὸ σοφό:

- Πατὴ εἶμαι τόσο φτωχός;

Ὁ σοφὸς τοῦ ἀπάντησε:

- Πατὴ δὲν ἔχεις μάθει νὰ δίνεις.

Ὁ φτωχὸς εἶπε:

- Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτα νὰ δώσω.

Ὁ σοφὸς ἀπάντησε:

- Καὶ ὅμως ἔχεις κάπι νὰ δώσεις.

Τὸ πρόσωπο!

Μπορεῖς νὰ δώσεις στοὺς ἄλλους ἓνα χαμόγελο.

Τὸ στόμα!

Μπορεῖς νὰ ἐπαινέσεις ἢ νὰ παρηγορήσεις τοὺς ἄλλους.

Τὴν καρδιά!

Μπορεῖς νὰ δώσεις, νὰ «ἀνοίξεις» τὴν καρδιά σου στοὺς ἄλλους.

Τὰ μάτια!

Μπορεῖς νὰ κοιτάξεις μὲ τὰ μάτια τῆς καλοσύνης
- Τὸ σῶμα!

Μπορεῖς νὰ τὸ χρησιμοποιοῖσεις γιὰ νὰ βοηθήσεις τοὺς ἄλλους.
Ἐπομένως, στὴν πραγματικότητα δὲν εἶσαι φτωχός.

Ἡ «φτώχεια» τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ πραγματικὴ φτώχεια.

Δόξα τῷ Θεῷ γιὰ ὅλα

Εἶναι ὄντως συγκλονιστικὸ αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει, στὴν 193η ἐπιστολὴ του, ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Μοῦ ἀναπέρωσες πολὺ τὸ κουράγιο καὶ μ' ἔκανες νὰ σκιρτῶ ἀπὸ χαρὰ γιατί, ἀφοῦ μοῦ ἀνήγγειλες τὰ δυσάρεστα, πρόσθεσες τὴ φράση, ποὺ πρέπει νὰ λέμε σὲ ὅλα ὅσα συμβαίνουν:

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν» (δηλ. Δόξα στὸν Θεὸ γιὰ ὅλα).

Αὐτὴ ἡ φράση εἶναι θανατηφόρο πλῆγμα γιὰ τὸν διάβολο!

Εἶναι πολὺ μεγάλη γι' αὐτὸν ποὺ τὴν λέει σὲ κάθε κίνδυνο, προϋπόθεση ἀσφάλειας κι εὐχαρίστησης. Γιατὶ μόλις τὴν ἀπαγγεῖλει κανεὶς, ἀμέσως διασκορπίζεται τὸ σύννεφο τῆς λύπης.

Μὴν παύσεις νὰ τὴν λὲς καὶ νὰ ἀσκεῖς καὶ τοὺς ἄλλους σ' αὐτό. Ἔτσι καὶ ἡ φουρτούνα ποὺ μᾶς βρῆκε, κι ἂν ἀκόμη γίνεи μεγαλύτερη, θὰ μεταβληθεῖ σὲ γαλήνη.

Ἔτσι κι ὅσοι δοκιμάζονται θὰ πάρουν μεγαλύτερη ἀμοιβὴ παράλληλα πρὸς τὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπ' τὰ δεινά.

Αὐτὴ ἡ φράση ἀνέδειξε τὸν Ἰὼβ νικητὴ, αὐτὴ ἡ φράση ἔτρεψε σὲ φυγὴ τὸν διάβολο, κι ἀφοῦ τὸν γέμισε ἀπὸ ντροπὴ τὸν ἔκανε νὰ ἀναχωρήσει, αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξάλειψη κάθε ταραχῆς... »

Σημειώνεται ὅτι μὲ τὴν φράση αὐτὴ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἄφησε τὴν τελευταία του ἀναπνοή.

ΥΠΟΜΟΝΗ θὰ πεῖ :

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ μὴν καταβάλλεσαι.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ μὴν παραφέρεις.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ μὴν μεμψιμοιρεῖς.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ μὴν γκρινιάζεις.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ μὴν γίνεσαι
ἀντικοινωνικός.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ μένεις ὁλόρθος.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ χαμογελᾷς.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ δοξολογεῖς.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ προσφέρεις.

Νὰ πονᾶς,
ἀλλὰ νὰ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΟΡΑΝΙΟΥ ΥΠΟ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ!

Γράφει ὁ Ἀγιορείτης Μοναχὸς Βλάσιος

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων μέχρι τῆς σήμερον, δὲν ἀκούσθηκε ποτὲ ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ δίνουν ὡς δῶρον, σὲ Μουσουλμάνους – Μωαμεθανούς, τὸ Κοράνιον. Αὐτὸ τὸ ἀσεβὲς φαινόμενον καὶ σύστημα ἤρχισεν, ὡς δείχνουν ἱστορικὰ στοιχεῖα, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 20^{ου} αἰῶνα.

Πρῶτος, ποὺ ἔδωσε Κοράνιον, φαίνεται νὰ εἶναι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Διόδωρος Α΄, ὅταν ἐπισκέφθηκε Τούρκον πολιτικόν, στὴν Τουρκίαν, (ἂν δὲν κάνω λάθος στὴν χρονολογία) τὸ 1986. Δεύτερος φαίνεται νὰ εἶναι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος Α΄, ὅταν ἐπισκέφθηκε τὸν Πρόεδρο τῆς «COCA - COLA», στὴν Ἀμερική, Μούκταρ καὶ τὴν σύζυγόν του Δάφνη, ἀρχὲς τοῦ 21^{ου} αἰῶνα. Ὁ αὐτὸς Πατριάρχης σὲ δηλώσεις του στὸ νησὶ Κῶ τὸ φθινόπωρο τοῦ 2022 εἶπεν ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔχει τυπώσει Κοράνια σὲ εἰδικὴν ἔκδοσιν. Μετέπειτα μιμήθηκαν τοὺς ὡς ἄνω Πατριάρχες καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόδωρος Β΄, καὶ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Θεόφιλος Α΄, ποὺ ἔχουν δώσει καὶ αὐτοὶ Κοράνια καὶ ρητὰ ἀπὸ τὸ Κοράνιον σὲ πλακέτες, σὲ Μουσουλμάνους Πολιτικοὺς καὶ ἄλλα ὑψηλὰ πρόσωπα.

Φαίνεται οἱ ὡς ἄνω νὰ ὑποκινήθηκαν ἀπὸ ἀόρατους ὑποκινητὲς τῶν Σκοτεινῶν Δυνάμεων, ποὺ θέλουν νὰ μειώσουν καὶ ἐξαφανίσουν τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν οἰκουμένην. Ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὰ ὀνόματά τους δὲν εἶναι γεγραμμένα στὴν Βίβλον τῆς Ζωῆς.

Και τὰ 3 Πατριαρχεῖα εὐρίσκόμενα δυστυχῶς σὲ μουσουλμανικὰ μωαμεθανικὰ κράτη καὶ τὸ ἓνα ἐξ' αὐτῶν στὸ Ἑβραϊκὸ Ἰσραήλ, ὅπου ἡ ὑπαρξις καὶ διατήρησις τῶν Πατριαρχείων αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς Κυβερνήσεις αὐτῶν τῶν χωρῶν καὶ κρατῶν ἔκαμαν ὑποχωρήσεις, γιὰ νὰ μὴ διωχθοῦν.

Ὅμως, οὐδεὶς ποτὲ μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβᾶ ἠκούσθη ὅτι ἔδωσε Κοράνιον σὲ μωαμεθανό – μουσουλμάνο, οὐδεὶς Προτεστάντης, οὔτε καὶ Ρωμαιοκαθολικός, οὔτε καὶ Πεντηκοστιανός, οὔτε ὁποιοσδήποτε ἄλλος αἰρετικός, ἔχει δώσει Κοράνιο ὡς δῶρον σὲ ἄνθρωπον τοῦ Ἰσλάμ.

Μόνον Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχες ἔχουν κάμει τοῦτο, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ ἐλληνογενῆ καὶ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τους. Οἱ Θρόνοι, δυστυχῶς, διατηροῦνται σήμερα, μὲ τὴν ὑποταγὴν στὸν Οἰκουμενισμόν! Ἔχει λεχθῆ ὅτι καὶ ὁ Μαρωνείας Παντελεήμων (Κομπονῆς) ἔχει δώσει Κοράνιον εἰς Μουφτῇ. Ὅμως ὁ ἴδιος ἀπολογούμενος εἶπε: «Δὲν ἔδωσα ἐγὼ Κοράνιο, ἀλλ' ὁ Μουφτῆς ἔδωσε σὲ μένα Κοράνιο». Δὲν ἀκούσθηκε ὅμως ποτέ, εἴτε Μουφτῆς, εἴτε Δερβίσης, εἴτε Χότζας, εἴτε ἀκόμα καὶ ἀπλὸς μωαμεθανός – μουσουλμάνος, νὰ ἔδωσε ποτὲ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ σὲ Χριστιανόν!

Γιὰ φαντασθεῖτε, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ποὺ κήρυπαν τὴν Πίσιν τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔδιναν καὶ χειρόγραφα εἰδωλολατρικὰ τοῦ Δωδεκαθέου καὶ τῶν ἄλλων ψευδοθεῶν ὡς δῶρα στοὺς Εἰδωλολάτρες. Ἔτσι, ὅ,τι ἔκτιζαν θὰ τὸ χαλοῦσαν. Ἡ προσφορὰ Κορανίου σὲ μωαμεθανούς καταργεῖ τὴν ἱεραποστολὴν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Εἰς ἄλλου, ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἀποδέχεται τὸ Κοράνιον. Εἶναι τὸ «ἄλλο Εὐαγγέλιο», ποὺ ἀναθεμάτισεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σὴν πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴν του. Εἰς ἄλλου τὸ ἔγραψεν ἓνας Ψευδοπροφήτης ὁ Μωάμεθ. Καὶ ἐνῶ μαρτυρεῖ διὰ τὸν Χριστὸν ὅτι «εἶναι Προφήτης καὶ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ (Ἀλλάχ)», ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀρνεῖται τὴν θεότητά Του καὶ ἀπορρίπτει καὶ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὔτε ὁμολογεῖ βάπτισμα (σὴν Ἁγίαν Τριάδα) εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν. Ἄνθρωπος χωρὶς φῶς, δὲν μπορεῖ νὰ μεταδώσει φῶς σὲ ἄλλους ἀνθρώπους.

Μετὰ τὴν μειοδοτικὴν αὐτὴν τακτικὴν κάποιων Ἱεραρχῶν νὰ

δίνουν Κοράνια σὲ μωαμεθανούς, ξεθάρρεψαν καὶ κάποιοι «ζηλωτές» μωαμεθανοὶ καὶ τοικοκόλλησαν πρὶν τὰ Χριστούγεννα τοῦ 2022, σὲ ναοὺς, μαγαζιά, καταστήματα καὶ ἴσως καὶ σὲ σπίτια, Ἑλλήνων Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων Ξάνθης καὶ Κομοτηνῆς, φυλλάδια στὰ Ἑλληνικά ποὺ καλοῦσαν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ «**διαβάσουν τὸ Κοράνιο**»! Ἄν καὶ πολλοὶ Θράκες Ἕλληνες ὑποπεύθηκαν, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτὴ πιθανὸν νὰ ὑποκινήθηκε ἀπὸ Τούρκους τῆς Τουρκίας.

Βλ. Ἐφημερ. “ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ ” ἀρ. φύλλ. 2441

